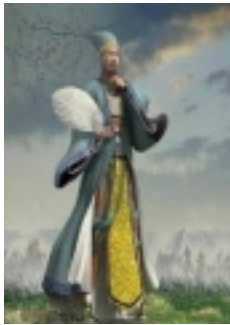

Bí Mật Mộ Khổng Minh

Contents

Bí Mật Mộ Khổng Minh	1
1. Chương 1: Hồi 1	1
2. Chương 2: Hồi 2	10
3. Chương 3: Hồi 3	18
4. Chương 4: Hồi 4	30
5. Chương 5: Hồi 5	39
6. Chương 6: Hồi 6	46
7. Chương 7: Hồi Kết	57

Bí Mật Mộ Khổng Minh

Giới thiệu

Truyện Bí Mật Mộ Khổng Minh là một truyện gợi mở cho bạn đọc một cái nhìn mới mẻ về lịch sử, d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-mo-khong-minh>

1. Chương 1: Hồi 1

Tư Mã Viên cháu nội Tư Mã Ý (người bị Khổng Minh chê là đàn bà tặng cho chiếc yếm) được cha là Tư Mã Chiêu truyền ngôi cho làm vua thì cất quân đi đánh Ba Thục với lý do con của Lưu Bị cho Khương Duy (người làm thay Khổng Minh Gia Cát Lượng làm quân sư) đem quân đi đánh nước Ngụy. Trước đó có hai dư luận về Khổng Minh, một cho là Khổng Minh chán chuyện thế sự, vì biết nhiều thiên cơ nhưng không đảo ngược được thiên cơ, thành ra lên núi tu tiên, hai cho là Khổng Minh đã chết chôn trên Định Quân sơn.

Nước Ba Thục không có tướng tài, quân lại yếu kém, quân sư không nhiều mưu mô thành ra bị Tư Mã Viên thôn tính.

Tư Mã Viên làm vua cả Ngụy lẫn Ba Thục lấy hiệu là Tấn Vô Đế đóng đô ở Lạc Dương.

Tư Mã Viên cũng như Tào Tháo là người ưa các khoa học huyền bí như bói toán và khoa phong thủy. Bên cạnh vua luôn có những bốc sư như Hoa Hi, Gia Sủng (Hi và Sủng là cháu chắt của Hoa Hâm và Gia Hủ).

Bữa nọ Tấn Võ Đế nằm mơ thấy điều lạ, thực dậy bắt ngự sử ghi chép lại điềm mộng, sáng ra đưa các bốc sư đoán điềm giải mộng, nhưng cả Hoa Hỉ lẫn Gia Sủng đều nói điềm mộng này quá kỳ bí phải tìm Thần bốc Quân Bật mới đoán nổi (Quân Bật là cháu ba đời Quân Lộ thần bốc của Tào Tháo).

Tấn Võ Đế cho người lên núi Triệu Quân Bật xuống. Được lệnh vua Triệu Quân Bật vội vã xuống núi. Thấy Quân Bật là người tiên phong đạo cốt trán ắt sáng diệu bộ khoan thai từ tốn Tấn Võ Đế rất ưng ý.

Quân Bật giải thích cho Tấn Võ Đế biết điềm chiêm bao của vua có liên quan tới sự nghiệp lâu dài của Tấn Võ Đế. Nhưng vì là điềm kỳ bí nên Quân Bật nói rằng phải Gia Cát Lượng Khổng Minh hoặc Bàng Thống mới có đủ học vấn để giải thích được cặn kẽ điềm mộng này.

Tấn Võ Đế nghe Quân Bật nói thì ngạc nhiên hỏi rằng cả Khổng Minh lẫn Bàng Thống đã chết hai trăm năm rồi tìm đâu ra nữa. Bộ họ có thuật trường sinh bất tử sao mà tìm được.

Quân Bật đáp lại với Tấn Võ Đế là ông ta mới gặp Khổng Minh gần đây trong một trường hợp hi hữu.

Theo Quân Bật thì mới đây Quân Bật đi Giang Nam, khi qua một khu rừng thì trời vừa tối Bật liền leo lên một cây cổ thụ để tránh thú rừng và ngủ qua đêm.

Đương ngồi trong đêm tối đen như mực, chợt Quân Bật thấy một đốm lửa chập chờn trước mắt, đốm lửa càng ngày càng tiến gần về phía Bật...

Đồng thời với sự xuất hiện của đốm lửa chập chờn là một điệu nhạc vừa du dương vừa hùng tráng vọng lại. Đột nhiên ngọn lửa tắt ngấm và điệu nhạc cũng bật luôn, làm cho Quân Bật phân vân không biết tại sao có hiện tượng lạ này.

Bật cho là ma quỷ muốn ghẹo mình. Nhưng chỉ một giây sau đốm lửa lại xuống hiện và cùng với hai chấm xanh lè và tiến lại gần Quân Bật hơn và ngừng ngay dưới gốc cây nơi Bật đang ngồi trên cành. Bật định thần nhìn kỹ, dưới gốc cây thấy một con cạp khá lớn đang nằm phủ phục, hai chân trước cào đất dưới gốc cây... Kỳ quái hơn đuôi con cạp có một ngọn đèn và hai chấm xanh là hai con mắt cạp. Con cạp nằm phủ phục cào đất mắt nhìn bên ngọn cây. Đôi mắt cạp thật hiền từ, như muốn nói với Bật điều gì. Thành linh con cạp truân mình và nằm sát đất như muốn mời mọc Bật leo lên lưng. Bật còn đang phân vân trước hiện tượng này thì chân trước cạp bỗng cào thành chữ “Triệu” (có nghĩa là mời). Nhìn chữ “triệu”, Bật bấm một quả độn thấy quả tốt liền xuống đất leo lên lưng cạp. Bật lên lưng cạp rồi thì cạp quấy đuôi khoai thai bước đi. Ban đầu cạp đi từ từ nhưng sau được trớn phóng nhanh làm Bật ngồi lên lưng phải ôm lấy cổ cạp khi nghe gió vi vu bên tai.

Con cạp này là đệ tử của một đạo nhân, nó không nói được nhưng dùng chân viết được chữ và biết nghe tiếng người...

Tấn Võ Đế nghe Quân Bật kể đến đây thì hỏi có phải cạp là đệ tử của Khổng Minh Gia Cát Lượng không? Bật cho biết cạp là đệ tử của Thủy kinh đạo nhân, bạn cùng tu với Khổng Minh. Thủy kinh đã tiết lộ với Quân Bật nhiều điều về Tấn Võ Đế nhưng còn lờ mờ lắm... Thủy kinh nói chỉ có Khổng Minh mới biết được thiên cơ bí hiểm trước và sau hai ngàn năm... Hiện Khổng Minh còn cuốn Thánh Thư cấm nang trên núi Định Quân, quyển sách này cơ ghi tất cả bí mật thiên cơ trước và sau hai ngàn năm...

Tấn Võ Đế nghe đến đây thì quyết định cùng với một số triều thần và quân lính đi với Quân Bật lên núi Định Quân lấy Thánh thư Cấm nang và tìm tung tích Khổng Minh. Vì theo Tấn Võ Đế thì Khổng Minh còn là kẻ rất đáng sợ đối với nhà Ngụy.

Tấn Võ Đế phán thêm rằng phải diệt bằng được Khổng Minh với bất cứ giá nào mới có thể yên vị trên ngôi vua không còn sự Khổng Minh báo oán nữa.

Quân Bật tán thành ý kiến của Tấn Võ Đế và cho biết thêm, Thủy kinh đạo nhân đã nói với Quân Bật rằng ngôi mộ trên núi Định Quân chỉ là ngôi mộ mà Khổng Minh cho xây cất để che mắt thiên hạ, chứ Khổng Minh đã tu tiên thành đạo, sống trường sinh bất tử.

Quản Bật muốn hỏi thêm Thủy Kinh về cuốn Thánh thư Cẩm nang và Khổng Minh nhưng Thủy Kinh đã từ chối không chịu tiết lộ mà chỉ nói rằng muốn biết thêm thì lên núi Định Xuân sẽ rõ... Trong Thánh thư Cẩm nang có ghi những câu sấm truyền nói triều vua nào làm vua được bao nhiêu năm...

Thế nào đêm đó Quản Bật ngủ thiếp đi lúc nào không biết sáng tỉnh dậy thấy mình nằm giữa rừng già hoang vu.

Vua Tấn Võ Đế có tật là thích làm gì thì làm lập tức nên đoàn người đi núi Định Quân phải lên đường liền cùng với xá gia. Quản Bật và tất cả các bốc sư bị trưng dụng đi theo luôn.

Đạo quân thiên binh, vạn mã, rầm rầm, rộ rộ kéo lên núi Định Quân. Khi tới chân núi đạo quân được chia ra làm hai đội, một nửa trại đóng dưới chân núi. Một nửa mở đường hộ giá lên núi. Núi hoang vu đường xá không có, quân núi phải phá núi chặt cây rừng làm đường hộ giá lên núi. Lên tới ngọn núi mọi người thấy một cảnh chùa rất đẹp, trước chùa có ba chữ Bảo Thiên tự. Thấy nhà vua ngự giá tới một vị sư già ra nghênh đón và mời mọi người vào chùa tham quan lễ Phật.

Vua bước theo nhà sư, mọi người chen chân đi theo. Tướng Đỗ Dự hộ giá đi lên ngang nhà sư vô ý chạm vào hông nhà sư. Nhà sư quay lại nhìn Đỗ Dự với đôi mắt long lanh sáng, rồi rút dao giấu trong áo cà sa ra sẻo một miếng thịt lớn nơi Đỗ Dự vừa đụng vào và vứt đi...

Mọi người thấy hành động quái đản của nhà sư thì lo sợ vội vàng rút võ khí ra vây quanh lấy nhà sư và vua nhưng nhà sư không hành động gì tiếp theo mà lại cắt dao vào áo cà sa, ung dung bước tiếp, như không có chuyện gì xảy ra cả.

Tới sân chùa Đỗ Dự hạ lệnh cho quân lính hạ trại còn ông và nhà vua cùng đoàn tùy tùng vào chùa. Tới Tam bảo nhà sư mời nhà vua ngồi trên cái sập gụ còn ông thì ngồi phệt xuống đất theo kiểu “kiết già” đối diện với nhà vua. Tấn Võ Đế rất lấy làm khó chịu về cách thức ngồi của nhà sư, muốn nhà sư ngồi lên một sập khác để nhà vua hỏi chuyện nhưng nhà sư từ chối chiều theo ý vua. Nhà vua đành phải chịu theo ý nhà sư và hỏi danh tánh nhà sư. Nhà sư cho biết pháp danh ông là Khiết Đan, ông tu hành đã trên tám mươi năm ở đây.

Theo lời Khiết Đan hòa thượng thì chùa này có từ đời nhà Tùy, đã có lúc bị quân rợ tràn qua Vạn lý trường thành nổi lửa đốt chùa. Ngọn lửa được mỗi bằng nhiều chất dẫn hỏa cháy bùng bùng, nhưng hình như ngôi chùa được đức Phật gia hộ, chỉ bị cháy sơ sơ hành lang chứ không thiệt hại gì, nhưng bao nhiêu sư sãi bị bắt đi hết, thành ra chùa bị bỏ hoang. Mãi sau này sư tổ, thầy của Khiết Đan đến trụ trì sửa sang lại...

Lúc sư tổ qua đời, chùa cũng chưa sửa sang được bao nhiêu, phải hai năm sau bản tăng mới trùng tu được như ngày nay.

Thấy vua Tấn Võ Đế có vẻ nghi ngờ, nhà sư nói tiếp :

- Tất cả trụ đá và đá lợp mái chùa đều do sư tổ và bản tăng tự làm lấy cả vì chốn ma thiêng nước độc này chẳng kiếm ra ai làm công quả... Nhờ ơn Phật độ, bản tăng có thể xách được một cây cở bốn người ôm lên khỏi mặt đất, còn đá nặng ngàn cân mỗi ngày bản tăng có thể đem từ dưới núi lên chùa cả trăm cục...

Tấn Võ Đế nhìn vị sư già trên trăm tuổi từ đầu đến chân bằng con mắt hoài nghi :

- Bản tăng biết bệ hạ không tin, nhưng có dịp bản tăng sẽ chứng minh cho bệ hạ thấy rõ bản tăng không nói dối. Bây giờ xin mời bệ hạ ngự trai...

Nhà sư nói dứt lời vươn vai đứng dậy bỏ đi, nhà vua ra lều vải ăn uống.

Trong khi nhà vua đang dùng bữa thì Quản Bật tới tâu với nhà vua :

- Muôn tâu bệ hạ có chuyện lạ lắm xin mời bệ hạ ngự giá tới coi Nhà vua theo Quản Bật đi ngay. Một lát sau hai người sững sờ trước cảnh lạ lùng. Nhà sư già và chú tiểu trẻ chúng tuổi đang đứng cạnh pho tượng Phật tổ cao gấp bốn người thường bằng đá hoa cương. Pho tượng ngồi lên tòa sen gần đụng nóc chùa. Vị sư già kê vài vào kho tượng hắt nhẹ như hắt một cục gòn, và chú tiểu cần đôn kê, kê dưới tòa sen cho pho tượng nghiêng, và nhà sư già qua bên kia hắt nhẹ cho pho tượng bồng lên một chút rồi chú tiểu kê đôn. Tưởng rằng nhà sư chỉ làm vậy nào ngồi nhà sư ôm pho tượng nâng lên mang ra chỗ khác.

Tấn Võ Đế hết lời khen nhà sư với Quản Bật, Quản Bật nói nhỏ với Tấn Võ Đế :

- Nhà sư này tu Phật nhưng lại dùng phép của Đạo gia kiêng không ăn thịt cá, cử sắc dục và tịnh cốc luyện phép có thể phong người lên to lớn rồi xệp người xuống để tập trung nội lực.

Tần Võ Đế và Quản Bất ngờ lời khen nhà sư. Nhà sư cho biết tháng nào nhà sư cũng di chuyển tượng Phật để quét dọn chùa. Ngày mai lễ trọng nhà sư phải giúp chú tiểu dọn dẹp chùa cho sạch để cúng Phật.

Thấy nhà sư bận rộn, Tần Võ Đế và Quản Bất quan sát nơi thờ phượng, cả hai chợt để ý tới cái mô hình cá chép bằng đá, và cái khánh cũng bằng đá rất lớn nhưng lại đầy rêu.

Tần Võ Đế hỏi nhà sư là tại sao trong chùa vật gì bằng đá cũng đều lau chùi sáng bóng mà khánh và mô lại để rêu phong thật khó hiểu.

Nhà sư cho biết cả hai trăm năm nay cả khánh cả mô đều không ai dám đụng đến cả vì đó là những vật huyền bí đụng tới là có chuyện liền.

- Bần đạo chỉ được tổ sư cho biết là ngài đã đụng đến khánh và mô một lần ấy cả vùng núi Định Quân rung chuyển như sắp sửa động đất vậy. Theo sư tổ thì mô và khánh này đã được Khổng Minh Gia Cát Lượng khắc dòng chữ dặn dò là không ai được đụng tới vì đụng tới tai họa sẽ khôn lường.

- Vậy là mô khánh của Gia Cát Lượng Khổng Minh chăng.

- Điều đó bần tăng không rõ, chỉ biết trước sư tổ bần tăng, thì chùa này có lúc là nơi Khổng Minh Gia Cát Lượng tu hành. Theo sư tổ bần tăng thì dòng chữ dặn đừng đụng tới mô và khánh, Khổng Minh Gia Cát Lượng còn để tiểu sử về mô và khánh ở trong ruột mô, nhưng có ai dám sờ vào đầu mô đầu mà lấy bản tiểu sử viết trên một cục đá để trong ruột mô ra.

- Thôi chuyện khánh và mô chúng ta không cần bàn, trăm muốn khanh dẫn trăm và Quản Bất tới thăm lăng Khổng Minh, ý khanh sao?

- “Bần tăng không biết có phải là lăng của Khổng Minh hay không chỉ biết lăng có tám cửa đều bị bít kín, nghe sư tổ nói muốn vào phải biết cách điều khiển các cơ quan mở, mà chẳng ai biết. Cùng theo sư tổ thì lăng ngày có lễ của Triết Công là người sáng lập ra Bảo Thiên tự.

Theo lời sư tổ thì trước khi Triết Công “hóa”, ngài có nói chúng đệ tử rằng, ngày đã 106 tuổi ngài phải “hóa”, ngài xây một lăng ột tượng và vuông bảy thước rồi ngài ngồi trong ấy. Ngài dặn rằng sau 18 ngày chúng đệ tử mở cửa lăng bước vào, lạ thay trước kia trong lăng tối om, nay sáng lóa những hào quang và sức nức mùi hương trầm thơm ngát.

Trên bệ đá Triết Công ngồi kiết già như một pho tượng đá, đầu Triết Công hơi cúi xuống, hai bàn tay lật ngửa đè lên nhau. Chúng đệ tử mừng rỡ quỳ xuống trước Triết Công. Lúc này Triết Công chỉ còn là một cái xác không hồn.

Toàn thân cứng lạnh như đá, nhưng gương mặt thì vẫn tươi sáng hồng hào. Thì ra Triết Công đã dùng lửa Tam muội trong lòng đốt cháy hết nhục thể. Triết Công bây giờ cứng còn hơn đá và trơ trơ với thời gian”.

- Có thể Khổng Minh lợi dụng mộ Triết Công để xây lăng Khổng Minh, đó là bí mật trăm thấy cần phải khám phá.

- Muôn tâu bệ hạ, việc lật mộ tiền nhân là điều bất tường... Tần Thủy Hoàng đào mồ thái tử Gia nước Triệu thì chỉ hai tháng sau Tần Thủy Hoàng chết ở Sa Châu, Vương Mãn đập quan tài Hán Minh Đế lấy giáo đâm lòi mắt Hán Minh Đế và mười lăm năm sau Vương Mãn vị Lưu Tú giết và làm y như Mãn đã làm với Hán Minh Đế, Hạng Võ đào mã Tần Thủy Hoàng lấy sọ tán nhỏ thì mấy năm sau Hạng Võ tự cắt đầu mình tại bến sông Ô... Làm việc ác phải trả ác thôi. Xin bệ hạ nghĩ lại cho... thần sợ lắm.

Mặt dù Khiết Đan hòa thượng đã nói hết lời nhưng Tần Võ Đế vẫn một mực là phải khám phá những bí mật trong mộ Khổng Minh Gia Cát Lượng.

- Trăm không đào mồ vì hờn oán gì Khổng Minh, mà cốt tìm dấu vết người xưa mà trăm ngưỡng mộ. Trăm muốn tìm cuốn Thánh thư cấm nang để học cách trị quốc bình thiên hạ của Khổng Minh...

- Bệ hạ đào mồ không phải báo hận. Nhưng bần tăng thấy...

Bổng Khiết Đan ngập ngừng không nói nữa làm cho Tần Võ Đế ngạc nhiên.

- Khanh thấy sao...

Khiết Đan vẫn câm nín nhưng mắt thì sáng vô cùng, làm cho Quân Bật cũng không dám ngó Khiết Đan mà cúi đầu nhìn xuống đất. Bỗng tiếng Khiết Đan vang lên.

- Bần tăng thấy chuyện mạo hiểm của bộ hạ không thành đâu, vì mặt bộ hạ có ám khí ma quỷ theo quấy phá đó...

Tấn Võ Đế cho rằng lời của Khiết Đan chỉ là lời bịa đặt nên quay hỏi Quân Bật :

- Ý khanh thế nào...

- Bộ hạ đã quyết thì cứ làm...

- Trẫm đã quyết, vậy khanh theo trẫm chứ, thôi ta đến lăng Khổng Minh.

Nói dứt lời Tấn Võ Đế cùng Quân Bật và quan quân ra cổng chùa lên kiệu ra đi, Khiết Đan tần ngần một chút rồi cũng bước theo. Quân Bật thấy Khiết Đan như vậy thì bèn năn nỉ :

- Xin cao tăng dẫn đường giúp vua tôi chúng tôi đến Định Xuân...

Khiết Đan không nói gì nhưng xăm xăm bước đi về hướng Nam. Đoàn người vượt nhiều đèo suối tới một đường mòn ruột dê rồi qua một rừng thông, ở đó có một tòa lăng tẩm đồ sộ nơi sườn núi.

Lăng ột trượng, hình bát giác. Nền lăng xây bằng đá tảng cao cả thước.

Mỗi mặt lăng đều có bậc đi lên một ngách cửa, tất cả các cửa đều bịt kín. Phái đoàn đều quan sát kỹ tám mặt lăng nhưng không sao tìm được lối vào. Chung quanh lăng không có hoành phi câu đối bia đá chữ nghĩ gì cả. Tấn Võ Đế và đoàn tùy tùng lúng túng trước tòa lăng không lối vào, bỗng chú ý tới tám cái bể cạn ở tám mặt lăng xây bằng đá, không bể nào có nước mà chỉ có rêu xanh phủ kín, nhìn vô thấy lạnh gáy.

Tấn Võ Đế ra lệnh cho Quân Bật và đoàn phải quan sát thật kỹ xem xung quanh lăng có kẽ hở nào không nhưng tuyệt nhiên tìm không ra.

Không những chỉ các quan hộ giá mà cả Quân Bật, Gia Sủng, Hoan Hi, Đỗ Dự mà cả Khiết Đan cũng đều đi vòng quanh lăng tìm hiểu, nhưng tất cả đều lắc đầu thất vọng.

Tấn Võ Đế than thở :

- Chẳng lẽ đã đến đây mà ta đành bó tay sao? Trẫm thấy ta phải hành động.

Tấn Võ Đế ra lệnh cho quân lính lấy gươm giáo ra cạo hết rêu trên vách đá và dưới ao xem có gì lạ không. Đồng thời một đám cận vệ được lệnh đem thang tới leo trên vách lăng cạo rêu luôn.

Phải nhận rằng quân lính của Tấn Võ Đế làm việc rất hăng hái, chỉ một lát tòa lăng được dọn hết rêu trở lên bóng loáng. Nhưng mọi người đều báo cáo là chẳng kiếm được gì lạ hết...

Quân Bật nhìn những cái bể cạn trước cửa lăng liền đưa ý kiến :

- Xin bộ hạ cho lệnh di chuyển hết mấy cái bể cạn này đi biết đâu dưới đó chẳng có cửa vô hang.

Tấn Võ Đế chấp nhận lời tâu của Quân Bật cho lệnh lấy đồ xeo nạy tám cái bể cạn lên. Nhưng quân lính tìm đủ cách cũng không sao xeo nạy tám cái bể cạn ra được. Trước sự bất lực của binh lính Quân Bật tâu thêm :

- Muôn tâu chắc chắn những cái bể này được xây có dụng ý vì bể xa mái lăng đâu có hứng được nước mưa. Đít bể lại dính liền với mặt lăng thành một khối phải có ý đồ gì đó. Bây giờ hãy quan sát dưới lòng bể rồi hãy tính.

- Nếu nạy không ra trẫm sẽ cho địa lôi phá, chắc chắn sẽ tìm ra bí mật...

- Có sự lạ rồi, xin thượng quan coi hàng chữ này! - Một tên lính bỗng reo lên.

Quân Bật nhảy vào bể cạn đọc thấy hàng chữ “Bao giờ cá lội tung tăng. Thì người sẽ được vào lăng dễ dàng”.

Nghe Quản Bật đọc hàng chữ, Tấn Võ Đế liền lệnh cho quân lính đổ nước vào bể cạn và đem một trăm con cá thả vô.

Ban đầu cá lội tung tăng có vẻ khoái trí lắm nhưng một hồi các ngửa bụng nổi lều bều trên mặt nước. Chứng tỏ nước nhiễm độc và cá chết hết. Tấn Võ Đế hạ lệnh vớt hết cá chết thay nước thả cá mới vào bể nhưng cá vẫn chết. Quản Bật tức giận hạ lệnh tát cạn bể và Quản Bật thân chính vào bể lau khô bể cạo hết rêu trên bể rồi bỗng reo lên :

- Muôn tâu bệ hạ đã tìm ra điều bí mật.

Tấn Võ Đế nghe Quản Bật reo lên liền nhảy xuống bể nhìn vào chỗ Quản Bật chỉ nhưng nào thấy gì ngoài những vân đá.

- Khanh nói cái gì...

- Muôn tâu bệ hạ bí mật tron những vân đá này... Bệ hạ nhìn kỹ vân đá vòng tròn chỗ nóc và chính giữa vòng tròn xoáy sâu xuống...

- Như vậy cũng chỉ là vân đá thôi chứ có gì lạ.

- Nhưng muôn tâu rất có thể là nút điều khiển để mở cửa lăng ở đây.

- Vậy thì khanh mở nút đi...

- Thần sợ lạnh ít dữ nhiều...

- Đã đến đây thì không còn cách nào khác.

- Xin bệ hạ cho thần hành động.

Quản Bật lấy một cái côn sắt và tông vô trung tâm vân đá. Mới tông hai cái thì nghe đến bực, một lỗ hổng bằng miệng chén lộ ra. Quản Bật lấy côn thọc sâu vô không thấy vướng víu gì cả. Nhưng cái lỗ nhỏ thế này làm sao con người vô lọt. Đang thất vọng bỗng Quản Bật nhớ lại hai câu thơ.

“Bao giờ cá lội tung tăng

Thì người sẽ được vào lăng dễ dàng”

- Muôn tâu xin cho đổ nước vào bể nữa sẽ tìm được lời giải cho bài toán.

Một đạo quân được lập ra chỉ chuyên môn chuyển nước từ dưới núi lên, một đạo quân khác lo đi mua cá về thả.

Một lượng nước rất lớn được đổ vào hồ với cá thả vô. Hồ bị đục thủng nên nước đổ vô bao nhiêu cũng cạn. Nhưng bỗng nhiên từ đáy hồ có tiếng đàn nổi lên. Tiếng đàn như làm cho tất cả mọi người như ngây như ngất.

Quản Bật bỗng xoa tay tỏ vẻ thỏa mãn.

- Muôn tâu đây đúng là điệu “Bằng phi Vũ Tuyết” của Khổng Minh Gia Cát Lượng. Ngoài Gia Cát Lượng không ai tấu được bản nhạc này tuyệt vời vậy.

Tấn Võ Đế ra lệnh cho quân lính ngưng đổ nước thả cá, để nghe nhạc.

Nhưng ngưng đổ nước thì tiếng nhạc cũng im luôn.

Nước trong bể cạn thì cá cũng chẳng còn con nào cả.

Quản Bật nhìn xuống đáy bể và nói :

- Hồi thần ở trên núi học đạo với Vân Trung chân nhân, có bữa sư phụ đánh cho thần nghe bản “Bằng phi Vũ Tuyết” nhưng chỉ tấu được nửa bản thì nói rằng bản này của Khổng Minh khó tấu lắm chỉ Khổng Minh mới tấu được đủ nguyên bản. Theo Vân Trung chân nhân thì muốn tấu được bản này phải có một tâm thần thật an tịnh không thì dễ bị hôn mê lắm. Khổng Minh là người duy nhất trên dương thế chơi được trọn bản “Bằng phi Vũ Tuyết” của Thái Ất lão tổ. Vì bản này chính là thứ khí giới của Khổng Minh để Khổng Minh

thoát hiểm... Khổng Minh đã dùng bản này để thoát hiểm khi bị Tư Mã Ý vây khốn ở Tân Thành, khi bắt Mạnh Hoạch và khi cầu Đông Phong cho trận Xích Bích...

- Chắc bốc sư có học bản này.

- Thần thuộc lâu nhưng không tấu được vì cứ tấu lên được một đoạn thì tâm thần rối loạn liền, không làm sao đồn tiếp được nữa. Muốn chơi được bản này phải có một tâm hồn an tĩnh. Hôm nay thật là có duyên lắm mới được nghe. Thần xin thú thật với Thánh thượng nghe xong bản “Bằng phi Vũ Tuyết”, thần có chết cũng thỏa. Chắc chắn Khổng Minh ở đâu đây rồi.

- Như vậy thì phải truy tìm cho bằng được Khổng Minh...

Nói dứt lời Tấn Võ Đế cho lệnh binh sĩ đi lục lọi tìm tòi quanh lăng. Quân lính đổ đi tìm một hồi về báo có khám phá về một nhà mồ gần nhà có hai xác chết...

Nghe quân lính báo cáo Hoa Hi liền tâu tới Tấn Võ Đế.

- Muôn tâu bệ hạ, theo ngụ ý của thần thì mình không cần biết ai đánh đàn, mà chỉ cần biết khi đổ nước vào thả cá vô bể là tiếng đàn điệu “Bằng phi Vũ Tuyết” nổi lên. Nhất định tiếng đàn từ dưới đáy bể phát ra. Xin bệ hạ cho đổ nước và thả cá vô bể sẽ thấy lời thần nói đúng hay sai.

Tấn Võ Đế nghe lời Hoa Hi cho đổ nước và thả cá tiếp tục vô bể cạn quả như rằng có cá và nước đổ vô là tiếng đàn bản “Bằng phi Vũ Tuyết” lại nổi lên.

Quản Bật nghe tiếng nhạc thì gõ tay vô thành bể và ca theo. Mọi người nghe tiếng đàn một cách say mê.

Bỗng “ầm” một tiếng nổ như sấm vang, cả tòa lăng như rung chuyển. Mọi người có cảm giác sụp đổ dưới đất và tiếng đàn cũng bật luôn! Quân lính đổ nước xuống bể cạn kinh ngạc vì đáy bể không còn nữa.

- Muôn tâu bể không còn đáy nữa rồi.

Quản Bật ngưng hát và nét mặt ngơ ngác, trong khi Tấn Võ Đế và đám tùy tùng trở mắt nhìn xuống đáy bể.

- Trời đã giúp ta rồi. Cửa mộ đã mở... Ta có thể vào lăng. Nhưng còn nhiều điều kỳ bí còn chờ ta đó...

Gia Sủng nghe vua phán thì tâu :

- Muôn tâu bệ hạ, theo thần nghĩ đường xuống lăng chắc không còn bao nhiêu nguy hiểm. Của chúng ta đã mở được thì cứ vô thôi... Nhưng dù sao thì cẩn tắc vô áy náy...

- Các khanh thử đoán xem đáy hồ và cá nước đi đâu...

Quản Bật bốp tráng một lát rồi chậm rãi tâu :

- Muôn tâu chính nước và cá đã làm cho cơ quan tự động của lăng phát ra tiếng đàn và tiếng nổ đem đáy hồ và cá nước đi... Xuống dưới lăng thì vấn đề sẽ sáng tỏ liền...

- Khanh suy nghĩ chín chắn lắm. Phải nhận rằng người thiết kế cơ quan ở đây là một người có bộ óc phi phàm... Giỏi thật... Vậy các khanh hãy suy nghĩ đi, rồi cho trăm một kế hoạch xuống hang an toàn nhất...

Gia Sủng lấy một sợi dây dài cột cột đá vô đầu dây và ném xuống đáy bể nước. Cục đá rơi xuống tới đáy bể nước, Gia Sủng rút lên đo thấy đáy bể sâu trên mười thước. Biết chiều sâu của Gia Sủng bàn với Quản Bật việc làm thang, sửa soạn đèn đuốc và khí giới để xuống đáy bể thám hiểm. Trời đã ngả hoàng hôn, mây xám kéo về từng đám, sương mù bắt đầu rơi, hơi đất bốc lên nghi ngút. Quản Bật bàn với vua là vua nên trở về chùa Bảo Thiên an nghỉ qua đêm để Đỗ Dự và Gia Sủng cùng một số quân lính ở lại canh gác khu vực rồi sáng mai vua sẽ ngự tới bắt đầu cuộc thám hiểm. Tấn Võ Đế nghe lời Quản Bật về Bảo Thiên tự nghỉ.

Trời khuya giá lạnh, Gia Sủng và Đỗ Dự ngồi uống trà cho ấm và bàn kế hoạch hành quân vô lăng sáng mai. Hai người đã kiểm điểm lại thang, đuốc nhựa, cây thì bỗng thấy một bóng đen lờ mờ vô lều.

- Hai ngài thức khuya quá vậy.

Gia Sủng và Đỗ Dự ngừng đầu lên nhận ra là Khiết Dân thì sững sốt.

- Khuya rồi sao hòa thượng không tới chùa nghỉ ngơi cho khỏe, ra đây làm gì cho lạnh lẽo.
- Bần tăng đã đi ngủ rồi nhưng nghĩ đến số phận các ngài nên phải ra đây. Xin các ngài lưu ý vùng lũng này nhiều ma quái lắm. Các ngài hãy coi chừng.
- Bạch sư phụ tiếng đàn hồi sáng là tiếng đàn ma.
- Cái đó bần tăng không rõ, chỉ xin lưu ý các ngài dân vùng này ai đến đây ban đêm phần nhiều mất tích. Có người thoát được thuật lại rằng quanh lũng những đêm trăng thường có những bóng trắng đùa giỡn dưới trăng rồi hú lên những tiếng ghê rợn.

Nói dứt lời Khiết Đan bỏ đi nhưng bước ra cửa liềm ông dừng Quân Bất đi vô.

- Kìa bốc sư.
- Kể hèn này đã nghe hết chuyện sư phụ kể về lũng. Xin sư phụ đừng tâu chuyện này với Hoàng thượng để ngài phần chấn trong cuộc thám hiểm mồ Khổng Minh.

Khiết Đan miệng định nói thì Ngự lâm quân đã reo hò báo tin vua đã ngự giá tới rồi...

- Các khanh cho tiến hành ngay cuộc thám hiểm. Trẫm không ngủ được vì đầu óc lúc nào cũng nghĩ tới chuyện xuống lũng thám hiểm, làm liền đi...

Một số thang liềm được mang tới...

- Ai xung phong đến trước sẽ có thưởng.

Người chỉ huy đội Ngự lâm quân xung phong và một toán cấm vệ cũng xin đi theo.

Tấn Võ Đế đồng ý cho những người tình nguyện leo thang xuống lũng. Mỗi người tình nguyện leo thang xuống lũng đều mang theo khí giới, đuốc nhựa cây, mồi lửa và lưng cột dây nhợ để có biển giạt cho ở trên biết.

Đoàn người thám hiểm ra đi với khí thế bừng bừng gươm giáo sáng lòa, đuốc cháy rực trên tay.

Ở trên nhìn xuống dưới đáy bể thấy ánh đuốc sáng rực đáy bể rồi phân tán đi. Chừng năm phút những bó đuốc này tập trung trở lại và tiếng nói vang lên.

- Muôn tâu dưới đây có nhiều chuyện lạ, kính mời bệ hạ và các quan xuống coi.

Nhưng người chỉ huy lâm quân vừa nói dứt lời thì quăng bó đuốc ngắt xủ và những tên còn lại rút rút giật dây và tranh nhau leo thang trở lên mặt đất.

Tấn Võ Đế rồi rít hỏi :

- Chuyện gì vậy báo cáo mau.
- Dạ quan... vừa đụng vào cửa của lũng đi ra thì chết luôn rồi ạ...

Xác viên chỉ huy ngự lâm được kéo lên, mọi người thấy hai bàn tay viên này máu tụ lại đen thui miệng trào máu và mắt mở tròn trĩnh trong thật ghê khiếp...

Nhìn xác viên chỉ huy Ngự lâm quân mọi người đều xanh mặt. Tấn Võ Đế hỏi viên chỉ huy phó Ngự lâm quân đi theo đoàn thám hiểm :

- Người thấy gì dưới đó. Vì sao viên chỉ huy của người chết bất đắc kỳ tử thể này.
- Muôn tâu dưới đó là một gian hầm rộng có nhiều phòng, tất cả bằng đá, quan chỉ huy xô một cửa hầm định vào nhưng cửa không mở, ông quay ra, đúng lúc đó thần thấy một bóng cao lớn chập chờn đằng xa. Hạ thần nhìn kỹ thì đây là một xác người biết đi, hai mắt sâu hoắm. Muôn tâu dưới đó ghê rợn lắm.

Khiết Đan nghe viên chỉ huy phó Ngự lâm quân kể thì liền nói :

- Bóng đó là bóng ma quỷ đấy... Thần đã nói rồi mà.

Quân Bất nghe Khiết Đan nói, thì lớn tiếng át đi.

- Chúng ta là người sống sức mấy mà sợ ma quỷ. Giáp sĩ đâu hãy mang gương sắc giáo dài xuống đó đi.
- Khanh nói đúng, trẫm muốn thân chinh xuống xem thực tế thế nào. Ai đi với trẫm giờ tay lên.

QuảnBAT giờ tay xung phong liền.

- Hạ thần xin hộ giá.
- Vậy ta với khanh lên đường...

Gia Sủng và Đỗ Dự quê quá cũng xung phong đi theo luôn. Như vậy là bốn mạng xuống bể. Vua nhìn Khiết Đan thấy nhà sư đứng yên thì bèn hỏi :

- Sao hòa thượng không đi với trẫm?

Khiết Đan vòng tay thưa :

- Muôn tâu bần đạo vốn yếu trong người lại tâm thần bất an khi thấy Hoàng thượng mở cửa địa huyết này. Bần đạo đã can bệ hạ không được, nên phải đến đây, nhưng đi xa hơn cho bần đạo kiêu.
- Được không sao, ta biết hòa thượng không muốn đụng tới Khổng Minh. Nhưng không sao, ta có việc nhờ hòa thượng. Khi nào sợi dây ngũ sắc cột lưng ta động dậy hòa thượng kéo ta lên nhé. Ta tin tưởng tất cả nơi hòa thượng đó...
- Muôn tâu bệ hạ có thể tin nơi bần tăng...

QuảnBAT đi đầu rồi tới Gia Sủng, Đỗ Dự xuống theo, vua Tấn Vô Đế xuống cuối cùng.

QuảnBAT xuống tới đáy bể là đưa đuốc quan sát liền chẳng thấy bóng ma đâu cả. QuảnBAT kêu viên chỉ huy phó Ngự lâm quân xuống và hỏi.

- Bóng ma ở chỗ vào và cái cửa mà “xếp” của người đụng tới vong mạng ở chỗ nào.

Viên chỉ huy phó Ngự lâm quân đưa QuảnBAT tới cửa gian phòng bằng đá và nói :

- Bẩm thượng quan chỗ này đâu ạ.

QuảnBAT nhìn căn phòng và cái cửa bằng đá, trong lúc Tấn Vô Đế định đẩy cửa phòng.

- Xin bệ hạ coi chừng, viên chỉ huy Ngự lâm quân đã chết vì đụng tay vô đây. Muôn tâu có lỗ trên gần nóc tường...

Tấn Vô Đế nhìn thấy ba lỗ hổng trên gần nóc tường thì hạ lệnh lấy một cái mộc bằng đồng để ông đứng lên cho lính khiêng ông lên cao hầu nhìn vào buồng cho rõ. Qua ánh đuốc Tấn Vô Đế nhìn thấy hai cây cột đen bóng và một tấm liếp đang bằng dây nhợ. Tấn Vô Đế kêu kiện Gia Sủng lên nhìn với mình.

- Khanh thấy cái phen dây nhợ này như thế nào
- Muôn tâu một tấm phen dây nhợ cũ thật lạ lùng.

Giữa lúc đó tiếng Đỗ Dự vang lên :

- Chớ có đụng vô vách hầm... Có người tử vong nữa rồi.
- Các người vô ý quá. Đã biết vách hầm nguy hiểm sao còn đụng vô.
- Bẩm có sự biến nữa...

Xác một tên lính bị thương quần quai được đưa đến.

- Tên này vừa qua khúc quanh thì đụng xác ướp sợ quá loạng choạng đụng ngay vách hầm.
- Xác ướp à, phải bắt ngay nó cho ta...

Quan quân rầm rầm đi kiểm xác ướp trong khi Tấn Vô Đế đứng giữa bốn giáp sĩ gương tuốt trần bảo vệ.

Bỗng vua Tấn Vô Đế hoa mắt vì ông nhìn thấy xác ướp đang chờn vờn giữa đám quan quân. Xác ướp mang một khoen sắt ngang bụng và lần giữ đám người sơ bộ. Toàn quân xác ướp là một khối vải quần chẳng chịt

từ đầu đến chân. Chỉ có đầu là không quán gì. Đầu là sợi người trắng hếu với hai hốc mắt trống rỗng, xác ướp cử động chậm chạp theo sau Đỗ Dự.

- Đỗ Dự khanh hãy quay lại chém xác ướp cho ta.

Mọi người sững sốt nghe Tấn Vô Đế la. Đỗ Dự quay lại chém xác ướp. Keng keng dao chém vào xác ướp dội lại, và xác ướp vẫn tiến tới, tiến mãi tới và Đỗ Dự lùi lại.

Linh Ngự lâm quân tiến lên dùng mã tấu chém sả vào xác ướp. Nhưng mã tấu cũng dội lại và xác ướp không sao cả.

Xác ướp cứ lẳng sả về phía Đỗ Dự. Lúc này Đỗ Dự đã lấy lại tinh thần quát Ngự lâm quân lui lại bảo vệ nhà vua. Một mình Đỗ Dự xông về phía xác ướp.

Xác ướp chồm tới như muốn ăn tươi nuốt sống Đỗ Dự. Đỗ Dự hoảng hồn né tránh, xác ướp chụp lấy lưỡi đao. Đỗ Dự thấy nguy buông dao luôn và vọt đi.

Trong khi đó xác ướp đề lấy lưỡi đao và ngã xấp xuống.

- Xác ướp thua rồi các khanh lại xem sao.

Tấn Vô Đế hét lên mặt mũi rạn vỡ.

2. Chương 2: Hồi 2

Nghe vua truyền lệnh Đỗ Dự hơi chần chừ, nhưng sau khi ra lệnh cho quân lính vây quanh xác ướp Đỗ Dự tiến đến bên xác ướp. Nhìn xác ướp bất động, Đỗ Dự tạm thời yên tâm, quỳ một chân xuống một chân duỗi ra lấy thế để rút thanh đao nhưng rút không được, lật ngựa xác ướp lên cũng không rút đao ra nổi.

- Quân bay hãy lấy mã tấu bằm nát xác này cho ta.

Quân lính lấy mã tấu bằm xác ướp chỉ nghe keng keng mà xác ướp vẫn y nguyên, còn quân lính thì la oai oái vì bị dội lại. Đỗ Dự quát thêm lính đến bằm xác ướp. Mã tấu khoa lên chém xuống leng keng mà xác ướp vẫn không suy suyển gì.

Bỗng đám lính bằm xác ướp la hoảng vì xác ướp đứng dậy lừng lững bước tới đám lính vừa la vừa bỏ chạy, xác ướp rượt theo làm đám lính ngã bổ ngựa vào bức tường và chân tay quờ quạng ứa máu ra chết lũ lượt. Xác ướp đứng giữa đám lính nằm chế ngổng ngang bụng vẫn mang lưỡi đao của Đỗ Dự. Đỗ Dự lại bên Tấn Vô Đế nói khẽ :

- Muôn tâu thần không hiểu tại sao lưỡi đao của thần lại dính chặt vào bụng xác ướp rút không ra được.

Tấn Vô Đế vừa định mở miệng nói bỗng ứ ớ vì xác ướp bỗng quay ngoắt lại tiến về phía nhà vua.

- Khanh coi chừng nó muốn tấn công trẫm.

Đỗ Dự bình tĩnh nói với Tấn Vô Đế.

- Bệ hạ yên tâm chung quanh đức vua còn có bao nhiêu là Ngự lâm quân.

Tấn Vô Đế nhìn lại thấy mình đang được bao bọc bởi hàng rào lính Ngự lâm quân thì yên trí.

Đỗ Dự kéo vua đi hướng khác, trong khi đám Ngự lâm quân vẫn dàn hàng ngang trước xác ướp và xác ướp tiến lại đám Ngự lâm quân lùi, càng lùi càng sát vách tường.

- Dừng lại tản hàng mau.

Đỗ Dự thấy đám lính sắp tới vách tường thì hoảng hồn hô to. Đám lính nghe tiếng hô chạy tứ tán có hai tên lính quỳnh bị xác ướp xô vào tường lăn ra chết tươi...

Tất cả mọi người đều thấy tình thế quá nguy đều ngơ ngác muốn bỏ chạy.

Đỗ Dự bèn hô lên :

- Tất cả đầu đứng đó đừng đụng tới bức tường. Chạy rối loạn chỉ nguy hại thêm.

Quản Bật nghe Đỗ Dự hô thì lên tiếng.

- Chúng ta phải hành động chứ không thể đứng chờ chết được. Một là hạ ngay xác ướp hai là từ từ rút lui rồi tính.

Nghe tới hai chữ rút lui đám lính ùn ùn kéo đến chân thang. Quản Bật thấy tình thế quá rắc rối đã tiến lại gần Tần Vô Đế và nói :

- Muôn tâu, xin bệ hạ cầm lấy gươm của thần để đề phòng biến cố...

Tần Vô Đế lắc đầu.

- Thần bocc cứ giữ vũ khí, theo ý trẫm mình cầm vũ khí là có ý khiêu khích xác ướp nó làm tới cho coi.

Quản Bật nghe lời vua quăng gươm đi lưỡi gươm bay vèo về phía Đỗ Dự làm cho Đỗ Dự nổi nóng định chạy lại gây với Quản Bật nhưng lại thôi vì thấy xác ướp đang áp đảo quân Ngự lâm quân, khiến đám Ngự lâm quân chém mỗi tay mà chẳng ăn thua gì cuối cùng bị xác ướp dồn vào tường chết lũ lượt...

Sau một hồi làm cho đám Ngự lâm quân chết ngổn ngang, xác ướp đứng im nghênh ngó...

Quản Bật thấy tình thế ngày một nghiêm trọng thì bèn tâu với Tần Vô Đế :

- Muôn tâu, đức của bệ hạ quá lớn nên xác ướp không làm gì được, vậy xin bệ hạ hãy quyết định bây giờ nên làm gì để mọi người hành động.

Tần Vô Đế chưa kịp lên tiếng thì Đỗ Dự đã oanh oanh hạ lệnh.

- Cung thủ hãy lấy tên lửa ra, sửa soạn bắn vào xác ướp, nhớ đường bắn vào bụng nhé...

- Đỗ Dự người đã suy nghĩ kỹ chưa mà hành động vậy.

- Thần thấy tên lửa có thể hạ được xác ướp, xin Thánh thượng cho hành động.

- Có chắc kết quả không?

- Xin bệ hạ hãy tin thần đi. Xác ướp thuộc về âm, Lửa thuộc về dương chắc chắn dương sẽ khắc âm...

Những mũi tên lửa được bắn ra tới tấp vào xác ướp...

Những mũi tên lửa bay ào ào về phía xác ướp nhưng không mũi tên nào ghim được trên xác ướp, tuy nhiên xác ướp cũng chẳng tỏ vẻ gì là chống lại những mũi tên lửa nó đứng im bất động như pho tượng đá.

Tên lửa rút lả tả dưới chân xác ướp tạo thành một đồng lửa, ban đầu ngọn lửa tới bụng sau tới ngực, xác ướp vẫn đứng im lìm trong lửa cháy rồi nó cũng cháy luôn.

- Quân bay lấy cây xô xác ướp

Quản Bật đứng gần đó cầm đao xông lại.

- Thần bocc ơi, ông lui lại. Tôi đâu kêu ông, tôi kêu lính lấy cây xô xác ướp ông lại làm gì vậy...

Nhưng Quản Bật đã tới gần xác ướp và bỗng nhiên xác ướp cử động làm cho Quản Bật sợ hãi tháo lui.

- Ông thần bocc ngu đại ơi, ông bỏ đao xuống và đứng im một chỗ kéo nguy hiểm đó.

Quản Bật quăng đao về phía Tần Vô Đế và hốt hoảng đến chân thang. Xác ướp nhào theo thanh đao

Vô Tần Đế hoảng hốt tránh. Xác ướp đến bên thanh đao thì ngừng lại và thân hình thì vẫn bồng bồng cháy.

Đỗ Dự cầm một bó đuốc tới đánh bịch bịch vào ngực xác ướp. Xác ướp té lăn cù xuống đất cháy nghi ngút tỏa ra mùi khét nghẹt.

Xác ướp cử động được là do đồ kim khí. Thanh đoản đao của Quản Bật đã khiến xác ướp làm “lộng” được...

- Xin bệ hạ tha cho thần tội ngu ngốc rồ dại của thần, xin tướng quân bỏ lỗi cho tôi...

- Thần bốc dừng quá xúc động. chỉ vì quá sợ thần bốc hành động không suy nghĩ, thôi, ta đâu có chấp.

Trong khi Tần Võ Đế vỗ về thì Đỗ Dự nhìn Quân Bất với đôi mắt coi thường và quay sang phía đám Ngự lâm quân ra lệnh.

- Bây giờ các người lấy đoản đao cạo vách các bức tường cho ta. Nhớ là không được đục vào những đồ cạo ra và đục vào vách tường. Tất cả đồ cạo được đem hỏa thiêu hết.

Nghe Đỗ Dự ra lệnh cho đám Ngự lâm quân Quân Bất tiến lại gần bức tường giờ được lên quan sát.

Xác ướp vẫn nghi ngút cháy, vòng sắt đeo nơi bụng đỏ rực... Đỗ Dự lại gần xác ướp chỉ cái vòng sắt mà tâu với Tần Võ Đế.

- Tất cả bí mật của xác ướp này nằm trong cái vòng này đây, đó là một thứ sắt có từ tính, nó hút được tất cả đồ sắt thép. Muôn tâu nhờ thần chém vào cái vòng này, bị nó hút mất đao không lấy được đao ra thần mới biết đó là vòng nam châm. Kiểm chứng lại thần thấy cái xác chỉ rớt theo những người mang gươm giáo còn những người không mang gươm thì xác bất động.

Tần Võ Đế nghe Đỗ Dự nói thì mỉm cười.

- Khanh tinh ý lắm. không có khanh thì hôm nay chắc mình mệt lắm...

- Muôn tâu, nhờ khám phá ra vụ này mà thần mới để ý thêm là xác ướp đâu có giết được ai, quân lính chết là do đục vào bức tường có thuốc độc...

- Thôi khanh cho gom xác chết lại đem lên mặt đất hỏa táng.

- Muôn tâu, thần muốn cho hỏa táng xác ướp ở đây luôn, lấy lửa đỏ soi sáng hăm mờ.

Tần Võ Đế gật đầu khen phải. Vừa lúc đó Quân Bất đi tới.

- Muôn tâu đây là chất độc vừa lấy ở các bức tường ra.

Quân Bất đưa ra một chất màu xám long lanh ánh thủy tinh đựng trong ống đựng tên.

- Ghê thật, chất độc được trộn với mảnh thủy tinh nghiền nát và nhựa cây quét lên tường. Chất độc này chỉ một chút vô máu là chết người liền.

Đỗ Dự giải thích với Tần Võ Đế xong thì nói với vua.

- Muôn tâu thần thấy Quân Bất có những thái độ nghi lắm...

- Khanh nói thì trầm để bụng. Nhưng trầm yêu cầu khanh đừng lộ cho quân sĩ biết, trầm rất cần Quân Bất vì y giỏi bói toán vô cùng.

Lửa thiêu xác chết nghi ngút làm hăm mờ sáng choang lên, nhờ ánh sáng này Tần Võ Đế thấy một bệ đá cao ở giữa phòng liền chỉ Đỗ Dự hỏi :

- Khanh có biết bệ đá này dùng để làm gì không?

Đỗ Dự nhìn theo tay Tần Võ Đế chỉ và sững sờ vì lần đầu tiên ông ta mới thấy bệ đá này.

- Muôn tâu, nhờ ánh sáng hỏa thiêu xác chết thần mới nhìn thấy bệ đá này.

- Vậy khanh cùng trầm ta lại xem sao.

Đỗ Dự toan can vua nhưng vua đã chấp tay sau đít đi lại bệ đá rồi, Đỗ Dự đành phải đi theo, ông ta liền phải nhặt một thanh đao cầm tay.

- Tướng quân, tướng quân, cái vòng lửa rớt theo tướng quân...

Đỗ Dự vừa nghe tiếng kêu đã thấy tiếng lửa reo sao lưng mỗi lúc một gần hơn...

Nghe tiếng la hét nhìn trở lại thấy cái vòng lửa bay vù vù. Đỗ Dự vội chống đao xuống đất nhảy lên bệ tam cấp. Vừa lúc đó cái vòng lửa đục vào bậc tam cấp đến âm một cái. Nhìn xuống chân Đỗ Dự hú hồn, nếu chàng không nhảy lên bệ đá cái vòng lao vào người chàng không chết cũng bị thương nặng.

Nhìn kỹ chiếc vòng Đổ Dự nói :

- Muôn tâu bệ hạ cái vòng này là vòng của xác ướp, hạ thần bị nó đuổi theo vì cái tội cầm đao đi hộ tống Hoàng thượng. Nếu không có tiếng la của quân lính chắc hạ thần không chết cũng phỏng nặng rồi. Nhờ ơn đức Hoàng thượng mà thần thoát nạn, thật hồng phúc lớn lắm.

- Quả thật cái người chế ra xác ướp này tài tình quá. Bây giờ mình phải dẹp cái vòng này cho yên...

Đổ Dự ra lệnh cho quân lính lấy gậy gỗ xeo cái vòng lại một góc lằng và lấy dây ràng chặt không cho nó di chuyển...

Trong khi quân lính đan xeo đi vòng vào góc lằng thì Quân Bật tiến lại gần Tần Vô Đế.

- Muôn tâu thần đã kiểm ra nhiều bí mật trong gian phòng này. Kính Hoàng thượng lại quan sát kẻ tấu bản “Bằng phi Vũ Tuyết”.

- Kẻ nào tấu bản nhạc này vậy?

- Muôn tâu, hạ thần kiểm tra nguyên nhân có bản nhạc ấy nổi lên chứ không có kẻ nào tấu cả.

Quân Bật đưa mọi người lại căn phòng và chỉ tấm phen chằng chịt dây nhợ rồi nói.

- Muôn tâu, những sợi dây này chính là những dây của loại đàn do Khổng Minh chế ra. Âm điệu phát ra chính từ nước và cá trên nhảy xuống làm cho đàn kêu nước hết đàn ngưng, Khổng Minh tài hoa thiệt.

- Thần thấy tiếng nước và tiếng cá quẫy trong phòng này. Bệ hạ có để ý xem thỉnh thoảng có vài giọt nước nhiều xuống có tiếng đàn nhỏ vang lên đó...

- Như vậy ta thử trải nghiệm bằng cách đổ nước thả cá xem sao nhé...

Nói dứt lời Tần Vô Đế chẳng đợi Quân Bật trả lời ra lệnh cho quân lính làm liền Mọi người hồi hộp chờ đợi, Tần Vô Đế, Đổ Dự, Quân Bật đều được kêu nhìn vào căn phòng.

Họ vừa nhìn thấy nước nhỏ xuống thì tiếng nhạc nổi lên đúng điệu “Bằng phi Vũ Tuyết”. Nhạc nổi lên làm mọi người thấy gai gai nơi xương sống bầm loạn tâm thần. Họ phải bịt tai lại để quan sát, đúng là giọt nước tiếng trầm, giọt nước nhỏ tiếng bổng, và một lần cá rơi là tiếng nhạc ngân vang thật lâu. Cá nằm trên sợi dây cho đến khi cá rút xuống âm thanh ngân thật lâu và thật dài.

- Nước đổ xuống gian phòng này thoát đi đâu các khanh.

- Có thể thoát ra suối sông nào đó, thưa Hoàng thượng.

- Phải tìm hiểu chuyện này.

Sau khi trải nghiệm lại vụ nhạc. Tần Vô Đế quay lại cái bệ đá và nói :

- Ta phải tìm hiểu cái bệ đá này rồi giải quyết cách các chuyện khác...

Đuốc được đốt lên sáng trưng, Tần Vô Đế leo lên bệ đá, Đổ Dự, Quân Bật leo lên theo.

Lên hết bậc tam cấp tới bệ đá hình buông tất cả đều phát giác còn một bệ đá hình bát giác. Họ lại leo tam cấp lên bệ đá hình bát giác và mọi người ngạc nhiên trên bệ đá hình bát giác là một chiếc quan tài khổng lồ.

- Quan tài Khổng Minh

Quân Bật vừa reo lên thì Tần Vô Đế nói liền.

- Có lẽ thần bốc nói đúng.

Quân Bật quan sát chiếc quan tài thấy có đầy rêu và đầy không nhúc nhích.

- Muôn tâu, xin cho quân lính tới thử xô xem chiếc quan tài này thế nào?

Tần Vô Đế cho ý kiến Quân Bật đúng, ra lệnh cho Đổ Dự đưa quân lính lên xô chiếc quan tài.

Tám tên lính Ngự lâm quân lực lưỡng được đều tới xô chiếc quan tài không nhúc nhích một chút nào cả.

- Có thể quan tài xây liền với bệ vậy thì mở nắp ra xem sao.

Tấn Võ Đế lại đồng ý với Quản Bật cho lệnh quân lính tới cạo râu tìm kẻ hở nắp quan tài.

Cạo râu ra, quan tài sáng choang màu đá quý với những nét chạm trổ tinh vi. Hình con rồng đang vờn mây lấp lánh dưới ánh đuốc làm mọi người chú ý đến miệng rồng nhẹ nhàng vuốt với chữ “Thọ” nơi miệng.

Tấn Võ Đế, Đỗ Dự, Quản Bật đều lấy tay mò mẫm lần mò tìm xem chung quanh quan tài có chỗ nào mở quan tài không.

Cả ba đều thất vọng không tìm ra chỗ mở cơ quan, Đỗ Dự rút gươm ra định nện nắp quan tài. Quản Bật mờ mẫm một hồi tìm ra hàng chữ

“Áo quan chỉ mở nắp, khi tranh ăn với rồng”.

- Tranh ăn với rồng, rồng nào rồng sống hay rồng chết mà tranh ăn. Chữ nghĩa gì lắm lắm quá. Rồng trên hình vẽ mà làm sao tranh ăn với nó được. Các khanh thử nghĩ xem sao Khổng Minh lại lắm lắm vậy.

- Muôn tâu không chắc Khổng Minh lắm lắm đâu, mình thử lấy chữ “Thọ” ra khỏi miệng rồng xem sao.

Quản Bật thò tay lấy chữ “Thọ” ra khỏi miệng rồng nhưng không làm sao lấy ra khỏi.

- Muôn tâu chữ “Thọ” có chút xíu mà thần không sao lấy ra được...

Đỗ Dự nghe Quản Bật nói cậy mình sức mạnh, lấy hết công lực kéo chữ “Thọ” ra khỏi miệng rồng nhưng cũng không sao kéo nổi.

- Quả là khó tranh ăn quá.

- Muốn tranh ăn phải chấp nhận khó khăn nhất là tranh ăn với rồng thì phải dùng trí chứ. Các khanh cần phải suy nghĩ...

- Thần nghĩ ra rồi. Ngày trước ông cha thần thường dùng một thứ nhựa cây trộn với trứng chim chế thành một thứ keo dán rất chắc, thứ keo này phải dùng lửa đốt mới rã ra được... Chắc chữ “Thọ” dán bằng thứ keo này. Xin cho đốt lửa sẽ gỡ được chữ “Thọ”.

- Khanh nói đúng, khanh thực hiện đi...

Tuân lệnh Tấn Võ Đế, Đỗ Dự và Quản Bật lấy than bỏ vào miệng rồng rồi quạt lửa. Quả như rằng chỉ một phút lấy chữ “Thọ” ra dễ dàng... Nhưng lấy chữ “Thọ” ra nắp quan tài vẫn không mở. Chợt Quản Bật nhìn thấy một cái đèn treo lủng lẳng trên nắp quan tài liền nói :

- Muôn tâu bệ hạ chắc cái đèn này là cơ quan mở nắp quan tài...

Đỗ Dự nhìn vào miệng rồng thấy cái khoen liền lên tiếng.

- Xin kéo cái khoen rồi hãy đi tới cái đèn.

Đỗ Dự thò tay kéo cái khoen nhưng kéo mãi không ra.

- Kêu quân lính dùng dây kéo cái khoen.

Đỗ Dự tuân lệnh vua kêu lính Ngự lâm cột dây kéo cái khoen. Một tiếng nổ như sấm vang lên nắp quan tài mở ra với làn khói xám, mọi người sợ hãi chất độc, bịt miệng lại nhưng chẳng ai làm sao.

Tấn Võ Đế chờ tan làn khói xám, nhìn vào quan tài chẳng thấy xương cốt gì cả, chỉ thấy một chiếc hộp nhỏ bằng ngọc xanh hình bầu dục, chiếc hộp chỉ to bằng nắm tay. Đỗ Dự thấy chiếc hộp toan giơ tay bê ra Quản Bật ngăn.

- Thánh thượng là bậc đức dày, xin để Thánh thượng lấy hộp chắc an toàn hơn chúng ta những người đức mỏng, đụng tới e không tốt. Quý vật phải dành cho quý nhân...

Quản Bật chú ý thấy vua mặt rồng hờ hững nghe ông ta nói thì bèn tiếp lời.

- Mao Lâm xưa mở trộm giỏ đào tiên của lão đạo nhân ngủ nhờ, mở hoài không ra. Trong khi Mao Lâm loay hoay mở giỏ thì một con cóc từ trong giỏ nhảy ra làm cho Mao Lâm hồn vía quăng giỏ đào tiên xuống

đất, nhưng Mao Lâm chẳng thấy cóc đâu chỉ thấy đào tiên lặn lội liền định lượm nào ngờ lão đạo nhân đã tỉnh dậy đứng trước mặt hào quang tỏa sáng, Mao Lâm sợ quá quỳ xuống lạy như tể sao. Lão đạo nhân đỡ Mao Lâm dậy và nói con là người phạm lại có lòng tham nên nhìn đào tiên thành cóc đó. Thứ này chỉ ta cầm cho con mới ăn được còn con tự lấy thì thành cóc nhái hết. Vì thế thì thần chỉ có bộ hạ mới có thể sờ vào hộp ngọc này được mà thôi.

Tần Võ Đế nghe bùi tai liền cầm hộp ngọc lên ngắm nghía, thấy trên nắp hộp ngọc có mấy câu :

“Muốn mở hộp ngọc

Phải đốt đèn treo

Đứng trong quan tài

Tay đập đáy hộp

Cốc cốc thật dài

Làm đúng chớ sai

Kéo hư công hoài”

Đọc xong mấy câu thơ Tần Võ Đế ngắm hộp ngọc quả nhiên chiếc hộp liền một khối rất khó mở.

Vua quan ngại nhìn chiếc hộp. Quần Bật lại lên tiếng :

- Đã có bài thơ mở hộp chắc chắn là không khó.

Tần Võ Đế lẩm nhẩm đọc mấy câu thơ và ra lệnh cho Ngự lâm quân châm dầu vào chiếc đèn treo trên quan tài, rồi cầm hộp nhảy vào quan tài đá đứng, và ra lệnh đốt đèn.

Đứng dưới ánh sáng ngọn đèn Tần Võ Đế cầm hộp ngọc lúng túng, chưa biết đập đáy hộp như thế nào thì thấy Quần Bật ôm bụng nhăn nhó.

- Quần Bật khanh sao thế?

- Không hiểu sao thần đau bụng quá dữ...

- Khanh có thể lên mặt đất nhưng trước khi cho trẫm hỏi ít câu cái đã. Theo ý khanh thì trẫm phải đập hộp như thế nào?

- Muôn tâu theo ý thần hai câu “Tay đập đáy hộp, Cốc cốc thật dài”, là chỉ đập hai hồi cốc cốc thật dài hộp sẽ mở.

Nói dứt lời Quần Bật hét lên đau đớn và gục xuống, Tần Võ Đế cho lệnh diu Quần Bật ra thang đưa lên mặt đất liền lập tức. Nhưng khi lính đưa Bật đến chân thang thì Bật bảo để Bật nằm đó được rồi...

Trong khi đó Tần Võ Đế đập đáy hộp hai hồi cốc cốc thật dài và đưa hộp lên mở nhưng không mở được. Vua vừa hạ hộp xuống tự nhiên hộp mở nắp tung ra.

Trong hộp không có gì ngoài một làn khói trắng bay quện với khói đèn dầu và từ từ tỏa rộng ra màu trắng biến thành màu xanh xám và mọi người ngửi phải mùi này đều choáng váng mặt mày ngã gục la liệt... Riêng Tần Võ Đế nằm gục trong quan tài đá.

Quân lính đứng dưới thấy có biến hè nhau nhảy lên cứu viện, nhưng lên ngửi phải khói xanh đều nhào hết, miệng người nào cũng ứa máu. Hai tên lính gần nơi Quần Bật nằm định chạy lại. Quần Bật như hết đau nói lớn :

- Chớ lại, nơi đó có hơi độc, nhào vô mất mạng đó.

Nhưng hai tên lính không nghe tiếng Quần Bật cản vẫn chạy lại, chúng lấy khăn bịt mặt nhào vô quan tài khiêng Tần Võ Đế ra và giật dây kều kéo Tần Võ Đế lên.

Tần Võ Đế được kéo lên rồi hai tên Ngự lâm quân cùng tên tường trình sự việc, mọi người bịt mặt xuống kéo người bị độc lên trên mặt đất, Tần Võ Đế bị trúng độc nặng nhất còn mọi người thì nhẹ hơn. Quần Bật

lên mặt đất tỉnh táo như thường, phụ Khiết Đan cứu chữa mọi người. Một số hít ít hơi độc đã tỉnh trong khi đó có Đỗ Dự, riêng Tấn Võ Đế nặng nhất vẫn nằm mê man.

Phải nói rằng thuốc của Khiết Đan hòa thượng chữa độc rất công hiệu. Nhờ thuốc của ông mà đến chiều Tấn Võ Đế đã mở mắt và thở đều nhưng chưa nói được. Khiết Đan thì ra lệnh cho quân lính che lều mọi người ở tạm, còn vua thì ở lều của Đỗ Dự cất từ trước.

Quân lính được tăng cường bố trí canh gác rất nghiêm mật nhưng lòng người nào cũng ngày ngày lo sợ.

Đêm xuống tiếng tắc kè và tiếng chim cú làm cho người nào cũng hoang mang. Tấn Võ Đế nằm trong lều của Đỗ Dự, chợt tỉnh nửa đêm nghe gió vi vu và nghe sương rơi lộp lộp lòng hoang mang vô hạn. Giữa lúc đó thấp thoáng trong bóng đêm có dáng người chập chờn đầu đó. Người này mặc áo choàng trắng đầu chít khăn xanh tay cầm quạt lông phe phẩy. Người này tiến tới gần Tấn Võ Đế dáng đi khoan thai nhẹ nhàng mặt rực rỡ hào quang mắt long lanh sáng. Nhìn thấy người này Tấn Võ Đế toan kêu lên nhưng người này giờ quạt điểm mặt nói bằng giọng thật êm và nhẹ :

- Ta là Thừa tướng Khổng Minh Gia Cát Lượng đây...

Vua Tấn Võ Đế lặn vào giữa sập ngự, và nhắm mắt lại hết sức sợ hãi ta chỉ nghe tiếng ngâm thơ sang sảng :

- Người may đức dày mạng cao

Cho nên thoát nạn không vào Âm ty

Sau đó Tấn Võ Đế nghe tiếng cười và mở mắt ra thì không nhìn thấy gì ngoài đêm đen như mực. Tấn Võ Đế mỗi hơi vã ra như tắm và kêu cứu inh ỏi.

Lính canh thấy vua kêu cứu cũng đánh kiếng báo động rầm rầm làm cho quan quân ầm ầm kéo tới. Khi mọi người kêu tới Tấn Võ Đế vẫn còn đập tay xuống sập ngự kêu la thảm thiết.

Khi đèn đuốc sáng choang thì Tấn Võ Đế mới tỉnh hẳn và hỏi :

- Các người có thấy người mặc đồ trắng từ đây đi ra không?

- Muôn tâu chẳng có ai cả, chắc bệ hạ nằm mộng đó thôi. Chứ bọn thần canh gác kỹ lắm nào thấy gì.

- Rõ ràng ta mới gặp Khổng Minh Gia Cát Lượng đây mà. Người còn đọc hai câu thơ nữa ta còn nhớ rõ ràng. Nhờ đức ta còn đây nên ta thoát chết. Khiết Đan và Quân Bật ở lại đây với ta nhé.

- Quân Bật theo ý người thì giấc mộng thế nào?

- Muôn tâu có lẽ Võ Hưu hiện lên thật, nhưng Hoàng thượng mạng cao đức dày nên Võ Hưu thua.

- Muôn tâu Quân Bật nói đúng mạng bệ hạ cao, đức bệ hạ dày nên Khổng Minh đã không làm gì được. Nhưng thần e bệ hạ làm tới không ổn đâu...

Nghe Khiết Đan nói Tấn Võ Đế hỏi lại nếu Tấn Võ Đế cứ tiếp tục khám phá mộ Khổng Minh thì sao...

- Muôn tâu thần e lúc đó cái mạng của Hoàng thượng sẽ nguy... Tốt hơn hết bệ hạ nên hồi triều dưỡng bệnh...

- Ta chưa khám phá xong bí mật mộ Khổng Minh thì ta không đi đâu hết... Người “hù” ta vô ích...

Nghe vua nói vậy Khiết Đan thất vọng nhìn Quân Bật, và hai người không nói năng gì nữa.

Ngày sáng hôm sau tuy chưa khoẻ hẳn. Tấn Võ Đế vẫn ra lệnh tiếp tục xuống lăng khám phá bí mật mộ Khổng Minh Tấn Võ Đế gọi Đỗ Dự tới nói cho biết những suy nghĩ của mình. Theo Tấn Võ Đế thì chắc chắn dưới chiếc quan tài có hộp ngọc đựng hơi độc còn có một chiếc quan tài nữa, phải tìm cho ra chiếc quan tài này.

Đỗ Dự dẫn quan quân xuống dưới lăng nhưng ai cũng ngao ngán không chịu hành động gì cả. Quân Bật cáo bệnh không đi, Khiết Đan thì lui về chùa.

Tấn Võ Đế tuy nằm một chỗ nhưng luôn luôn ra lệnh cho sĩ quan liên lạc mang lệnh xuống dưới lăng và đem tin tức từ dưới lăng lên báo cáo. Thấy Quân Bật không xuống, Tấn Võ Đế thắc mắc nhưng để trong lòng...

Đỗ Dự và đám quan quân xuống dưới lãng đốt đuốc sáng choang, nhưng thấy không khí vẫn còn rờn rợn dù mọi người đều bịt mặt ngăn hơi độc nhưng ai cũng lo ngay ngày chưa biết biến cố gì sẽ đến với họ.

Mọi người cầm đuốc tiến về bệ đá, bỗng nhiên có tiếng kêu thất thanh và trước mặt mọi người hiện ra một bóng người mặc áo trắng đội khăn xanh tay cầm quạt lông thấy thoáng lúc ẩn lúc hiện.

- Khổng Minh Gia Cát Lượng.

Tiếng kêu thất thanh làm mọi người sững sờ đứng im, trong khi đó bóng trắng tung từ tay một vật tròn da láng, một tiếng nổ vang lên, nghe tiếng nổ nhiều người ngất đi. Nhưng tiếng nổ chẳng làm ai chết chóc mà chỉ tuôn ra một luồng khói màu trắng. Mặc dầu mọi người đã bịt mặt nhưng vẫn bị ảnh hưởng luồng khói này làm cho hoa mắt và hôn mê...

Tin Khổng Minh xuất hiện dưới lãng được báo ngay cho Tấn Võ Đế làm cho ông cùng thất mãc.

- Khanh đã nhìn thấy Khổng Minh không hay chỉ nghe báo cáo lại?

Tấn Võ Đế hỏi dãn viên sĩ quan liên lạc.

- Muôn tâu thần nhìn thấy Khổng Minh rõ ràng, và chính thần còn ngửi phải khói mê nữa. Hình như đó là mùi trầm hương.

- Kêu Đỗ Dự lại châu mau.

Đỗ Dự lại, Tấn Võ Đế phán.

- Khanh đem thêm quân xuống hầm và cho ta biết thêm tin tức về Khổng Minh.

Đỗ Dự đi rồi Tấn Võ Đế nằm trên sập ngự nghỉ miên man, đầu óc trống rỗng, trời ngả về chiều gió lạnh âm u, sương rơi lác đác. Tấn Võ Đế vừa toan ngồi dậy bỗng đầu óc thấy nặng trĩu chập chờn nửa thức nửa ngủ, nghe văng vẳng đâu có tiếng nói vang lên.

- Tấn Võ Đế! Ta đã cảnh cáo, sao người vẫn còn cứ tiếp tục quấy nhiễu lãng tẩm của ta... Hừ người coi chừng đó...

Chỉ nghe được có vậy là Tấn Võ Đế mê luôn.

Trong lúc đó Đỗ Dự từ dưới mồ lên, đi cùng hai sĩ quan liên lạc vô châu, bỗng Đỗ Dự khựng lại vì trước mặt một bóng trắng đội khăn xanh tay cầm quạt lông từ lều vua đi ra :

- Khổng Minh Gia Cát Lượng.

Nói dứt lời Đỗ Dự bảo hai sĩ quan cùng với mình nấp vào gốc đại thụ quan sát xem Khổng Minh đi đâu rồi theo dõi, còn Đỗ Dự vào châu vua xem thích thể ra sao.

Đỗ Dự vào lều vua nằm bất động trên sập ngự thì hốt hoảng kêu lên. Quân Bật, Gia Sủng, Hoa Hi chạy tới.

- Ngài ngự sao vậy?

- Không hiểu sao Hoàng thượng hôn mê.

Mọi người lấy dầu thoa cho vua, một lát vua tỉnh dậy ngơ ngác :

- Khổng Minh Gia Cát Lượng đâu rồi?

Đỗ Dự chấp tay thưa :

- Thần mới thấy Khổng Minh từ trong này đi ra. Thần sợ Hoàng thượng gặp nguy nên sai hai sĩ quan liên lạc theo dõi thần vội vào châu.

Tấn Võ Đế mệt nhọc hỏi Đỗ Dự :

- Ba quân dưới hầm lãng đều thấy Khổng Minh phải không?

- Muôn tâu đúng vậy...

- Có tìm thấy chiếc quan tài thứ hai không?

- Muôn tâu chưa thấy gì cả. Theo ý thần ta nên đặt thuốc nổ phá sập bệ đá xem dưới ấy có gì?
- Tùy khanh... bao giờ thì làm?
- Muôn tâu ngày mai...
- Được ta chuẩn tầu...

Quản Bật nghe Đỗ Dự và vua nói chuyện vội lên tiếng :

- Muôn tâu theo thần không nên dùng thuốc nổ, thần e thuốc nổ làm sập toàn bộ lăng mộ, chẳng ích lợi gì cho việc thám hiểm mà lại còn chọc tức Khổng Minh nữa. Theo ý thần cứ lục đáy quan tài một lần nữa rồi kiểm ra cơ quan. Thần vẫn nghi chìa khóa thám hiểm nằm nơi chiếc đèn.

Tấn Võ Đế nghe Quản Bật nói tới Khổng Minh có hơi “nhợn” nên đồng ý không đặt chất nổ phá lăng nữa.

Tấn Võ Đế dù chưa khéo vẫn quyết định sai lính Ngự lâm diu xuống hầm lăng quan sát lại chiếc đèn.

Thấy vua định xuống hầm Đỗ Dự can :

- Xin Thánh thượng đợi sĩ quan liên lạc đi theo Khổng Minh về báo cáo rồi hãy xuống hầm lăng.
- Trẫm không chờ đợi gì cả. Trẫm là vua, trẫm muốn làm gì thì làm liền. Hãy đem vồng đưa trẫm đi và diu trẫm xuống hầm lăng.

Mặc dầu trời đã tối lệnh của Tấn Võ Đế cũng phải thi hành, đuốc đốt sáng choang và quân chuyển rầm rộ đến lăng Khổng Minh.

Đoàn quân được lệnh võ trang cùng mình và chuyển nhanh tới lăng. Vừa tới cửa lăng Đỗ Dự cho lệnh đoàn quân ngưng lại. Tấn Võ Đế nằm trên vồng quát ầm lên :

- Sao lại ngưng ở đây, tiến tới luôn.

Đỗ Dự bèn lên tiếng :

- Muôn tâu có sự biến.
- Sự biến gì?
- Hai sĩ quan liên lạc theo dõi Khổng Minh đã chết trước cửa lăng...

3. Chương 3: Hồi 3

Tấn Võ Đế nghe Đỗ Dự tâu liền đưa mắt nhìn vào sân lăng thấy hai xác chết nằm sấp dưới đất được lật ngửa lên, mắt mở trừng trừng lưỡi le dài ra miệng ứa máu. Cả hai xác đều còn đeo gươm.

- Bàn tay ma quỷ nào đã giết hai sĩ quan liên lạc của trẫm vậy?
- Muôn tâu bệ hạ, cả hai đều chết rất khó hiểu. Nhưng theo thần thì kẻ giết hai sĩ quan này là người trần mắt thịt hơn là ma quỷ. Cả hai đều bị thương ở tay và hai đầu gối. Nhìn vết thương hạ thần thấy cả hai đều trúng độc chết...
- Hai sĩ quan này đã theo Khổng Minh, như vậy cái chết này liên quan tới Khổng Minh. Rõ ràng là Khổng Minh ẩn trong lăng và bọn sát nhân cũng ở đó luôn, phá lăng là tìm ra thủ phạm. Khanh mau ra lệnh vây chặt lăng và gom củi đốt cho ta.

Đỗ Dự cúi đầu vâng lệnh. Nhưng quân lính vừa chạy vào nhà mồ thì tất cả đều bật ngựa ra chết.

Tấn Võ Đế vô cùng kinh ngạc thấy năm người lính Ngự lâm vừa chạy vào sân nhà mồ đều lăn đùng ra miệng trào máu chết tươi. Tấn Võ Đế quá sợ vội ra lệnh ngưng kiểm củi hỏa thiêu nhà mồ và thiết triều khẩn cấp. Tấn Võ Đế hỏi Gia Sủng, Hoa Hi cách đối phó. Hai người đều nói vấn đề nhà mồ chỉ có Quản Bật thông

thạo xin hỏi Quản Bật, nhưng tìm Quản Bật chẳng thấy đâu cả. Có người nói sau khi năm người lính Ngự lâm quân chết thấy Quản Bật đi về phía lăng Khổng Minh rồi mất tích luôn. Tẩn Võ Đế mất Quản Bật thì tức lắm.

- Hãy đưa ta vô lăng, có hay không có Quản Bật cũng chẳng sao. Đỗ Dự người nghi Quản Bật có lý lắm.

Đỗ Dự đành hộ tống Tẩn Võ Đế xuống hầm dưới lăng. Xuống hầm mồ vua hỏi có ai thấy Quản Bật đến đây không. Mọi người nói Quản Bật đến đây nhưng rồi kêu đau bụng bỏ đi. Tẩn Võ Đế không nói gì ra hiệu cho Ngự lâm quân dìu lên bệ đá. Lên bệ đá Tẩn Võ Đế nhìn vào ngọn đèn, đầu óc mông lung như người bệnh tâm thần đưa hai tay kéo cái đèn xuống. Tẩn Võ Đế dùng hết sức mạnh đã kéo được cái đèn từ từ rút xuống. Cục chì giữ cho cái đèn thăng bằng đập vào nóc hầm nghe cái bộp tự nhiên nghe ồ ồ dưới đáy hầm và chiếc quan tài tưởng dính liền với bệ đá bỗng xoay ngang.

- Cứu giá mau, coi chừng Hoàng thượng bị hất xuống đất.

Đỗ Dự hô lính Ngự lâm quân khom lưng làm cái bàn bằng lưng người đỡ Tẩn Võ Đế nhờ vậy Tẩn Võ Đế bị quan tài hất xuống dưới bàn bằng lưng người đỡ không sao, nhưng chiếc đèn thì tuột khỏi tay vua tung những ngọn bắc đang cháy xuống vách lăng.

Tẩn Võ Đế vừa hoảng hồn đã định leo lên bệ đá xem nơi chiếc quan tài vừa hé mở có gì bí mật, thì bỗng Gia Sủng hét lớn :

- Coi chừng quái vật xuất hiện kìa.

Tẩn Võ Đế bèn lùi lại bên Đỗ Dự, Hoa Di và Gia Sủng ngược mắt quan sát bệ đá. Thấy trên đó đầu một quái vật to bằng cái thùng miệng rộng đến mép tai, răng nanh lòi ra hai bên mép, mắt lồi và sáng rực, quái vật há hốc miệng đỏ lôm.

Ghê nhất là hai lỗ mũi quái vật như hai cái hang chuột và nó thở ra hơi thở đen sì.

- Coi chừng hơi độc từ lỗ mũi vật. Mọi người bịt mặt lại ngay. Ngự lâm hãy mở cuộc tấn công quái vật ngay lập tức.

Tẩn Võ Đế ra lệnh mà tiếng nói run run chứng tỏ đang sợ hãi dữ lắm. Lính Ngự lâm quân với gươm lên giáo dài kéo tới bao kín bệ đá và tiếng leng keng inh ỏi. Âm thanh sắt thép làm mọi người nhúc nhúc, người bị ảnh hưởng nặng nhất là Tẩn Võ Đế.

Tẩn Võ Đế bịt tai ôm đầu và ngồi bệt xuống đất rên rĩ kêu thét như chính ông đang bị đâm chém vậy.

Bỗng nhiên tiếng va chạm của sắt thép không còn nữa, mọi người mở mắt ra không thấy quái vật đâu chỉ thấy đám Ngự lâm quân tấn công quái vật ngã la liệt dưới đất, gươm giáo gãy ngổn ngang. Ánh đuốc vụt tắt ngấm. Trên bệ đá một thứ ánh sáng màu xanh mờ ảo chiếu lên trần hầm.

Tẩn Võ Đế đã đứng lên, bên cạnh là Đỗ Dự, Gia Sủng, Hoa Di tất cả há hốc miệng nhìn bệ đá vì thấy trên đó thay vì quái vật là một người mặt đỏ trắng bịt khăn xanh tay cầm quạt lông phe phẩy.

- Khổng Minh lại xuất hiện...

Tẩn Võ Đế hoảng hốt kêu lên.

Bỗng người trắng nhỏ nhẹ nói :

- Đúng ta đây. Cái gàn bướng của ngươi đã gây nên bao nhiêu thê thảm cho người khác. Chắc ngươi nhìn thấy cả rồi chứ. Ngươi sẽ bị lãnh những điều tai họa ghê gớm nếu ngươi còn bước lên đây. Đó là lời cảnh cáo cuối cùng của ta, ngươi nghe rõ chứ.

Đỗ Dự nghe Khổng Minh nói thì cầm gươm phóng ngay lên bệ đá và quát lớn :

- Người không được phạm thượng chạm tới danh dự vua ta. Ta quyết sống mái với người, dù người là ai cũng mặc.

Gươm của Đỗ Dự như chém vào không khí và Đỗ Dự hụt đà ngã chúi nhủi trong khi bóng trắng tung mình vọt về một góc lăng nhanh như chớp.

Đỗ Dự kẻ rất hiếu thắng cùng giỏi khinh công liền vọt theo bóng trắng liền.

Nhưng Đỗ Dự nhanh bao nhiêu cũng không làm sao đuổi kịp được bóng trắng.

Bóng trắng như giỡn với Đỗ Dự rồi cuối cùng nói :

- Tên ở đợ kia, người chó có hồ đồ, chết không kịp ngáp đó. Thầy trò ngươi khôn hồn rút ngay khỏi đây... Nếu bướng bỉnh hậu quả sẽ khôn lường đó.

Đỗ Dự đang tức tối ra lệnh binh lính quay chặt bóng trắng và phải giết được bóng trắng bằng bất cứ giá nào.

Đám lính ngự lâm mặt dầu rất sợ Khổng Minh nhưng phải tuân lệnh Đỗ Dự hò reo kéo tới vây chặt bệ đá.

Sau khi Ngự lâm quân vây chặt Đỗ Dự và một tùy tướng phi lưng lên bệ đá.

Thật kỳ lạ bóng trắng bỗng biến mất và từ dưới bệ đá khói phun lên như núi lửa.

Đám lính Ngự lâm quân mặc dầu đã bị mặt nhưng kéo tới lớp nào là lăn ra chết lớp đó. Đỗ Dự và tùy tướng đảo mắt không thấy bóng trắng đâu bỗng nghe phía chân thang có tiếng la :

- Khổng Minh đây rồi.
- Gia Cát Lượng đây rồi.
- Mau tóm cổ y cho trẫm.
- Khổng Minh lên miệng lảng rồi.

Đỗ Dự ra lệnh mọi người lên khỏi hầm và diu luôn Tần Vô Đế lên theo luôn.

- Muôn tâu hằm sắp bị nhiễm độc, xin thỉnh Hoàng thượng lên khỏi hầm mau. Khổng Minh đã ở trên mặt đất rồi.

Sau khi ra khỏi hầm về tới lều, trời đã hừng đông nhưng Tần Vô Đế vẫn còn cay cú lắm gọi Đỗ Dự tới phán rằng.

- Khổng Minh cũng là người trần mắt thịt thôi, phải tìm ra ngay hang ổ y để trảm trị tội.
- Muôn tâu, thần theo dõi vụ này kỹ lắm, thần không tin Khổng Minh tái sinh hay còn sống. Thần nghĩ có kẻ đội lốt Khổng Minh.
- Hay thần bốc Quân Bát muốn giử chúng ta chẳng. Nhưng y làm sao khinh công lại cao như vậy được. Trẫm cũng hơi ngờ Quân Bát, Khanh điều tra Quân Bát cho trẫm ngay lập tức.

Đỗ Dự được lệnh vua rất phấn khởi. Ra khỏi lều Đỗ Dự gặp Gia Sủng bèn nói cho Gia Sủng nghe quyết định của vua. Gia Sủng hứa giúp đỡ Đỗ Dự một tay trong việc điều tra Quân Bát.

Hai người đến lều Quân Bát thấy Bát đang ôm bụng nhăn nhó có vẻ đau đớn lắm nhưng thấy Đỗ Dự và Gia Sủng tới cũng ngồi dậy chào hỏi.

- Lão không hiểu tại sao tình thần tự nhiên rã rượi và cứ đau bụng hoài. Nên không đi theo vua với quý vị thám hiểm lăng mộ được, không biết cuộc thám hiểm vừa rồi có chuyện gì lạ không?

Gia Sủng trả lời Quân Bát là Khổng Minh lại xuất hiện cùng với quái vật và quân lính chết vì thuốc độc.

- Khổng Minh xuất hiện thật à?
- Theo thần bốc thì Khổng Minh này là thật hay giả. Theo tôi có kẻ giả Khổng Minh để ghẹo chúng ta.

Nghe Đỗ Dự nói, Quân Bát cắn môi làm vẻ suy nghĩ.

- Việc này còn phải suy nghĩ mới có thể nói dứt khoát được. Tiện đây xin nhớ tướng quân tâu với Thánh thượng dùm cho kẻ hèn này về quê dưỡng bệnh ít lâu. Kẻ hèn này bị đau thần kinh dữ lắm, nếu xúc động quá có thể vong mạng. Mong tướng quan giúp cho kẻ hèn này.

Đỗ Dự không nói gì tay sờ đốc kiếm mắt gườm gườm nhìn Quân Bát và từ từ tiến lại gần Quân Bát.

Đỗ Dự giận Quản Bật ghê lắm định dùng gươm uy hiếp bắt Quản Bật nhưng lại dần lại được nói với Quản Bật.

- Chúng tôi đến đây để tìm hiểu xem bệnh tình của Thần bốc và theo lệnh Thánh thượng kêu Thần bốc tới châu nhưng Thần bốc ngộa bệnh thì thôi chẳng sao.

- Hay để tôi chẩn mạch bốc thuốc cho Thần bốc.

Nói dứt lời Gia Sủng giả là tiếng đến gần Quản Bật.

- Xin đa tạ. Tôi vốn nhiều bệnh, nào đau óc nào nhức xương, nào tê thấp, nào đau bao tử, toàn bệnh kinh niên cả. Có một đạo sĩ cho tôi linh đơn uống đã dứt, nhưng nay vì xuống hầm lũng bệnh tái phát mà thuốc lại hết. Và bây giờ tự nhiên tôi rất sợ người khác đụng vào da thịt tôi. Chỉ còn cách tôi về núi tìm đạo sĩ thỉnh linh đơn, không thì e nguy tới tính mạng.

- Nếu vậy Thần bốc cứ nằm nghỉ chúng tôi về tâu với Hoàng thượng sẽ cho biết kết quả. Tốt hơn hết Thần bốc đi châu Thánh thượng liền như vậy sẽ đẹp lòng Thánh thượng hơn.

Quản Bật nghe Gia Sủng nói thì thoái thác :

- Xin nhờ ngài tâu với Thánh thượng giùm bệnh tình tôi nguy kịch lắm không thể tới châu Thánh thượng được. Xin người miễn chấp cho.

Gia Sủng và Đỗ Dự nhìn nhau lắc đầu bỏ đi vì cả hai trong lòng càng nghi ngờ Quản Bật dữ hơn nữa. Hai người mới đi được mấy bước thì gặp Khiết Đan đi tới. Cả hai vội thi lễ hỏi Khiết Đan đi đâu. Khiết Đan nói vừa ở chùa ra vấn an vua, nhà vua nhờ đến thăm Quản Bật.

Đỗ Dự và Gia Sủng liền chào Khiết Đan rồi đi vì nghĩ rằng Khiết Đan gặp Quản Bật về tâu vua, vua sẽ tin hơn.

Khiết Đan vừa nói Quản Bật đã lảo liêng đứng dậy hỏi liền :

- Bạch hòa thượng, có phải đức vua nhờ ngài đến đây không vậy.

- Thần bốc giỏi thật đức vua nhờ tôi đến thăm ngài

- Xin hòa thượng về tâu với đức vua giùm tôi là tôi cần về núi gấp để thỉnh linh đơn nếu chậm e nguy đến tính mạng.

- Được bần tăng sẽ tâu với vua y như lời yêu cầu của Thần bốc.

Khi Khiết Đan ra đi, Quản Bật chạy theo vái dài và nói :

- Xin đa tạ hòa thượng đã ra ơn cứu tử một sanh mạng.

Khiết Đan vừa đi, vừa suy nghĩ, ông thầy bói này nào phải là tay vừa, chắc ông biết trước nhiều chuyện ghê gớm, ông muốn tránh nên không nói với vua.

Đang đi Khiết Đan giật mình vì có hai người chặn đường là Gia Sủng và Đỗ Dự.

- Bạch hòa thượng tình hình Quản Bật ra sao.

- Thần bốc muốn về núi chữa bệnh gấp.

- Bạch hào thượng chắc ngài rõ lai lịch của thần bốc Quản Bật chứ.

- Bần tăng biết sơ sơ, Quản Bật là cháu sáu đời của Quản Lộ ở Bình Nguyên. Xưa Quản Lộ là thần bốc của Tào Tháo rất được Tào Tháo tín nhiệm, nhưng tới đời cháu thì chẳng ai hành nghề bói toán nữa, cha Quản Bật là Quản Mậu thì hoàn toàn không biết gì bói toán hết. Bỗng một đêm cha Quản đến phòng vợ gặp một ông lão tiên phong đạo cốt đứng ở cửa phòng vỗ vào vai Quản Mậu và gặt đầu sáu lần rồi rút trâm cài tóc vẽ lên cửa một cây mai sáu ngọn đủ cả gốc rễ, xong ông chỉ vào rễ cây rồi chỉ vào ngọn cây thứ năm, và chỉ vào Quản Mậu ngụ nói Quản Mậu là chất năm đời của ông. Sau đó ông lấy tay đưa qua hình cây mai, cây mai biến mất. Tiếp theo ông vẽ cây mai khác y cây mai trước những cây mai này mọc ngược lại ngọn thứ năm mọc ngược xuống ngụ ý ông tổ đầu thai trở lại và đầu thai vào chất thứ sáu, xong ông lao chạy vào buồng đến bên giường vợ Quản Mậu: sợ có chuyện sằng bậy, Quản Mậu chạy theo nắm lại, nào

ngờ chụp phải chân vợ. Vợ tướng chồng khùng giằng co và cãi vã om sòm. Từ đêm đó vợ Quân Mậu mang thai rồi sanh Quân Bất. Ra đời Bất tỏ ra một đứa trẻ cực kỳ thông minh. Năm tuổi đã đọc hiểu kinh dịch. Một bữa theo cha lên núi Quân Chấn Linh xem chùa Thần Quang, trời tối đọc bìa không được Bất chỉ rờ chữ trên bìa mà về viết lại đầy đủ bài văn bìa không sai và thiếu một chữ nào. Ai cũng coi Bất là thánh sống, đêm đêm Bất nhìn trời xem thiên văn nhìn vị trí các vì sao ghi vào sổ. Quân Bất giỏi thiên văn thạo địa lý và đọc lâu lâu các thứ sách nhâm cầm đôn toán. Bất nổi tiếng là thần boc trong thiên hạ...

Khiết Đan hòa thượng vừa kể dứt lời thì Gia Sủng lên tiếng liền.

- Bất giỏi như vậy hèn chi y bỏ chúng ta. Chắc chắn y biết rõ là ở với vua tôi ta sẽ mang họa...
- Bạch hòa thượng tôi nghi Khổng Minh không còn và Bất đóng vai Khổng Minh hù “dọa” vua tôi chúng tôi. Mấy trăm năm rồi sức mấy mà Khổng Minh còn sống... Tôi nghi Quân Bất lắm, hòa thượng ơi.
- “Tôi e tướng quân lầm. Quân Bất đâu biết võ, biết phi thân, biết khinh công. Vấn đề Khổng Minh sống chết bần tăng không có ý kiến. Bần tăng nghĩ, muốn khỏi tai họa thì đức vua và quý vị trở lại kinh thành là mọi việc êm liền chứ có gì đâu. Sở dĩ có chuyện là vì quý vị “quây” mò Khổng Minh...

Phái đoàn còn ở đây là còn gặp nguy hiểm. Khổng Minh tiên liệu tất cả rồi.

Cái gì không biết chứ cầm nang sấm truyền và những gì Khổng Minh ghi đều là đúng hết.

Bần tăng biết cháu bốn đời của Gia Cát Lượng là Gia Cát Quý nghèo lắm, cha chết đào cầm nang lên, cầm nang nói phải mang bản cầm nang lên trao quan huyện. Quý nghèo mà quá, quần áo rách rưới cầm nang lên xin gặp, quân lính không cho vào, mà còn đuổi đi. Quý tức quá ngồi sụp giữa huyện đường phóng uế lính bắt trói trình quan, quan huyện đang ngồi bên án thư làm việc nghe báo cáo giận quá bỏ án thư đi ra xem mặt tên ngang ngược. Vừa lúc đó xà nhà đổ xuống sụp án thư, và đè gãy chân viên thư ký ngồi đó. Huyện quan Chiêm Thiềm Ký nhìn lại chỗ mình ngồi hù vía luôn, vì còn ngồi lại chắc chết quá.

Huyện quan xem cầm nang thấy có hàng chữ

“Ta cứu người khỏi ách xa rơi.

Người giúp ta cứu cháu bốn đời”

Viên huyện quan hỏi ai biết ta bị nạn sai người đến cứu. Gia Cát Quý cho biết đây là cầm nang của tổ tiên mở ra chỉ thấy bảo phải đưa lên quan huyện thì đưa lên chứ có biết trong cầm nang viết gì đâu.

- “Chú mày họ gì?”
- “Họ Gia cát, tổ là Gia Cát Lượng”.

Quan huyện nghe tới Gia Cát Lượng thì vội vàng cung kính.

- “Khổng Minh Gia Cát Lượng quả là tiên thánh thật. Không có người hôm nay ta vong mạng rồi. Ôn này ta phải trả xứng đáng”.

Khổng Minh là như vậy đó quý vị hãy liệu... Chuyện nhà chuyện nước chuyện gì ông cũng giỏi cả...”

Khiết Đan hòa thượng kể chuyện rồi kết luận làm cho Đỗ Dự bất bội.

- Vậy hòa thượng tin những chuyện trong lăng là phép thần thông của Khổng Minh.
- Bần tăng tin. Mà quý vị cũng thấy rõ, còn hoài nghi gì nữa.
- Bạch hòa thượng tôi không tin Khổng Minh còn sống.
- Có thể như vậy... Nhưng đã có lần Khổng Minh xuất hiện rồi mà.
- Xin hòa thượng tiết lộ cho biết chút đỉnh
- Quý vị chắc biết những sách của Khổng Minh như Bát trận đồ, Lục Đỉnh Lục Giáp, Lục Thiên thơ chứ. Đó là những sách khoa học... Thôi kể chuyện trước mắt đi. Quý vị chắc biết Chung Hội tướng của vua cha của vua Tấn Võ Đế chứ. Chung Hội thắng trận đi qua đây để đánh chiếm đế đô. Khi đi ngang núi, Chung Hội thấy trên mây vô số thiên binh và có một ông lão mặc đồ trắng chít khăn xanh ngồi xe tay phe phẩy

quạt lông. Chung Hội tin Khổng Minh hiển thánh, vô lăng dâng hương. Trời bỗng sáng đẹp vô cùng. Đêm hôm ấy Chung Hội nằm mơ thấy Khổng Minh tới khuyên rằng chiếm để đô chớ giết hại sinh linh, làm dân đói khổ vì dân đây là khó khổ quá rồi. Chung Hội nghe lời theo lá cờ Bảo Quốc an dân và chiếm để đô như trở bàn tay.

Ngừng lại một lát như để suy nghĩ hòa thượng Khiết Đan kể tiếp :

- Những điều Khổng Minh đã công bố không bao giờ sai, vì tất cả Khổng Minh đã sắp xếp đâu ra đó cả rồi. Ngay việc xây cất lăng này Khổng Minh cũng kết hợp Nhâm cảm độn toán cùng với tử vi đẩu số, địa lý thiên văn. Các cơ quan trong lăng đều liên hệ với nhau chặt chẽ lắm. Mọi biến cố đều ăn khớp, nhịp nhàng. Bần tăng xin thú thật với quý vị cho bần tăng vàng bần tăng cũng không dám động đến uy danh của Khổng Minh. Bần tăng là người tu hành, bần tăng không muốn sinh linh bị khổ ải vì đụng đến uy danh Khổng Minh. Bần tăng lúc nào cũng chỉ muốn không khí ở đây an tịnh...

Đỗ Dự và Gia Sùng nghe Khiết Đan nói rất hiểu tâm sự nhà sư, nhưng Đỗ Dự vốn là kẻ hay thắc mắc nên đã hỏi lại Khiết Đan

- Bạch hòa thượng cho biết giữa lăng Khổng Minh và cái mồ hoang cùng con quái vật dưới lăng có liên hệ gì với nhau không?

- “Nhà mồ hoang có cùng với thời lăng Khổng Minh và dân vùng này không ai dám qua lại lúc đêm tối, vì ở đó có nhiều ma quái chúng thường hiện lên khóc than đùa giỡn lúc đêm tối và kẻ nào vô ý xâm nhập vô đó là mất mạng. Nhà trúc trách ở đây có mở cuộc điều tra nhưng vào tới sân nhà mồ là mất mạng rồi nên đành phải bỏ qua.

Bần đạo chưa thấy quái vật nhưng theo lời kể của quân lính thì bần đạo đoán là loài cóc núi, nó sống cả mấy ngàn năm chuyên ăn rễ cây độc, rắn độc.

Hơi thở của giống cóc này đen tựa khói. Người nào hít phải hơi thở cóc này sẽ bị hôn mê bất tỉnh. Nhưng độc nhất là độc cóc này, ai bị cắn là chết tươi liền.

Cóc này thích cắn cổ người hút máu, và mụn trên da nó độc không thua gì độc rắn hổ mang.

Sở dĩ bần đạo rành về loài cóc này là nhờ theo sư tổ vô núi hái thuốc tìm ngải. Bữa đó thầy trò bần đạo gặp bốn con cóc, con nào con đó to như cái lu chúng đang say mê bởi gốc ngải lấy củ ngải độc ăn. Thấy thầy trò bần đạo chúng tấn công liền. Thầy trò bần tăng vội dùng khinh công chạy trốn hai con ngựa chạy không kịp trúng hơi thở và nọc độc cũng như mụn cóc chết tươi...”

Đỗ Dự nghe nhà sư nói thì phần khởi vô cùng.

- Hòa thượng tả con quái vật đúng quá. Chính nó đã xuất hiện tại đây quan tài trong lăng Khổng Minh rồi nó biến đi Khổng Minh hiện ra. Phải chăng quái vật và Khổng Minh là một, nếu không tại sao quái vật lại không làm hại Khổng Minh.

- Tướng quân không nên ăn nói hồ đồ làm hại đến uy danh Khổng Minh không tốt đâu.

Đỗ Dự mặt đỏ như trong khi Gia Sùng thắc mắc hỏi Khiết Đan.

- Bạch hòa thượng con cóc ở dưới đáy hồ chắc nó có cửa hang lên xuống để kiếm ăn chứ nằm dưới đáy mồ hoài đói chịu sao thấu. Hay ta đi tìm hang cóc đi.

- Các ngài làm gì thì cứ làm bần đạo không dám ngăn, nhưng xin cho bần đạo khỏi liên quan tới, vì chuyện gì đụng đến uy danh Khổng Minh bần tăng không dám làm. Thôi xin phép các ngài bần đạo phải đi châu Thánh thượng, tâu với Thánh thượng những nguyện vọng của Quán Bất.

Khiết Đan nói dứt lời bỏ đi, Gia Sùng lẩm cẩm :

- Nay ông thầy chùa này cũng đáng ngờ không kém gì Thần bốc Quán Bất. Vấn đề đặt ra là tại sao họ lại như vậy.

- Đúng ông thầy chùa này cũng đáng ngờ lắm, chúng ta phải cảnh giác.

Đỗ Dự và Gia Sùng về tới lều vua thì thấy Khiết Đan đang tâu vua :

- Muôn tâu bệ hạ Quân Bất bệnh nặng lắm muốn xin bệ hạ cho về núi lấy thuốc chữa bệnh. Theo Bất thì Thần bác e rằng ở đây Thần bác không qua khỏi được.
- Trẫm chuẩn tấu cho khanh đồng ý cho Thần bác về núi chữa bệnh. Riêng phần trẫm mong người cũng thấy mệt mỏi lắm có lẽ trẫm cũng muốn hồi triều để dưỡng sức, hòa thượng về triều với trẫm nhé.
- Muôn tâu ngày mai bệ hạ hồi triều thần xin theo hộ giá.
- Chưa, ta muốn kết thúc cuộc thám hiểm rồi mới trở về...
- Muôn tâu bản tể thấy Hoàng thượng nên hồi triều sớm thì hơn. Khí sắc Hoàng thượng có vẻ suy nhược lắm...
- Không sao ta sẽ ở lại đây ba ngày. Chỉ ba ngày là mọi việc kết thúc.
- Muôn tâu Hoàng thượng hồi triều liền thì bản tể theo hầu được, còn ba ngày nữa thì bản tể không theo được...
- Không sao, miễn hòa thượng nhận lời về triều với ta là được rồi.

Khiết Đan thấy không lay chuyển được vua liền lạy ta ra về.

Khuya hôm đó gà rừng vừa báo canh ba thì Tấn Võ Đế giật mình tỉnh dậy thấy một ông già hiện ra trước mắt... Ông già này không phải Khổng Minh mà có khuôn mặt giống y Quân Bất. Ông già mặc áo xanh thêu bát quái tay chống gậy trầm tóc bới trên đỉnh đầu... râu rậm chòm...

- Kìa thần bác... Ta đã chuẩn tấu cho Khiết Đan, cho khanh về núi sao khanh chưa đi. Hay ta cho quân lính đi hộ tống nhé...

Ông lão giống Quân Bất không nói gì chỉ cười nửa miệng và tiến lại gần Tấn Võ Đế dùng ngón tay trở điểm lên trán ba cái. Sau đó ông lão ung dung tay chấp sau đít đi ra cửa. Vua nhìn thấy ông lão bước lên mây hồng và đi luôn thì vội tung mừng chạy theo kêu to :

- Thần bác Quân Bất người bỏ ta sao?

Tiếng vua la lớn làm lính canh chạy vô.

- Thần bác đã về núi chưa...
- Dạ đêm qua bão rừng nên thần bác chưa đi, sáng nay sẽ đi sớm...
- Quân bây lui mau...

Trời sáng rõ Tấn Võ Đế nằm trên sập ngự không nói năng gì trong khi các quan đang quỳ nhanh vãn an. Tấn Võ Đế nằm yên trầm ngâm về giấc mơ và về chuyện ông già giống Quân Bất điểm trên trán Tấn Võ Đế ba cái là có ý nghĩa gì.

Giữa lúc đó Quân Bất được hai Ngự lâm quân dìu vào từ giả vua. Vừa trông thấy Quân Bất Tấn Võ Đế nhòe ngay dậy khiến các triều thần ngạc nhiên vô cùng, Quân Bất chấp tay vái vua thì thưa :

- Muôn tâu thần là Quân Bất xin kính chúc Thánh thượng an khang vạn tuế và xin phép Thánh thượng về núi dưỡng bệnh. Khỏi bệnh thần sẽ trở lại liền để cùng Thánh thượng thám hiểm mỗ Khổng Minh.

Tấn Võ Đế vẫn ngồi yên mắt đăm đăm nhìn Quân Bất không nói năng gì cả, triều đình chìm đắm trong một bầu không khí rất ư là căng thẳng và nghiêm trọng.

Quân Bất tâu xong thấy vua im lặng cũng cúi đầu đứng im. Tấn Võ Đế đôi mắt như khờ đi trong cõi hư vô bỗng bất chợt lên tiếng.

- Ông thân của Thần bác nay niên kỷ bao nhiêu?

Câu hỏi của Tấn Võ Đế làm Quân Bất giật nảy mình và cả triều đình ngơ ngác không hiểu chuyện gì sắp xảy ra. Tất cả nín thở chờ câu trả lời của Quân Bất.

- Muôn tâu bệ hạ, cha thần mất năm mới có ba mươi sáu tuổi và thần mười sáu tuổi.

Tấn Võ Đế ngơ ngác nhìn Quán Bất như nhìn một người lạ mặt.

- Ông nội khanh còn sống không.

- Muôn tâu từ nhỏ đến giờ thần chưa bao giờ nhìn thấy ông nội, thần chỉ thấy ông nội tổ bốn đời của thần thôi.

- Làm thế nào khanh thấy được.

- Dạ cha thần chỉ cho coi bức vẽ truyền thần thờ trên bàn thờ.

- Thần bức có bức họa đó không. Phải chăng ông tổ bốn đời của khanh là Thần bức Quán Lộ.

- Muôn tâu chính thế đó ạ. Bức họa cũ nhưng thần vẫn giữ được vì bảo quản kỹ nên còn rõ lắm.

- Khanh nhớ kỹ xem có phải Quán Lộ là ông lão đầu râu tóc bạc râu năm chòm tay chống gậy trầm mình mặt áo xanh có thêu hình bát quái. Có đúng thế không.

Quán Bất nghe Tấn Võ Đế nói mặt xanh như tàu lá mứt mở to miệng há hốc lắp bắp trả lời.

- Muôn tâu đúng vậy ạ. Thần không hiểu sao Hoàng thượng lại biết rõ ông tổ của thần rõ như vậy...

Tấn Võ Đế không đáp mà lại hỏi thêm.

- Có phải mặt ông tổ người và người giống nhau như đúc không.

Quán Bất gật đầu lia lịa.

- Muôn tâu bệ hạ nói đúng quá. Muôn tâu kẻ hạ thần này xin bệ hạ cho biết do đâu mà Hoàng thượng lại biết rõ ông tổ thần như vậy.

Tấn Võ Đế trầm ngâm một lát rồi phán

- Chuyện đó để Thần bức chữa lành bệnh ta sẽ tiết lộ chẳng muộn gì. Thôi Thần bức về núi dưỡng bệnh đi. Ta mong người sớm lành bệnh rồi lại đến với ta lúc đó mình có nhiều chuyện để nói.

Quán Bất tung hô vạn tuế rồi chào già từ mọi người lên vồng nằm, lòng ngập lo âu, không biết tại sao vua lại rành ông tổ Quán Bất đến như vậy.

Trên đường về núi, Quán Bất như người bị phát văng đi đầy lòng tràn ngập sầu muộn, mắt luôn ngoái lại núi Định Xuân...

Đi được nửa ngày đường, Quán Bất ra lệnh đặt vồng xuống và nói với lính hầu.

- Các người về đi. Ta xuống đây tìm thuốc được rồi...

Lính vâng lời, hạ vồng và Quán Bất ra khỏi vồng chống gậy đi giữa rừng hoang rồi đuổi lính về hết...

Sau khi Quán Bất đi, Tấn Võ Đế ra lệnh bãi triều, một mình ngồi trầm ngâm trên sập ngự suy nghĩ mông lung về cái hộp ngọc có hơi độc từ chuyện Tấn Võ Đế ngộ độc sắp chết đến chuyện gặp Khổng Minh rồi thấy Quán Lộ và bị điểm ba cái vào trán. Chuyện nọ lan man sang chuyện kia, nhất là chuyện con quái vật.

Đang trầm ngâm, Tấn Võ Đế rung chuông gọi cấm vệ.

- Quân bảy triệu ngay Đỗ Dự cho ta gấp.

Đỗ Dự lật đặt tới chầu vua.

- Khanh huy động quân thám hiểm nơi con quái vật xuất hiện, ngay lập tức báo cáo liền cho ta biết.

- Khanh nhớ là cử sĩ quan liên lạc báo cáo liền liền nghe chưa. Khi nào gặp quái vật hoặc Khổng Minh phải hộ giá ta xuống ngay tức khắc.

Đỗ Dự vâng một tiếng thật to rồi đi nhanh ra cửa lều, hạ lệnh tăng cường giáp sĩ bảo vệ nhà vua và chọn quân tinh nhuệ xuống hầm lẫm.

Ngồi trên sập ngự giữa hàng giáp sĩ gươm tuốt trần bảo vệ Tấn Võ Đế mắt đăm đăm hướng về phía lẫm Khổng Minh. Bỗng Tấn Võ Đế hét vang lên.

- Quân bay đầu Khổng Minh lại xuất hiện kia...

Nghe tiếng vua la, đám giáp sĩ nhìn về phía lăng Khổng Minh thấy thấp thoáng một bóng trắng đội khăn xanh, tay cầm quạt lông đang đi như bay trước mặt họ.

- Hãy vây kín nhà mồ và nếu cần phá luôn nhà mồ. Đó là lệnh của ta truyền cho các người và Đỗ Dự phải thi hành. Nghe rõ chứ...

Các quan hầu được lệnh liền đốc thúc Đỗ Dự và binh lính thi hành khẩn cấp.

Quân sĩ hàng hàng lớp lớp đi về phía nhà mồ. Nhưng đám giáp sĩ bảo vệ vua vẫn đứng cạnh vua gươm tuốt trần canh gác làm cho Tần Vô Đế bức bối.

- Các người nữa sao còn đứng đây. Ra hết nhà mồ siết chặt vòng vây bắt bằng được Khổng Minh cho ta.

Đám giáp sĩ buộc lòng phải dạt ran và tiến về phía nhà mồ. Giữa lúc đó viên chỉ huy Ngự lâm đưa Quân Bộc về núi tiến vào tâu với Tần Vô Đế.

- Muôn tâu thần và lính Ngự lâm quân tiến đưa thần bốc về núi đi đến nửa ngày Thần bốc đuối về hết, xin trình Thánh thượng.

- Cái lão Thần bốc này quái gở thật. Đi có nửa ngày đường chống gậy vô rừng làm gì. Hay y trở lại đây quấy nhiễu ta... Vô lý, thật vô lý... Người dẫn ngay toán lính mới về tăng cường thêm cho toán quân vây nhà mồ bắt cho kỳ được Khổng Minh nghe chưa...

Quanh Tần Vô Đế giờ này chỉ còn có hai tên giáp sĩ và bóng tối. Tần Vô Đế nằm xuống sập ngự nhìn ngọn đèn leo lét và hai tên lính canh bỗng cảm thấy cô đơn lạ lùng.

Nằm một lát Tần Vô Đế sốt ruột chịu không nổi, đứng lên đi quanh quẩn trong lều với vẻ mặt bức bối, đầu óc miên man nghĩ về Khổng Minh và Quân Bộc rồi đến Quân Lộ.

Đi quanh quẩn trong lều một hồi Tần Vô Đế mệt bèn ngồi xuống ghế, bỗng Tần Vô Đế có cảm giác lều hoang vắng quá, nhà vua bèn rung chuông gọi lính canh nhưng chẳng thấy ai lại cả, Tần Vô Đế bèn đi ra cửa lều, nhà vua ngạc nhiên vô cùng thấy hai giáp sĩ bảo vệ ông nằm cong queo dưới đất. Một cảm giác rùng rợn ớn lạnh nơi xương sống làm Tần Vô Đế đứng chết trệt. Nhưng Tần Vô Đế lắc đầu cho tỉnh táo và quay vào trong lều.

Vừa quay đầu vào lều, Tần Vô Đế sững sờ miệng cứng lại khi nhìn thấy trên sập ngự chễm chệ một người mặc đồ trắng chít khăn xanh đang phe phẩy quạt lông.

Bóng trắng ung dung châm trà uống, hơi nóng từ chung trà bốc trên làm cho gương mặt bỗng trở nên mờ ảo. Tần Vô Đế nhìn bóng trắng đứng chết trân không tiến mà cũng chẳng lui được.

- Tần Vô Đế... người đang tỉnh táo chứ không mê hoảng gì đâu nhé. Cứ bình tĩnh lại nhìn ta rõ. Khổng Minh vẫn còn sống và sống mãi với thời gian. Tần Vô Đế người đã tỉnh táo chưa, người có nghe ta nói gì không. Ta là Khổng Minh bằng xương bằng thịt đang nói chuyện với người đây. Ta sẽ trừng trị những kẻ xâm phạm vào lăng mộ ta, dù chỉ là lăng mộ giả. Người hiểu chưa. Ta vào được đây và ta cũng sẽ ra được. Sức người không làm gì được ta đâu. Hai tên lính của người bị trị vì chúng ngu dốt chống lại ta. Người nên khôn ngoan hơn lính của người. Ta là kẻ hiểu sinh, chút nữa ta sẽ cho hai tên lính của người tỉnh lại... Ta cảnh cáo người lần cuối. Người hãy hồi triều, ai làm chuyện người đó, không ai đụng chạm với ai... Người hãy tỏ thiện chí bằng cách ngừng ngay cái lệnh quái đản tìm bắt ta và phá lăng mộ ta.

Tần Vô Đế đứng im nghe và không nói được lời nào cả...

- Người đã nghe rõ ta nói gì rồi chứ. Người có muốn thấy rõ mặt ta không. Được ta sẽ tiến lại gần mi i nhìn kỹ.

Bóng trắng đứng lên và nhẹ nhàng lướt tới phía Tần Vô Đế làm cho Tần Vô Đế hốt hoảng như người chết đuối kêu cứu.

- Xin đừng bước tới, quân đầu bây cứu ta...

Giữa lúc đó Đỗ Dự từ hầm mộ trở về nghe tiếng kêu cứu nhà vô lễ vua thấy vua thấy vua đang bước lùi về né tránh liền đỡ vua, sức lùi của Tấn Võ Đế quá mạnh làm Đỗ Dự suýt té.

Đỗ Dự vừa đứng vững thì bóng trắng lướt tới sát hông Tấn Võ Đế. Lẹ làng Đỗ Dự xoay người che cho vua và nghe tiếng nói thoảng qua tai :

- Ta tạm tha mạng cho thấy trò người một lần nữa. Nếu muốn sống thì hãy hồi triều ngay... Bằng không chớ có trách ta nặng tay.

Đỗ Dự vốn là dân cứng cỏi liền lên tiếng thách đấu.

- Người có ngon đứng lại đấu với ta ít hiệp xem người ngon cỡ nào, chứ cứ trốn như chuột thì đâu có anh hùng.

Bóng trắng đã lướt qua nhưng nghe Đỗ Dự nói vậy liền quay lại, và nhanh như chớp vỗ khê vào vai Đỗ Dự cái bốp. Đỗ Dự cảm thấy chân tay bất động và đứng chết trân như trời trồng, Tấn Võ Đế sợ quá ngã vào Đỗ Dự... Trong khi đó bóng trắng tiến tới vực hai bên lính đẩy vỗ nhẹ vào vai, cả hai ngơ ngác đứng dậy như vừa tỉnh một giấc mơ. Hai tên Ngự lâm quân nhìn thấy Tấn Võ Đế đang đứng dựa vào Đỗ Dự và Đỗ Dự thì bất động như bức tượng liền la lên :

- Mau mau cứu giá, Thánh thượng và Đỗ Dự tướng quân lâm nguy.

Tiếng la kinh hãi của hai tên lính ngự lâm vang xa, nhưng đám người vây lăng chưa kịp chạy về thì đã thấy một bóng đen phóng tới.

- Chuyện gì đã xảy ra với Hoàng thượng vậy.

- Bạch hòa thượng, Thánh thượng và tướng quân Đỗ Dự đang gặp nạn... Trước đó chúng tôi bị bóng trắng sờ nhẹ lên vai ngắt đi. Rồi không hiểu sao khi tỉnh lại thì Thánh thượng và Đỗ Dự tướng quân gặp nạn.

- Thôi các người đốt đuốc lên cho sáng để ta cứu giá và chữa cho Đỗ Dự tướng quân...

Đuốc sáng lên, Khiết Đan nhìn Đỗ Dự và nói.

- Đỗ Dự tướng quân chỉ bị điểm huyết không sao, ta cứu được. Riêng Thánh thượng bị bắn loạn thần kinh hơi khó chữa, nhưng cũng chẳng sao.

Khiết Đan dùng hai ngón tay sờ nhẹ lên vai Đỗ Dự, Đỗ Dự bỗng tỉnh táo ngơ ngác nhìn Khiết Đan và Tấn Võ Đế.

Tấn Võ Đế đã hoàn hồn và nói với mọi người.

- Trẫm thấy hết mọi chuyện, bóng trắng điểm huyết Đỗ Dự sau khi Đỗ Dự thách đấu. Điểm huyết Đỗ Dự xong bóng trắng giải huyết cho hai tên lính Ngự lâm. Rất may là đạo sĩ đến kịp... Đỗ Dự vì cứu trẫm mà bị điểm huyết...

- Muôn tâu Thánh thượng bóng trắng xuất hiện lần này Thánh thượng có cảm giác như thế nào.

- Xuất quỷ nhập thần, nhưng trẫm có cảm giác đó chỉ là một con người nhưng chúng ta thôi. Nhưng bóng trắng nhanh quá và biến ảo khôn lường, thành quan quân của trẫm hoang mang. Các khanh nghĩ sao về bóng trắng.

- Bần tăng lúc nào cũng kính trọng Khổng Minh vì vậy bần tăng không dám đụng tới uy danh người. Bần tăng chỉ biết đó là một nhân vật xuất quỷ nhập thần biến hóa khôn lường.

- Hạ thần tuy bị bóng trắng điểm huyết rất nhanh và rất chuẩn xác nhưng hạ thần vẫn thấy đó chỉ là một con người. Bóng trắng nhanh lắm và có khoa điểm huyết tài tình như thần dám chắc nếu bóng trắng không điểm huyết cho thần giao đấu bình thường chưa chắc thần đã thua.

Khiết Đan quay đi như tránh nghe những lời xúc phạm Khổng Minh của Đỗ Dự.

Bỗng có tiếng la :

- Khổng Minh đây rồi, y nấp trong hốc đá sau nhà mồ lần này đứng cho y thoát thân.

Tấn Võ Đế và Đỗ Dự mặt mũi phấn khởi khi nghe tiếng hò la của quân sĩ, trong khi Khiết Đan vẫn bình thản như không có gì xảy ra.

- Đỗ Dự người hãy tới ngay nhà mồ, bắt cho bằng được Khổng Minh, và cố gắng đừng để hao sinh mạng quân lính.

Đỗ Dự đi rồi còn lại Khiết Đan với Tấn Võ Đế. Khiết Đan lễ phép thưa.

- Muôn tâu bệ hạ, xin bệ hạ cho thân được ở gần hầu bệ hạ trong lúc này.

- Không, trăm muốn khanh cũng đến nhà mồ phụ với Đỗ Dự, cả trăm nữa cũng đến đó luôn.

Nói dứt lời Tấn Võ Đế cùng hai cận vệ ra đi. Khiết Đan không nói gì cũng bỏ đi luôn.

Tấn Võ Đế đi với hai tên cận vệ giữa rừng khuya thì bỗng thấy ánh náy trong lòng. Sao mình lại hành động vội vã thế này. Nhưng đã lỡ rồi biết làm sao được.

Tấn Võ Đế ra lệnh cho hai tên cận vệ rút gươm ra cầm tay đi hai bên Tấn Võ Đế đi giữa.

Đi giữa hai vệ sĩ tạm thời Tấn Võ Đế yên tâm nhưng đi được một khúc bỗng Tấn Võ Đế nghe ré trên đầu như tiếng trẻ con khóc. Hai cận vệ có vẻ nhón nhác lo sợ. Tấn Võ Đế nhìn lên thấy một vật to bằng cái thùng bay trên đầu thì hoảng sợ hỏi hai tên cận vệ đó là cái gì. Hai cận vệ nói rằng có lẽ đó là Ma lai, một loại ma giống như chim có rất nhiều ở nhà mồ.

- Nếu vậy thì đêm nay nó bị tiêu diệt hết, vì ta đã ra lệnh hỏa thiêu nhà mồ rồi.

Ba người đi một hồi tới nhà mồ, Đỗ Dự ra đón vua giữa một rừng đuốc sáng trưng.

- Muôn tâu, cái cửa hôm trước lính ta vào tử thương thật ra không phải cửa mà chỉ là một chiếc bẫy giết người. Phải vào nhà mồ từ trên nóc mới an toàn. Cửa sau cửa trước chỉ là cửa giả chứa cạm bẫy vào là gặp nạn.

- Bắt được bóng trắng chưa.

- Muôn tâu quân lính chúng ta bị gạt, đó chỉ là một bộ quần áo trắng và khăn xanh máng trên vách đá của khe núi. Trong nhà mồ có nhiều cơ quan bí mật giết người rất nguy hiểm.

Tấn Võ Đế ngược nhìn ánh đuốc sáng trưng trên nóc nhà mồ thì hỏi Đỗ Dự :

- Người làm sao lên trên nóc nhà mồ, lên đó có nguy hiểm lắm không?

- Muôn tâu, muốn lên nóc nhà mồ phải leo lên một cây cổ thụ rồi quăng dây dầu có móc sắt bám vào khe núi đu dây qua. Sở dĩ thần phải làm vậy vì sợ leo vách nhà mồ bị cạm bẫy hại. Ban đầu thần tính trổ nóc nhà mồ vô, nào ngờ trên nóc nhà mồ có cửa ra vô.

Tấn Võ Đế thở dài :

- Khó khăn vậy trăm làm sao vô được?

- Muôn tâu xin rước Thánh thượng nghỉ tại lều gần đây chờ quân lính phá xong nhà mồ thần sẽ dẫn Thánh thượng vô. Theo nhận xét của thần tên giả Khổng Minh sau khi cởi khăn áo đã rút vào trong nhà mồ...

- Hãy siết chặt vòng vây quanh nhà mồ.

- Làm thế nào khanh khám phá ra cửa nhà mồ trên nóc.

- Muôn tâu bệ hạ đó là sự tình cờ. Thần và quân lính tới nóc nhà đang thất vọng, vì nóc nhà mồ xây bằng đá bằng phẳng giúp vách núi rừng rừng không có một khe hở nào cả. Một tên lính nhìn ba phiến đá bằng phẳng nằm trên nóc nhà mồ độ hai gang tay. Phiến đá cũng đẹp nhưng không dính liền với nóc nhà. Hình như phía dưới mỗi phiến đá đều có cây cột chống đỡ hay móc dính vào một vật gì bên dưới. Tên lính cho đó là một cái nút cơ quan gì đó nên cẩn thận bước một chân lên một phiến đá nhấn mạnh. Không ngờ tức thời có tiếng ken két nổi lên khắp nóc nhà mồ, và quân lính reo hò có vẻ vui lắm.

- Hãy kể vắn tắt cho trăm nghe...

- Muôn tâu thần nhìn thấy lính chỉ những cái cửa sổ vừa mở trên nóc nhà mờ những cửa vừa một người chui lọt. Thần lý luận đã có cửa sổ phải có cửa chính. Thần phóng lên bước vô phiến đá thứ hai quả nhiên cửa lớn mở ra. Cửa này có cầu thang hình tròn óc xuống đáy nhà mờ. Phần khởi thần bước qua phiến đá thứ ba, thấy một cửa lớn nữa mở và một cầu thang thứ hai xuất hiện... Hai cửa này thần chưa cho ai xuống vì sợ bị hại, chỉ cho lính xuống các cửa bằng thanh dây và người nào cũng thông dây ở bụng nhưng chưa thấy động tĩnh gì cả.

- Khanh hãy quan sát dưới nhà mờ...

- Thần quan sát thì chỉ thấy dấu chân như chân cóc khá lớn dưới đó thôi. Bên cạnh dấu chân là xương người và thú cùng mùi tanh lợm giọng. Ở trên nhìn xuống, mắt nhìn rất hạn chế nên không thấy bọn lính xuống trước dấu cả.

- Hãy đưa thêm lính xuống xem, chứ chẳng lẽ cứ chờ mãi sao...

- Thần sẽ chiêu ý Thánh thượng nhưng ngại thiệt hại sinh linh...

- Không phải ngại gì cả cứ đưa thêm quân xuống, nếu cần cho nổ tung nhà mờ...

Đỗ Dự tuân lệnh vua trở lại nhà mờ với thêm nhiều quân lính nữa. Đoàn quân tăng cường vừa xuống nhà mờ thì có những tiếng kêu vang lên.

- Quái vật xuống hiện, nó nuốt tươi người ta.

- Ba quân lính tinh khí giới cầm tay sẵn sàng chiến đấu, ai bị thương sẽ được kéo lên ai còn mạnh chiến đấu.

Vừa hô quân Đỗ Dự vừa nhìn cảnh vật dưới hầm qua ô cửa sổ. Đỗ Dự thấy rõ một con cóc khổng lồ đang nhảy những bước thật dài và phun khói độc mù mịt, con cóc đớp được một người lính nuốt chửng ngon lành, người lính bị nuốt còn thò hai chân ra cố cự nhưng không thoát. Đám lính còn lại chạy đến đây thông chỗ kéo lên.

Ba tên lính được kéo lên đầu tiên mặt mũi xám ngoét. Đỗ Dự dìu xuống tới gặp Tấn Vô Đế. Những tên còn lại trên mái nhà mờ cũng vội di tản vì hơi độc đã bay tới cửa sổ.

- Các người thấy gì dưới nhà mờ?

- Muôn tâu chúng con xuống nhà mờ thấy không khí ở đây lạnh lẽo ghê rợn lắm, nhưng chúng con không sợ đi sâu vào giữa nhà mờ, thấy một cái cột cỡ bốn người ôm chưa giáp vòng. Nhìn kỹ trên cột thấy có những cửa tròn đóng kín... Chúng con chia nhau rò rẫm tìm cách mở cửa, nhưng tìm không ra, chúng con đi lòng vòng nơi vách nhà mờ xem có nút cơ quan không thì khám phá một đường hầm khá rộng hai người đi lọt. Chúng con định chui vào đường hầm thám hiểm bỗng ngửi thấy mùi hôi tanh từ đường hầm xông ra, chúng con lùi lại thì nghe tiếng reo hò.

- Có phòng đẹp lắm nhưng khóa cửa. Chúng con không định mở cửa mấy cái phòng trong vách hầm thì lại có tiếng la thất thanh: “Quái thú xuất hiện”. Chúng con đến chỗ có tiếng la thì thấy con cóc to bằng con trâu đang phun hơi độc. Chúng con vội chạy lại kéo dây báo động và chia nhau chiến đấu chống cóc nhưng dao kiếm chém vào cóc như chém sắt bặt cả ra. May sao...

- May cái gì?

- May sao Khổng Minh xuất hiện...

- Cái gì, Khổng Minh ở đâu mà xuất hiện.

- Muôn tâu Khổng Minh xuất hiện võ nghệ cao cường đã đẩy lùi con cóc quái vật. Không tin xin Thánh thượng hỏi hai anh này thì rõ.

- Có đúng vậy không?

- Muôn tâu đúng vậy...

- Đỗ Dự người hãy xuống hầm mờ.

- Muôn tâu thần sẽ xuống bằng cửa chính chắc an toàn. Minh sẽ tấn công nhà mồ bằng hai mặt nếu thần mở được cửa dưới đất. Thần tin lần này Khổng Minh hết đường chạy trốn.

Đỗ Dự xá vua xong phóng đi, Tấn Võ Đế nhìn theo bóng Đỗ Dự lòng hoang mang vô cùng.

Đỗ Dự vừa đi khỏi thì một toán lính tới quỳ tâu :

- Muôn tâu Thánh thượng Khổng Minh lại xuất hiện, Khổng Minh từ nhà mồ chui ra đứng trên nóc nhà mồ tuyên bố, lần này ai vào nhà mồ bằng bất cứ đường nào cũng sẽ mang họa và Khổng Minh không cứu nữa, mắc nạn ráng chịu.

Tấn Võ Đế xách gươm đi về phía nhà mồ nhìn lên nóc nhà mồ thấy Khổng Minh mặc áo trắng chít khăn xanh đang cầm quạt lông phe phẩy trên nóc nhà mồ, dáng điệu thật ung dung, nhàn nhã.

4. Chương 4: Hồi 4

Tấn Võ Đế đang bưng bưng khí thế tấn công nhưng khi nhìn thấy Khổng Minh trên nóc nhà mồ thì bao nhiêu nhuệ khí tiêu tan hết.

Đang lúc Tấn Võ Đế hoang mang thì bỗng nhiên Khổng Minh phất tay áo tức thì một vệt khói trắng bay tới giữa mặt Tấn Võ Đế.

Tấn Võ Đế bị trúng làn khói trắng ôm đầu ngã phịch xuống đất. Các quan vội vã nâng Tấn Võ Đế đưa về lều cấp cứu. Đỗ Dự hô xạ thủ lấp tên nhắm Khổng Minh bắn.

Một làn tên cả mấy trăm chiếc nhằm vào Khổng Minh. Nhưng lạ thay Khổng Minh chỉ khẽ phất tay áo một cái tất cả tên rơi lả tả xuống đất.

Thấy cung tên không làm gì được Khổng Minh, Đỗ dự liền dùng khinh công vọt mình lên bên cạnh Khổng Minh và xả gươm chém.

Như hiểm thâm ý của Đỗ Dự, Khổng Minh đã vọt lên ngọn cây trước khi Đỗ Dự đáp xuống mái nhà hầm.

Đỗ Dự bị hụt đòn tức cảnh hông không ngăn nguy hiểm cũng vọt theo Khổng Minh luôn. Nhưng Đỗ Dự mới hạ xuống ngọn cây đã bị tát đến bốp vào mặt... Đỗ Dự loạng choạng lùi lại mấy bước, bước vào cành cây mục té xuống đất, nhưng nhờ khinh công khá Đỗ Dự giữ được thăng bằng nhẹ nhàng xuống đất...

Xuống tới đất lấy lại thăng bằng Đỗ Dự toan phóng lên cây quyết sống mái với Khổng Minh nhưng một giọng nói vang lên :

- Tên hậu sinh kia ngươi phải biết mình, và biết người, khôn hồn ngươi hãy đưa vua ngươi hồi triều. Đừng có háo thắng, mà nỏ đòn. Ta tạm thời tha tội phạm thượng cho thầy trò ngươi một lần nữa. Ngược lại ngươi không nghe lời ta thì hậu quả sẽ khôn lường đó. Ta đã cứu quân ngươi khỏi cóc thần... Ta đã nhẹ tay với ngươi không nên quá trốn. Các ngươi hãy nhớ kỹ, ta luôn giám sát các ngươi. Thôi ta đi đây.

Nói dứt lời Khổng Minh phi thân vun vút từ ngọn cây này qua ngọn cây khác.

Đỗ Dự đứng dưới đất chỉ còn biết hậm hực.

- Là con người siêu phàm sao Khổng Minh kiêu ngạo vậy. Ta không tin, ngươi sẽ còn phải gặp ta song đấu một phen, ngươi có ngon mạng đổi mạng với ta.

Sau một hồi hậm hực, Đỗ Dự ra lệnh cho quân lính tiếp tục khám phá nhà mồ và nếu cần dùng thuốc nổ hủy diệt luôn nhà mồ.

Ban hành lệnh cho quân lính xong, Đỗ Dự lùi thủi đến lều Tấn Võ Đế. Tấn Võ Đế nằm mê man trên sập ngựa, châu xung quanh có Gia Sủng, Hoa Hi và một số triều thần.

Tấn Võ Đế mắt nhắm chặt, miệng lẩm nhẩm, lâu lâu lại ưỡn người lên hai tay chới với đưa về phía trước...

Gia Sủng bắt mạch cho Tần Vô Đế nói :

- Thánh thượng bị trúng ngải mạnh. Nhưng chỉ là ngải ngủ nên chẳng sao. Thánh thượng ngủ đến sáng tỉnh dậy thì khỏe thôi. Sở dĩ Thánh thượng mê sảng là vì cơ thể suy nhược, thần kinh lại yếu. Vấn đề đáng lo ngại là thần kinh Thánh thượng, tốt hơn hết là khuyên Thánh thượng hồi triều, chờ sức khỏe Thánh thượng khá hãy tiếp tục cuộc thám hiểm.

- Huynh nói rất phải, nhưng bây giờ Thánh thượng chưa thu lại lệnh tấn công nhà mồ, chúng ta phải tiếp tục. Đề nhờ mấy huynh coi sóc Thánh thượng giữm, để đề đến nhà mồ tiếp tục cuộc thám hiểm đang tiến hành.

Đỗ Dự đã xuống tới đáy nhà mồ sau khi già từ các quan. Tên lính dẫn đường nói với Đỗ Dự rằng :

- Thưa tướng quân ngài muốn đi nữa xin bấm nút trên vách.

- Dưới này có bao nhiêu nút?

- Dạ mới khám phá được một nút.

- Vậy phải khám phá tiếp tục làm sao tìm được cách mở những vách cửa dưới đất.

- Thưa chủ tướng việc kiểm những nút ấy chúng con lo được...

Nói dứt lời tên hướng đạo cùng với bạn bè nói tìm khắp vách hầm nhưng đi một lúc cả bọn trở lại mặt dài ra báo cáo.

- Chúng con kiểm kỹ lắm không thấy gì, có thể cơ quan ở dưới đáy nhà mồ.

Tên lính bấm nút trên mặt tường cửa đá mở ra với cầu thang có những bậc hình tròn ốc.

Đỗ Dự cầm bó đuốc lao xuống cầu thang rất mau và sau đó nghe bịch một cái. Đỗ Dự ước lượng đây mồ sâu chừng hai chục thước. Ánh đuốc tỏa sáng cho Đỗ Dự nhìn thấy dưới đáy mồ lồi lõm.

- Chẳng lẽ đáy mồ có cát hay sao?

- Thưa tướng công có dấu chân một giống vật lớn lắm.

- Cóc quái vật là cùng chứ gì. Cứ đi rồi khắc biết. Các người sợ à. Ta đi đầu cho. Có gì ta lãnh hết...

Nói dứt lời Đỗ Dự phóng lên đi đầu. Đi được chừng mười thước tự nhiên nghe âm âm...

- Bẩm tướng công các cửa ở vách hầm trên đã mở toang...

Thì ra chân Đỗ Dự va đập vào bậc thang là nút cơ quan mở cửa. Thấy cửa trên hầm mở Đỗ Dự ra lệnh khẩn cấp :

- Tất cả trở lên coi chừng quái vật xuất hiện.

Mọi người trở lên khi gần tới mặt hầm thì mấy tên lính hốt hải chỉ cho Đỗ Dự thấy mấy cái cửa tròn trên cột giữa hầm mở toang. Cửa rộng hai người chui lọt.

- Thưa tướng công, quái vật đang ở trong này.

Đỗ Dự ra lệnh :

- Mọi người bịt mặt lại và sửa soạn chiến đấu.

Nói dứt lời Đỗ Dự xốc gươm tiến tới.

- Các người không được xuẩn động. Tốt hơn hết là lên mặt đất không có toi mạng hết.

Nghe tiếng thét Đỗ Dự nhìn kỹ xem kẻ vừa thét thấy đó là một người cao lớn mặt toàn đồ đen mặt bịt kín chỉ hở hai con mắt.

Người mặt đồ đen đứng chống nạnh cách con quái vật chừng một thước.

Đỗ Dự không nói năng gì xuất kiếm chém một chiêu cực mạnh. Người mặt đồ đen không cần đưa gươm lên đỡ mà chỉ né tránh.

- Người hãy nhìn kỹ những xương người nằm la liệt kia thì người sẽ rõ cóc thần như thế nào mà người định chống. Ta vì lòng hiếu sinh can người mà người lại động thủ thật đáng tiếc. Sức các người làm sao địch lại cóc thần... Tốt hơn hết là nên rút lui.

- Tên hắc y kia mi là ai mà ăn nói những lời ấy, mi không sợ mất đầu sao. Ta làm theo lệnh vua mi coi chừng đó.

- Ta là thần núi Định Quân, ta có nhiệm vụ bảo vệ núi này, và các sinh vật ở đây. Ta sẽ không tha thứ bất cứ kẻ nào luôn cả vua chúa nếu đụng tới các sinh vật ở đây. Ngài Khổng Minh hiền hơn ta nhiều. Ta đã hành động thì bọn mi coi chừng tán mạng hết nghe chưa đừng có hỗn láo...

Đỗ Dự nổi xung khi nghe người mặt đồ đen nói. Đỗ Dự quát tháo om sòm :

- Khổng Minh ta còn chẳng ngán hướng chi là cỡ ngươi. Mi nói hỗn với vua ta, mi phải bị chém đầu nghe chưa.

Người mặt đồ đen mỉm cười ngạo nghễ trong khi con cóc thần bắt đầu phun nọc độc.

- Tấn công.

Đỗ Dự hô và vung gươm chém người mặt đồ đen còn binh lính đưa mã tấu chém cóc quái vật...

Người mặt đồ đen vẫn cười móc họng và chẳng nói năng gì, chỉ nhảy né tránh lưỡi gươm của Đỗ Dự.

Đỗ Dự chém hụt người mặt đồ đen, lại càng hung hăng sẵn tới. Người mặt đồ đen lùi sát cửa buồng...

- Phen này thì ngươi phải ăn gươm ta rồi.

- Sức mấy mi làm gì nổi ta hồi tên vô biên ngu dốt.

Đỗ Dự tấn sát người mặt đồ đen vào vách đá và dùng hết sức bình sinh đâm gươm vào bụng người này.

Người mặt đồ đen nhảy tránh mũi gươm thật nhẹ nhàng khiến Đỗ Dự đâm gươm vào đá xệt lửa, tay đau ê ẩm. Đỗ Dự định xoay gươm đâm tiếp người mặt đồ đen nhưng thật bất ngờ mũi gươm của Đỗ Dự đâm ra trúng nút cơ quan cánh cửa bật tung. Cánh cửa mở tung khiến Đỗ Dự sung sướng reo lên :

- A ha cửa bí mật đã mở.

Nhưng Đỗ Dự chưa kịp hân hoan thì đã lãnh nguyên một cú đá song phi của người mặt đồ đen từ xa phóng tới. Cú đá mạnh tới độ tống Đỗ Dự vào trong cánh cửa và sau đó cửa tự động đóng lại.

Thấy chủ tướng lâm nguy tùy tướng của Đỗ Dự hô lính vây chặt bóng đen và cóc quái vật.

Lính bị cóc quái vật sát hại kêu la inh ỏi. Bỗng nhiên người mặt đồ đen tới chân trụ đá phóng một cú đá như trời giáng vào cổ quái vật cóc. Cóc quái vật trúng đòn mất thăng bằng nhìn người mặt đồ đen.

Con cóc quái vật trúng đòn kêu lên một tiếng đau đớn và phóng mình lên như một chiếc lựu chụp lấy người mặt đồ đen.

Nhìn con cóc rớt xuống người mặt đồ đen ao cũng đổ chùng ông ta phải tránh nào ngờ con cóc nặng mấy trăm cân rơi xuống người mặt đồ đen trụ lại giờ hai tay lên đầu như hai thỏi sắt hững hờ lấy bụng cóc dễ dàng như hứng một cái bong bóng. Con cóc tuy bị khổng chế vẫn ở trò sát nhân, miệng mũi phun hơi độc phì phì, chưa cựa quậy. Nhưng con cóc càng cựa quậy càng bị hai bàn tay người mặt đồ đen siết chặt.

Mọi người vỗ tay ca ngợi người mặt đồ đen. Đỗ Dự nhảy căng lên hoan hô :

- Giết quái vật đi tráng sĩ!

Người mặt đồ đen để con cóc đã khờ đi vì mệt xuống đất rồi thùng thỉnh nói :

- Các người lên rút lui, ở đây có hai con cóc thần, con này là con cóc đực, còn con cóc cái dữ hơn nhiều, giết cóc đực cóc cái về không thấy nó “Quậy” sụp đổ cả lăng mộ luôn. Lăng mộ này nhiều cơ quan bí mật nguy hiểm lắm...

- Tráng sĩ có liên quan nhiều tới lăng mộ này phải không?

- Đại khái là vậy.

- Tại sao lại xây cửa trên mái và sân có thuốc độc và trong nhà mồ có quái vật...

- Đó là những quái vật tôi không thể tiết lộ được. Có điều tôi có thể nói với quý vị là tôi không phải là người bày ra những thứ này. Tôi chỉ muốn khuyên quý vị tránh xa chỗ này thôi. Thôi cóc cái đã về quý vị nên rút lui là vừa. Các người lắng tai nghe một chút sẽ nghe cóc cái nghiêng răng.

Đỗ Dự và mọi người lắng nghe quả đúng cóc cái đang về ngay cửa hàng và nghiêng răng trào trợn.

- Chúng tôi xuống đáy mồ vậy.

- Lên mặt đất tốt hơn dưới đó có cá sấu và thường luồng nhiều lắm.

- Vậy thì chúng tôi phụ với tráng sĩ đánh cóc.

- Không được đâu quý vị lên mặt đất đi nguy hiểm lắm.

Ngay lúc đó con cóc khổng lồ đã xuất hiện, nó trừng trừng nhìn người và Đỗ Dự đang leo thang lên mặt đất, riêng Đỗ Dự không di chuyển tay lắm thanh gươm quyết chỉ đương đầu với cóc.

Người mặt đồ đen vừa thấy cóc cái toan chồm chân nhảy về phía mình đã tung cóc đực vào cái thây nặng nề của cóc cái đương phóng tới làm cả hai rớt trên đất.

Hai con cóc bị đầu rỗng lên vang nhà mồ, và cùng nhau ngồi thủ thế. Người mặt đồ đen nhận thấy phải ra tay trước khi cóc tấn công. Người mặt đồ đen phóng tới tung hai chân đá vào ức hai con cóc nghe bật bật.

Hai cái đá làm cho hai con cóc xiểng niểng bay lên cao rồi ngã chúi xuống cái ầm rung chuyển cả nhà mồ.

Trung đôn hai con cóc càng thêm hung hăng chúng cùng co chân sau và phóng về người mặc đồ đen.

Thấy tình thế quá nguy cấp Đỗ Dự định can thiệp nhưng chưa biết nên hành động thế nào thì bỗng nghe nhà mồ rung chuyển và đổ ầm ầm. Thì ra người mặt đồ đen đã lượn tránh được hai con cóc và hai con cóc nhảy sập dây buông khóa kín, dây buông bí mật đổ trơ ra một tấm bia.

Đỗ Dự định phóng tới coi tấm bia nhưng hai con cóc chụp huyệt người mặt đồ đen đã quay trở lại.

Tuy đứng cạnh người mặt đồ đen nhưng nhìn hai con cóc khổng lồ Đỗ Dự vẫn thấy ớn ớn.

- Tôi đã bảo tướng quân và quân lính nên rút lui... Rút ngay đi, cóc sắp phun khí độc đó.

Đỗ Dự thấy cóc đang phình bụng và sắp há miệng ra thì vội bám thang dây leo lên. Đi được một khúc Đỗ Dự gọi to :

- Tráng sĩ lên thang với chúng tôi.

Đỗ Dự nhìn xuống thấy người mặt đồ đen khoác tay từ chối và vẫn đứng nguyên trong làn khói màu xám đầy chất độc.

Vừa thoát khỏi nhà mồ Đỗ Dự hô to :

- Mọi người bật mặt lại kéo hít phải hơi khói độc vong mạng.

Đỗ Dự lòng vô cùng thắc mắc người mặc đồ đen là ai mà không sợ nọc độc của cóc.

Đỗ Dự lững thững đi về phía lều vua. Ngay lúc đó bóng đen vọt lên khỏi nhà mồ và biến trong bóng đêm tối.

Đi gần tới lều vua, bỗng Đỗ Dự kinh hoàng khi thấy một bóng trắng từ trong lều vua vọt ra truyền trên ngọn cây.

- Lại Khổng Minh nữa. Lính canh tồi quá, để Khổng Minh ra vào lều vua như đi chơi vậy... Phải trừng phạt đám lính canh này mới được.

Đỗ Dự vừa lăm bắm vừa đi, đến gần lều vua. Đỗ Dự giật mình thấy lính canh bị điểm huyệt đứng trơ trơ như tượng đá. Vốn biết giải huyệt Đỗ Dự liền giải huyệt cho đám lính canh.

Một tên lính canh kể lại rằng chúng đang gác thấy thoáng có bóng trắng đèn liền chạy lại nhưng chưa kịp làm gì thì đã bị võ vai dựa võ lưng đứng như trời trồng.

Đỗ Dự bước vô lều vua thấy Tấn Võ Đế quần áo xốc xếch nằm mê man trên sập ngự, mặt mũi trắng bệch như người vừa chết, còn các quan hầu cận cùng đều bị điểm huyết đứng trơ trơ.

Khi được giải huyết Hoa Hi cho biết.

- Chúng tôi đang quây quần quanh vua đột nhiên có bóng trắng bước tới cạnh vua nhỏ nhẹ nói “Mai nên về triều thuốc thang đi, lao vào côi chết hoài ích gì”. Chúng tôi hè nhau vây bóng trắng, nhưng chúng tôi chưa kịp làm gì thì đã bị bóng trắng võ vào vai vào lưng và đứng chết chân luôn.

- Tôi biết hết mọi chuyện rồi, tôi chỉ cần quý vị cho biết bàn tay bóng trắng có hơi người không. Chỉ cần có thể thôi.

- Chắc chắn là bàn tay người chứ không phải là bàn tay ma quỷ.

- Đúng là bàn tay người phạm vì võ vào lưng tôi, tôi còn nghe cái bịch.

Vừa lúc đó Tấn Võ Đế tỉnh dậy nhìn thấy Đỗ Dự thì nói liền :

- Khổng Minh lại vừa tới dọa ta, thật quá lắm rồi. Trẫm thấy mình nên hồi triều thôi. Trẫm dưỡng bệnh khỏe ta sẽ tiếp tục thám hiểm. Đỗ Dự cho trẫm biết ta đã thám hiểm được đến đâu rồi.

Đỗ Dự kể chuyện sự xuất hiện của người quần áo đen đánh cóc làm Tấn Võ Đế phấn khởi vô cùng.

- Sao khanh không thuyết phục hiệp sĩ mặc áo đen giúp ta...

- Muôn tâu hần cũng khuyên ta nên chấm dứt thám hiểm nhà mồ thế mới kệt chứ.

Tấn Võ Đế buồn bã quay sáng Gia Sủng.

- Công việc khám phá dưới đáy lăng Khổng Minh tới đâu rồi?

- Muôn tâu, theo đường dưới đáy quan tài lính của thần mạo hiểm đi vô hang xuyên dưới đất thì tới hang cóc khổng lồ.

- Thôi khanh đi thu quân.

Gia Sủng đi rồi, Đỗ Dự cho vua biết dưới nhà mồ có một bia đá khổng lồ.

Cần phải đục bia đá này, biết đâu đó chẳng là nơi Khổng Minh giấu cấm nang và Thánh thư. Theo Đỗ Dự thì phải hành động liền không kẻ khác phỗng tay trên mất.

Tấn Võ Đế hỏi Đỗ Dự :

- Khanh trở lại nhà mồ thám hiểm, sáng mình hồi triều kịp không?

- Muôn tâu có thể được nếu cóc thần về hang còn không thì chịu thua.

- Đem theo nhiều quân chắc giết được cóc thần mà. Nếu không ta dùng chất nổ.

- Thân xin hết lòng làm nhiệm vụ.

Đỗ Dự đi ra bỗng đụng một bóng người sấn tới cười the thé...

Đỗ Dự định thần lại nhìn thấy người đang cười the thé với mình là Khiết Đan thì bất mãn ra mặt.

- Kìa hòa thượng ngài tìm được kho tàng hay sao mà cười vui thế.

- Bần tăng cần gì kho tàng... Bần tăng vui vì nghe quân lính ở ngoài lăng loan tin ngày mai vua hồi triều.

- Vua hồi triều sao hòa thượng lại vui. Nhưng trước khi hồi triều nhà vua còn lệnh cho tôi xuống nhà mồ đào bia đá vì vua nghi dưới bia đá có cấm nang của Khổng Minh.

- Tướng quân lại làm chuyện tầm phào rồi. Nguy hiểm đấy.

- Hòa thượng đi với tôi xuống nhà mồ được không?

- Từ trước tới giờ bao giờ bản tăng cũng từ chối dính vào những việc vào lằng đào mò xin quan lớn miễn cho. Theo bản tăng tướng quân làm việc này chỉ có hại cho sức khỏe của Thánh thượng chứ không có lợi gì đâu.

Đỗ Dự cười mỉa.

- Vậy Hòa thượng đi châu vua nói chuyện về Khổng Minh đi chắc vua muốn biết nhiều về Khổng Minh đó.

- Tướng quân yên chí vì sinh mạng Hoàng đế, bản đạo không bao giờ từ nan cả. Bản đạo tin rằng vua về triều sẽ mạnh khỏe, còn ở đây sẽ nguy tới tính mạng.

Khiết Đan vừa dứt lời thì cấm vệ binh tới nói với Đỗ Dự.

- Bẩm tướng quân Thánh thượng truyền tướng quân rút ngay quân về và không làm gì nữa. Thánh thượng nói rút lập tức vì thánh thể bất an...

Đỗ Dự nghe cấm vệ binh nói thì nhìn Khiết Đan với đôi mắt dò hỏi.

- Tướng quân và bản đạo vào châu vua để nghe cho rõ thánh lệnh.

Hai người lặng lẽ đi bên nhau trở lại lều vua. Đỗ Dự đầu óc mông lung suy nghĩ không biết nên hành động thế nào. Trong lòng thì nghi Khiết Đan có liên quan nhiều với Khổng Minh.

Hai người bước vào lều vua thấy Tấn Võ Đế đang ôm đầu nhăn nhó. Khiết Đan bàn ngay với các quan là đem vua về chùa chạy chữa. Các quan đồng ý.

Vua vừa lên võng thì một tên Ngự lâm quân chạy tới báo cáo.

- Muôn tâu cóc khổng lồ lên mặt đất.

Khiết Đan đang đứng bên võng vua liền lên tiếng.

- Muôn tâu để thần đuổi nó xuống hang sâu.

- Tại sao lại đuổi nó xuống hang sâu. Nó chịu nghe lời hòa thượng sao?

Đỗ Dự hỏi Khiết Đan một cách gay gắt nhưng Khiết Đan lại đáp lại từ tốn.

- Để cóc trên mặt đất nó sẽ làm hại nhiều người...

- Nếu hòa thượng đuổi được cóc xin đuổi đi xa đây để cho chúng tôi làm việc tiện lợi.

- Tiện lợi sao được cóc ra khỏi hang nó sẽ phá làng phá xóm hại người. Tốt nhất là đuổi xuống hang sâu. Cóc ở hang sâu chỉ bất lợi cho kẻ quật mồ Khổng Minh thôi.

Tấn Võ Đế tuy đau cũng lên tiếng.

- Trẫm muốn nhờ hòa thượng giết dùm trẫm con cóc đi được không?

- Xin Thánh thượng tha lỗi, thần tu hành không thể sát sinh.

- Nếu vậy xin hòa thượng đuổi con quái vật này đi xa.

Khiết Đan im lặng.

- Xin hòa thượng quyết định mau đi, kéo con thứ hai lên nữa nguy hiểm lắm...

- Có tới tận hai con sao...

- Muôn tâu dưới đó có hai con cóc khổng lồ, nó ở hầm lằng và nhà mồ.

- Muôn tâu quái vật đang tiến gần tới lều vua, xin quan quân hộ giá.

Mọi người ngừng lên thấy con cóc đang nhảy tới với khí thế rất hung hăng.

Mỗi cái nhảy của nó đi cả trăm thước, nhảy tới đâu đất đá bay mù trời tới đó.

Đỗ Dự hô quân ngự lâm dàn hàng ngang từng lớp ngăn cóc.

Con cóc vừa nhảy vừa phun khói độc nhưng mọi người đều bịt mặt nên không việc gì.

Khiết Đan đứng cạnh vua khuyên vua về chùa tránh cóc, nhưng Tấn Võ Đế vẫn đứng trơ trơ.

Trong khi đó cóc đã phá vỡ một hàng rào lính phòng thủ nuốt tươi những người lính chống nó.

Hàng phòng thủ bị vỡ cóc tiến gần với vua Tấn Võ Đế. Tất cả đều lo sợ cho tính mạng vua. Riêng Đỗ Dự múa kiếm như điên xông vào tấn công cóc.

Cóc bị Đỗ Dự chém trúng mũi và mắt đâm ra hàng tiết xông thẳng vào Đỗ Dự.

Tấn Võ Đế không còn hột máu đứng run rẩy.

Khiết Đan mỉm cười tung mình đến trước cóc và đá thốc một cú song phi vào ức cóc.

Cái đá của vị hòa thượng nhỏ bé tưởng gãi ngứa cóc nào ngờ làm cóc tung mình lên như một trái banh.

Khiết Đan không để chậm một giây vọt mình lên như pháo thăng thiên vút lên trên cao rồi thả mình xuống đọng hai chân vào lưng cóc.

Cóc bị trúng đòn ngã lăn xuống đá, lắc đầu lia lịa, Khiết Đan chờ lúc cóc thất thần tung cú song phi vào hàm cóc.

Cóc bị bật đầu về phía lăng Khổng Minh. Trong khi đó Khiết Đan quay lại vớ cây côn của một tên lính động vào lưng cóc một côn. Cóc đau quá phóng thẳng về lăng Khổng Minh.

Tấn Võ Đế, Đỗ Dự và ba quân tướng sĩ nhìn Khiết Đan hành động ai cũng lè lưỡi thán phục.

Khiết Đan vẫn phóng theo cóc dùng côn đập vào lưng cóc đuổi cóc về lăng Khổng Minh. Tới lăng cóc nhảy cái ầm. Khiết Đan xoa tay.

- Cóc đã về hang như vậy nó phải ở mãi trong hang.

Nói dứt lời Khiết Đan xuống núi vác một tảng đá cỡ tám người khiêng không nổi chạy phăng phăng lên núi đem lấp cửa hang. Mọi người nhìn Khiết Đan làm việc đều thán phục sức mạnh của Khiết Đan.

Đỗ Dự lẩm bẩm một mình.

- Khiết Đan mạnh như gã mặc đồ đen dưới hầm mồ.

Một câu hỏi lớn vồn trong đầu Đỗ Dự phải chăng Khiết Đan là người mặc đồ đen, Khiết Đan có liên quan gì với Khổng Minh mà cứ can đảm hiểm mả Khổng Minh.

Lấp xong hang cóc Khiết Đan lại khoanh tay nói với Tấn Võ Đế.

- Muôn tâu cóc đã bị nhốt dưới hang rồi.

Đỗ Dự cướp lời vua hỏi Khiết Đan.

- Tại sao hòa thượng nhất định bắt cóc nhốt dưới hang.

Khiết Đan chưa kịp trả lời thì quân sĩ lại la.

- Con cóc khổng lồ thứ hai xuất hiện.

Mọi người nhìn lên thì thấy một khối khổng lồ từ mái nhà mồ nhào xuống sân nhà mồ nơi trước đây ai tới cũng chết.

- Con cóc này tự sát rồi.

Đỗ Dự nói to.

Khiết Đan không nói gì cả chạy như bay về hướng nhà mồ nơi con cóc vừa nhảy xuống.

Đỗ Dự xốc gươm chạy theo và hô lính Ngự lâm theo tăng cường. Tấn Võ Đế chưng hửng trước hành động của Khiết Đan và Đỗ Dự.

Tuy cơn đau đang hành hạ dữ dội, nhưng Tấn Võ Đế vẫn sai lính Ngự lâm vòng theo sau Khiết Đan và Đỗ Dự để xem người này làm gì.

Trong khi đó Thừa tướng Gia Sủng ngoảnh mặt quay đi.

Tới gần nhà mồ, Tấn Võ Đế cho lệnh hạ võng gần một gốc cây cổ thụ và kêu Ngự lâm quân dìu đứng dậy nép mình sau gốc cây quan sát.

Tấn Võ Đế nhìn thấy Khiết Đan đứng ủ rũ quan sát con cóc khổng lồ đang giãy giụa trên sân nhà mồ chờ chết. Con cóc nằm bẹp xuống đất đập bốn chân phành phạch mắt trợn tròn, miệng sủi bọt, da bụng và bốn chân đều rướm máu.

Đỗ Dự thì hết nhìn con cóc lại nhìn Khiết Đan. Con cóc tuy sắp chết nhưng miệng vẫn còn ngoạm một thây người.

- Con vật chết vì nhảy xuống sân nhà mồ, đó là sự lạ. Khiết Đan nhìn cóc chết buồn bực, cũng lại là sự lạ nữa.

Đỗ Dự lẩm bẩm trong khi Khiết Đan đi tới gốc cây nhà vua đang đứng.

- Muôn tâu con cóc chết vì nhảy xuống sân nhà mồ có thuốc độc...
- Con quái vật đó mà chết được vì thuốc độc sao. Hay hồn ma Khổng Minh bóp nó chết.
- Muôn tâu dù là ma quỷ thần vẫn tin Khổng Minh không bao giờ sát sanh. Thần thấy rõ ràng trên sân nhà mồ có chất độc pha với thủy tinh vụn trên trên đó, con cóc chết vì chất độc này.
- Tại sao khanh dám quả quyết là trên nhà mồ có thuốc độc.
- Muôn tâu nhìn vết thương trên thân thể cóc, thần thấy rõ là nó trúng độc.
- Sao Khổng Minh lại làm cạm bẫy giết người.
- Đó chỉ là biện pháp phòng thủ giữa kẻ gian đột nhập nhà mồ của người thân Khổng Minh.
- Chắc dưới cái sân cạm bẫy này nhiều của quý. Phải đào cái sân này lên mới được.
- Muôn tâu thần e làm như vậy nguy hiểm cho quân lính vì biết đâu ở dưới đó có nhiều cạm bẫy hơn.
- Cạo chất độc trên sân đi rồi tính...

Lệnh vua ban ra quân lính được huy động vạo chất độc. Tuy là lệnh vua nhưng quân lính làm rất chậm. Tấn Võ Đế sốt ruột giục luôn miệng làm Đỗ Dự phải la hét lính mới sốt sắng làm việc.

Khiết Đan khuyên vua ngừng không được liên cáo từ vua.

- Muôn tâu thần không thể ở đây nhìn Thánh thượng đi sâu vào con đường nguy hiểm, xin cho thần rút lui nếu bệ hạ không về chùa.
- Trẫm đồng ý về chùa...

Tấn Võ Đế vừa đồng ý về chùa thì Đỗ Dự tới tâu.

- Muôn tâu Thánh thượng cạo chất độc đi thì có lộ ra một hàng chữ, thần nghi đó là lời chỉ dẫn đến kho tàng cấm nang.
- Hàng chữ đó ra sao.
- Thưa, đó là hai câu thơ như sau “Bóng đầu ra đâu. Kho tàng nơi đó”
- Tốt rồi chìa khóa kho tàng đã ở tay ta. Khanh ra sân đứng và làm liền đi... Ta chờ tin tức...

Đỗ Dự vội bước đi nhưng mới đi được ba bước thì vua thét lên đau đớn làm Đỗ Dự phải quay lại.

- Trẫm tự nhiên đau như xé ruột xé tim, đầu nhức như búa bổ. Các khanh mau hộ giá về triều. Đỗ Dự ở lại đây thay mặt trẫm tìm kho tàng.

Trong lúc các quan sửa soạn đưa vua hồi triều, Đỗ Dự bàn nên đưa tạm vua về chùa rồi tính sau. Lời bàn của Đỗ Dự được vua và các quan đồng ý. Nhưng tìm Khiết Đan thì thoáng một cái đã chẳng thấy đâu nữa. Vua quan đánh kéo nhau về chùa.

Vừa về tới chùa Tấn Võ Đế ngạc nhiên thấy Khiết Đan và Gia Sủng đứng đón nơi chính điện.

- Các khanh về đây hồi nào.

- Muôn tâu thần thấy khó ở về từ trưa, còn hòa thượng mới về tới...

Tấn Võ Đế kinh ngạc.

- Hòa thượng đi bằng gì mà còn nhanh hơn cả xe ngựa của trẫm vậy.

- Muôn tâu hạ thần dùng khinh công, vì được tin Thánh thượng hồi triều thần phải dùng khinh công về châu trước để tỏ lòng vui mừng trước tin này...

- Trẫm chưa về triều đâu. Trẫm vừa ra lệnh cho Đỗ Dự đào sâu nhà mồ.

- Muôn tâu, Thánh thượng đã bắt tướng quân Đỗ Dự làm một việc có thể nguy hiểm tới tánh mạng... Nếu tướng Đỗ Dự đức mỏng sẽ chết luôn...

- Tại sao hòa thượng dám quả quyết như vậy...

- Về bói toán Quân Bát mười lần tăng cũng được bảy tám... Tốt hơn hết Thánh thượng hãy cho lệnh ngừng đào mồ Khổng Minh và hồi triều.

- Bao giờ ta chết... Người hãy nói đi. Trong khi chờ chết ta vẫn cho lệnh đào mồ Khổng Minh.

- Muôn tâu Thánh thượng, Ngài sẽ trường thọ nếu hồi triều. Thần cam đoan chữa hết bệnh cho Thánh thượng.

- Tại sao phải hồi triều mới lành bệnh.

- Muôn tâu không khí ở đây không tốt cho bệnh của Hoàng thượng. Hơn thế nữa bệnh Thánh thượng muốn chữa hết phải có thuốc quý, mà ở đây không có. Thần phải đi lấy thuốc. Xin Thánh thượng ngủ ngon ngày mai về triều... Thần có bức cấm nang về bệnh trạng của Thánh thượng, thần xin dâng Thánh thượng. Cấm nang này chỉ nên mở ra sau khi Thánh thượng hồi triều được ba ngày...

Khiết Đan lấy một túi gấm dâng lên Tấn Võ Đế, nhà vua thần thờ nhận túi gấm rồi cất vào túi áo cấm bào...

Gia Sủng nhìn vua nhận túi gấm thì cau mày bỏ đi, trong khi Khiết Đan và đoàn hộ giá đưa vua về phòng ngủ.

Về phòng ngủ Tấn Võ Đế ôm đầu than thở, Khiết Đan lại tới đưa thuốc nói vua uống đi sẽ hết đau.

Tấn Võ Đế uống thuốc và ngủ êm.

Khuya đêm đó, Đỗ Dự và binh lính đốt đuốc cào sào nhà mồ một cách nhẩn nại.

Bỗng nhiên Đô úy tên Cẩm Viên lại nói với Đỗ Dự trên hai câu thơ phát giác lúc ban ngày còn ba câu thơ nữa.

- Đọc ta nghe liền...

- Thưa ba câu như vậy “Đứng trên đỉnh cao. Chờ ánh trăng sao. Rơi xuống đồng đá”.

- Vậy là rõ. Phải chờ đêm trăng sao mới tìm thấy nơi kho tàng. Hôm nay ngày mấy.

- Dạ nguyệt tận.

- Vậy ngày mai trăng non...

Trong khi Đỗ Dự và viên Đô úy đang trao đổi thì một bóng trắng xuất hiện.

Nhìn thấy bóng trắng lính đang cạo sân rú lên quãng đèn đuốc bỏ chạy. Đỗ Dự thấy bóng trắng thì rút gươm xông lại chém, viên Đô úy cũng xông vào trợ sức chủ tướng nhưng cả hai không đánh lại. Ban đầu chỉ có một hai bóng trắng sau ngày càng nhiều và chúng không làm gì hơn là giễu cợt giạt khấn cả hai người, và kêu lên những tiếng quái gở... Hết kêu lại cười khèn khệch... Không hạ được những bóng trắng, Đỗ Dự ra lệnh đốt đuốc lên và bao vây bóng trắng.

Đốt đuốc lên sáng choang, ánh đuốc làm cho thấy rõ bóng trắng là bấy khi đã nhân được mặc quần áo màu trắng, đầu đội mũ trắng. Do chớp choạng trong đêm tối nhìn bấy thú ai cũng tưởng là người.

Đám thú xông vào đám lính đang vây chúng tấn công phá vây. Hai bên vừa giao chiến thì có tiếng hú rừng rợn vang lên. Tiếng hú khiến bấy đã nhân bỏ chạy giao chiến lao vút lên cây cao và biến vào rừng đêm. Giữa lúc đó thì một mũi tên lửa lao tới phía Đỗ Dự. Đỗ Dự giơ tay lên bắt mũi tên thấy đuôi mũi tên có mảnh giấy viết hàng chữ đại tự.

“Khôn hồn các ngươi hãy tháo lui liền. Đằng trước các ngươi là tử địa. Tiến lên là sẽ đụng tử thần. Rút lui mau thì toàn mạng. Đây là lời cảnh cáo thứ nhất với các ngươi.

Ký tên. Mất thần”.

Đỗ Dự xem xong bức thư cúi kinh.

Lại hăm dọa nữa. Mất thần con khi đột. Mất quỷ ta cũng chẳng sợ nữa là mất thần. Con ngựa ra mặt...

Bỗng mũi tên lửa thứ hai lại bay tới.

“Người còn ngạo mạng thì sẽ ăn đá tảng”

Vừa đọc xong mảnh giấy thứ hai thì đá tảng bay tới ầm ầm... Đỗ Dự chỉ còn biết thu quân đi tránh đá.

5. Chương 5: Hồi 5

Quân sĩ vừa nghe tiếng hô tránh đá của Đỗ Dự thì chưa biết làm gì hơn là nằm rạp xuống đất. Còn Đỗ Dự thì nhảy vọt lên ngọn cây. Những tảng đá khổng lồ từ núi lao xuống ầm ầm đè chết đám lính đương nằm rạp dưới sân.

Sau những tiếng ầm ầm là một bầu không khí im lặng đáng sợ. Đỗ Dự nhìn quân lính chết vì đã tức giận chửi bới om sòm.

- Tên mất thần khốn kiếp chuyên đánh lén, có ngon ra mặt. Nếu người không ra mặt ta sẽ san bằng núi Định Quân đào xới tan nát lăng Khổng Minh.
- Thôi tướng quân ơi xin tướng quân dẹp bỏ cái ý tưởng ngông cuồng đó cho chúng tôi còn được về gặp vợ con.
- Về triều thôi anh em ơi.
- Không cho hồi triều chúng tôi đào ngũ.
- Không có hồi triều chúng tôi nổi loạn.

Giữa bầu không khí náo loạn Đỗ Dự tuyên bố còn một mình ông cũng thực hiện những lời đã nói.

Đám lính nổi loạn kéo nhau đi. Chỉ còn lại mấy viên chỉ huy và mười tên lính ở lại với Đỗ Dự.

Đỗ Dự hô mọi người tiếp tục làm việc.

Trong khi đó Tấn Võ Đế đột nhiên phát bệnh nặng các quan tới phòng kêu Khiết Đan. Khiết Đan vội vã cùng một chú tiểu tới phòng vua nằm thấy Tấn Võ Đế ôm đầu rên rĩ thì liền bắt mạch, coi bệnh rồi sai chú tiểu về buồng lấy thuốc.

Chú tiểu đem gói thuốc tới Khiết Đan hòa thuốc với nước mưa dâng Tấn Võ Đế.

- Muôn tâu, Thánh thượng ráng uống hết chén thuốc này tức sẽ hết nhức đầu...
- Được hết nhức đầu uống bao nhiêu thuốc trăm cũng chịu hết.

- Bần tăng có thể cam đoan với Thánh thượng uống hết chén thuốc này Thánh thượng sẽ hết nhức đầu trong một khắc đồng hồ...

Tần Võ Đế bưng chén thuốc uống ừng ực rồi ngã lăn ra sập. Các quan sợ xanh mặt nhìn Khiết Đan với con mắt nghi ngờ.

- Các quan cứ yên chí, không có chuyện gì đâu, đừng làm kinh động tới Thánh thượng... Một khắc nữa là Thánh thượng tỉnh dậy, sẽ hết nhức đầu...

Quả một khắc sau Tần Võ Đế tỉnh dậy, tỉnh táo tươi vui không ngớt lời khen tài chữa bệnh của Khiết Đan.

- Hòa thượng quả là thần y...

- Đó là phước chủ lộc thầy chở bần tăng có tài cán gì đâu. Khi đưa thuốc Thánh thượng dùng thần có khăn xin Khổng Minh phủ hộ.

- Bệnh trăm khối luôn chưa.

- Muôn tâu Thánh thượng phải rời khỏi núi Định quân mới hết được bệnh. Hơn thế nữa thuốc chữa bệnh bần tăng chưa kiếm được.

- Trăm đồng ý hồi triều nhưng hòa thượng phải đi với trăm.

- Muôn tâu bần tăng đã thưa với Thánh thượng rồi, bần tăng phải đi kiếm thuốc quý ba bữa nữa mới có mặt ở kinh đô được...

- Thôi được... Ta hồi triều trước chờ khanh...

Khiết Đan và chú tiểu lưu luyến tiễn vua và các quan hồi triều. Khi vua lên xe Khiết Đan đưa vua thêm một bức cấm nang và nói vua chỉ nên mở cấm nang khi tới kinh đô. Vua nhận cấm nang đút vào túi áo cấm bào.

Chú tiểu nhìn xe vua đi mỉm cười, một nụ cười vừa thỏa mãn vừa khó hiểu...

Đỗ Dự đứng trên mỏm đá nhô ra khỏi vách núi nhìn nhà mồ miệng hầm hầm.

- Nhà mồ gì xây cửa trên nóc, lại đầy ma quái, lạng quạng ta phá hết đi là xong. Bây giờ ta phải tìm kho tàng...

Lúc đầy mặt trời chiếu vào đỉnh đầu Đỗ Dự, dọi bóng Đỗ Dự thành một vệt dài tới sân nhà mồ. Lạ lùng là chỉ có đầu Đỗ Dự tới sân nhà mồ thôi. Đỗ Dự quát :

- Quân bay hãy ghi dấu vết đầu ta trên sân.

Sau khi quân lính ghi xong dấu vết, Đỗ Dự khoan khoái nhìn trời, nhìn lảng rồi nói to.

- Ông Khổng Minh ơi, ông thua tôi rồi. Bao nhiêu bí mật của ông tôi đã biết hết cả, ông còn gì để giấu nữa.

Nói dứt lời Đỗ Dự lấy tay làm loa hét to.

- Đào ngay chỗ các người vừa ghi, kho tàng Khổng Minh đã bị khám phá.

Vừa hét xong Đỗ Dự toan nhún mình nhảy xuống sân thì bỗng dưng nhân mặc đồ trắng với những cây gậy trên tay vây tròn Đỗ Dự đám bữa. Đỗ Dự đang phấn khởi mất hứng múa gươm đánh bỗng dưng nhân nào ngờ đã nhân bị thương càng hung dữ. Chúng đâm Đỗ Dự tới tấp, không chúng Đỗ Dự mà lại trúng đồng bọn, một con bị thương nhẹ sùi bọt mép chết làm Đỗ Dự hoảng sợ vì biết những cây này có tẩm thuốc độc, ông liền bỏ chạy. Nhưng ngay khi đó nghe hơi gió biết có kẻ phóng phi tiêu vào sau lưng liền quơ tay lại bắt, thấy đuôi phi tiêu có ghi miếng giấy

“Muốn sống thấy thì đi nơi khác. Nơi đây có nhiều cách để giết mi lắm. Coi chừng”

Đỗ Dự quăng mảnh giấy đi và hét to.

- Bọn mi hăm dọa ta vô ích, càng hăm dọa ta càng thấy bọn mi dựa vào xác chết Khổng Minh hù ta. Ta quyết sẽ khám phá được những bí mật mộ Khổng Minh.

- Bọn mi có ngon ra đầu tay đôi...

Trong khi Đỗ Dự lăm lăm thì một tiếng cười khanh khách như ngạo mạn, như trêu chọc vang lên và tiếng cười vừa dứt thì một tiếng nổ long trời, lở đất vang lên khói xâm phủ cả vùng nhà mồ.

Cùng lúc tiếng kêu la than khóc nổi lên... Đỗ Dự nhào xuống sân thấy lính chết bị thương la liệt chiếc sà bị thủng một lỗ bự.

- Bấm quan lớn, chúng con vừa đào đến miếng sắt thì tự nhiên một làn khói thổi miếng sắt tung ra gây tiếng nổ và anh em chết bị thương la liệt.

Đỗ Dự lại xem chiếc nắp sắt và nhìn xuống lỗ sâu vừa được mở ra.

- Thả một bó đuốc nhựa xuống xem ở đó có gì.

- Bấm quan lớn ghê lắm...

- Cái gì mà ghê lắm...

- Bấm toàn quan tài mở nắp, cái nào cũng xương người trắng hếu. Kỳ quá có một cái quan tài lớn đầy máu trong có một thầy người hình như mới chết thì phải.

Đỗ Dự sững sờ khi nghe tên lính nói, nhưng vốn là người táo bạo Đỗ Dự quyết định liền.

- Năm đứa nào gan đi với ra, chúng mình dùng thang dây xuống đó xem sao.

Nói dứt lời Đỗ Dự đi lại hố sâu nhìn xuống dưới thấy tối om bảo lính lấy đuốc nhựa cột dây đốt cháy thả xuống.

Mùi hôi thối từ dưới mồ đưa lên làm cho Đỗ Dự phải lấy khăn bịt mặt. Ánh đuốc cho Đỗ Dự thấy dưới hầm có năm cỗ quan tài bốn cỗ đựng xương khô, cỗ thứ năm đầy máu và nổi lều bều một xác chết chưa rửa...

Góc phòng có một cái cửa lớn độ hai người đi lọt... Bên trong cửa tối om nhưng còn phảng phất khói.

Đường từ miệng lỗ xuống hầm có bậc, nhưng chật hẹp chứng tỏ không thể đưa quan tài xuống bằng đường này.

- Phải xuống hầm...

Nói dứt lời Đỗ Dự đi trước và không những năm tên lính mà tới mười tên lính đi theo.

Mọi người xuống tới đáy hầm an toàn, tất cả cầm đuốc đứng quanh những chiếc quan tài.

Đỗ Dự phân công hai tên lính canh một chiếc quan tài có xương khô, còn Đỗ Dự và hai tên lính khác tiến tới chiếc quan tài có máu.

- Máu có mùi tanh như thú và chưa đông, nghĩa là máu mới, như vậy là kẻ sát nhân ở đâu đây.

Câu nói của Đỗ Dự làm hai tên lính đi theo xanh mặt nhìn về phía cái cửa còn phảng phất khói.

Đỗ Dự trấn an lính bằng cách cười dài và rút gươm chém chiếc quan tài chứa máu, máu trong quan tài chảy ra nền nhà mồ và hình như từ dưới nền cũng có máu phun lên.

- Xác chết này là xác chết lính mình bị trúng đá hồi nãy mà sao lại nằm đây. À ta nhớ ra rồi chắc bấy đã nhân đã cướp mang xuống đây cốt hù dọa chúng ta thôi đừng có sợ.

Bỗng nhiên có tia lửa chớp sáng nơi cửa phòng, và lửa bùng trong quan tài lửa cháy luôn dưới sàn và tỏa ra khói xám, mọi người đã bịt mặt nhưng cũng cảm thấy khó thở vì thứ khói này. Lửa vẫn cháy và ngọn lửa càng to thì lại gây thêm tiếng nổ lớn.

- Bấm chủ tướng cái xác quân mình tự nhiên biến mất.

Nghe lính báo cáo Đỗ Dự quan sát quả xác chết còn tươi đã biến mất.

- Quái vật, quái vật rình chúng ta ở cửa phòng.

Trong khói lửa mờ mịt Đỗ Dự thấy rõ rằng một con quái vật hình thù dị hợm đang ngồi chồm hồm ở cửa phòng. Đỗ Dự vốn tình táo tợn múa gươm xông vào chém bay đầu quái vật, nhưng quái vật mất đầu mà vẫn không ngã. Đỗ Dự nổi giận vung gươm chém quái vật làm đôi.

- Không phải quái vật, xác quân mình mà chủ tướng.

Đỗ Dự mở to mắt và nhận ra đúng chàng đã chém cái xác chết bị thui vàng rộm.

Đầu Đỗ Dự như quay cuồng, bàn tay nào đã mang xác chết này xuống đây, bàn tay nào đã pha chất cháy vào máu, bàn tay nào đã châm lửa cho cháy. Phải hành động tìm ra bàn tay bí mật.

- Tất cả xông vào cái cửa kia lôi kẻ giấu mặt ra trừng trị nó...

Nói dứt lời Đỗ Dự vung gươm đi trước tới sát bên cửa, Đỗ Dự ra lệnh :

- Ba đứa ở lại canh ngoài này, còn bao nhiêu theo ta.

Nói dứt lời Đỗ Dự múa gươm đi trước và lính cầm đuốc múa gươm đi theo vào phòng tối om...

Đỗ Dự vung gươm lên chém bỗng chùn tay lại, vì gươm đụng phải vật gì cứng quá. Đuốc đi tới mọi người thấy trước mặt là một tượng đá khổng lồ.

Tượng quỳ gối hai tay lên đầu như muốn chụp kẻ đang tiến tới.

Đỗ dự vừa xuyết xoa vì tay cầm gươm chém tượng đá bị tét chỗ khớp, vừa nói.

- Cái anh tượng đá giữ cửa này cũng rắc rối dữ. Nhưng anh ta rộng ruột. Mọi ruột anh ta ra là kiếm được kẻ giấu mặt.

Mấy tên lính đi theo Đỗ Dự lấy mã tấu gõ vào tượng nghe coong coong, công nhận chủ tướng nhận xét đúng. Nhưng tượng lớn thế này làm sao lật lên được mà tìm kẻ trốn ở trong.

Mọi người lục lọi tìm nút mở cơ quan nhưng tìm không ra.

- Các người vặn cổ tượng đá cho ta.

Lính chia nhau vặn cổ tượng đá nhưng không nhúc nhích.

- Lấy gươm thọc vào mắt tượng.

- Gươm thọc cũng chẳng đi đến đâu.

- Thọc vô miệng tượng.

- Thọc vô miệng cũng chẳng kết quả gì.

- Ngoáy lỗ mũi chỉ mỗi tay tượng vẫn trơ trơ.

Đỗ Dự mân mê các vân đá trên tượng một hồi rồi nói.

- Tượng không xây liền với vách chúng ta xúm nhau lại xô tượng đi xem nào.

Đám lính dàn hàng ngang vô pho tượng, bỗng nghe tiếng rồ rồ và pho tượng chuyển dịch sang một bên, sàn nhà mớ rung chuyển. Pho tượng san một bên tiếng rồ rồ cũng im mà chẳng thấy bí mật gì lộ ra cả.

- Bấm quan lớn bốn chiếc quan tài tự nhiên di chuyển.

Nghe lính gác cửa nói Đỗ Dự phóng ra quan tài thấy bốn chiếc quan tài đã ra chỗ khác và bốn miệng hầm mở ra.

- A ha tượng đá là chốt cơ quan mở cửa hầm. Nhưng tại sao lại chỉ có bốn cửa hầm mở, còn chiếc quan tài thứ năm vẫn nằm yên coi chừng cạm bẫy. Quân bây lấy đuốc thả xuống hầm mau.

Nhưng bốn bó đuốc vừa thả xuống đã bị dội lên và có tiếng gầm rống vang lên theo...

Sau tiếng gầm rú là bốn bóng khổng lồ lừng lừng chui lên, chúng nhặt ngay đuốc cầm trên tay. Chúng là những con đười ươi lông vàng rực, vừa lên mặt đất là chúng cầm ngay những bó đuốc tấn công quân lính của Đỗ Dự. Những bó đuốc chạm vào binh khí lửa tung ra. Phải nhận rằng những con đười ươi này có sức

mạnh ghê gớm, chúng làm cho đám binh lính chặt rạt cả ra, vì dao kiếm chạm vào lông chúng đều dội cả lại.

Cuối cùng Đỗ Dự phải chiến đấu với đám đười ươi này. Đỗ Dự thấy dao kiếm không làm gì được đười ươi thì bèn dùng quyền cước. Phải nhận Đỗ Dự là người võ nghệ cao cường những cú đá những quả đấm của Đỗ Dự làm đám đười ươi phải né tránh. Nhưng lửa từ những bó đuốc làm cho Đỗ Dự bỏng rát.

Đỗ Dự bèn vớ một cái nắp quan tài làm vũ khí đánh đười ươi. Những đòn do nắp quan tài làm cho đười ươi đều phải dội lại.

Nhân dịp này Đỗ Dự ra lệnh binh lính mở cuộc tấn công sau lưng đười ươi cho chúng phải quay lại, và Đỗ Dự lấy tên lửa và cung ra bắn đười ươi. Tên lửa làm cháy lông đười ươi, chúng càng trở nên hung hãn hơn, chúng gầm lên xông vào đánh lính, cào xé. Đỗ Dự và vài tên lính nữa lấy tên lửa bắn tiếp đười ươi.

Đười ươi trúng tên lửa cháy lông, trở nên điên cuồng khác thường, chúng xông vào đám lính túm một hai con xé xác như xé tờ giấy...

Đỗ Dự thấy đười ươi quá nguy hiểm bèn nghĩ ra mưu một mặt bắn tên lửa một mặt tưới dầu lên đầu đười ươi. Tên lửa bén đầu đười ươi sẽ thành cây đuốc lửa.

Quả nhiên mưu này thành công lũ đười ươi biến thành những cây đuốc lửa chạy khắp phòng.

Đỗ Dự thấy lũ đười ươi trúng kế cho lính rút về phòng tượng đá và lấy tên độc ra hạ đười ươi.

Tên thuốc độc vừa bắn ra thì đám lính la hoảng quái vật mới xuất hiện.

Đỗ Dự từ phòng bức tượng nhìn ra thấy một con đười ươi mới xuất hiện con này lông màu đỏ và lớn hơn bốn con kia nhiều nó đang tìm cách dập lửa trên người lũ đười ươi.

Con quái vật vừa trong thấy Đỗ Dự đã lượm một cái nắp quan tài như lượm một chiếc lá chạy lại phía Đỗ Dự rồi thẳng tay lia về phía Đỗ Dự. Cái nắp quan tài trúng cửa phòng nghe cái rầm cả hầm mồ rung chuyển.

Sau đó con vật di chuyển rất nhanh tới gần Đỗ Dự xòe hai tay ra vỗ Đỗ Dự.

Con vật tiến tới với khí thế tiến công, Đỗ Dự thấy không còn cách gì khác là phải đương đầu.

- Bắn tên lửa và tên thuốc độc vào quái thú.

Đỗ Dự vừa hô xong thì quái thú cũng tới sát. Đỗ Dự bèn dùng khinh công luồn qua háng con thú, và thích gươm vào bộ hạ con thú đực này, làm con vật bị trúng thương nơi tinh hoàn đau quá nhảy vọt lên. Con vật rất lẹ nhảy lên cao là nó đã lấy thể té xuống với thế chụp cổ kẻ thù. Nhưng Đỗ Dự võ nghệ cao cường nên thủ trước chờ con thú rút xuống dùng đầu đánh ngược lên như dội một trái banh con vật ngã lăn cù nhưng nó quá mạnh phục hồi sức khỏe rất mau nó xông thẳng lại Đỗ Dự giữa lúc Đỗ Dự đang giương cung lên sửa soạn bắn.

Một mũi tên vọt ra cắm trúng mũi con thú.

Con vật giơ tay nhỏ mũi tên và nhào tới tấn công tiếp Đỗ Dự. Đỗ Dự tiếc hùi hụi vì không bắn con thú bằng tên thuốc độc đành cầm gươm cự lại với thú.

Gươm chỉ làm thú đau chứ không giết được thú. Đỗ Dự hô lính bắn tên vào con thú. Nhưng tên chạm vào mình thú rất lả tả.

- Nhắm mắt mũi chúng mà bắn may ra mới hạ được nó...

Con thú lùng lững xông vào đám lính quơ hai tên lính giơ lên xé xác. Đỗ Dự dùng tận lực bình sinh phóng tới đâm gươm vào lưng thú, làm con thú phải quay lại, đám lính chụp thời cơ chạy lại cầu thang tìm đường tẩu thoát. Nhưng con thú thấy vậy chạy lại chặn cầu thang.

- Ta lừa con vật ra khỏi chân cầu thang các người thoát lên mặt đất đi...

Nói dứt lời Đỗ Dự tấn công con thú làm con thú phải chú ý tới chàng, chàng liền nhặt một bó đuốc xông vào con thú nhưng nó nhất định không rời cầu thang, May sao một bó đuốc từ trên cao thả xuống để dò

đường nhưng trúng ngay đỉnh đầu con thú. Đám lính liền lấy đầy chất cháy tạt vào con thú biến nó thành bó lửa.

Con thú bị thương trở nên nguy hiểm lạ thường, nó rượt đuổi bọn Đỗ Dự chẳng may lọt ngay vào hầm quan tài rơi tõm xuống.

Đỗ Dự định chạy lại nhìn xem con thú rơi ra sao nhưng ngay lúc đó một con dã nhân từ trong hầm quan tài chui lên.

- Vào hầm tượng đá xô tượng khép hầm quan tài lại.

Lính nghe lời hô liền hành động lập tức. Quan tài chuyển động con dã nhân vừa lên bị kẹt ngang người. Con vật vùng vẫy làm cho động cơ bí mật quay ngược lại.

- Tượng đá quay ngược rồi...

- Ráng xoay xuôi tượng đá, chứ không nguy lắm, quái vật lên nữa làm sao chống cự.

Bỗng trong phòng tượng đá có tiếng la kinh hoàng.

- Bẩm quan lớn tượng đá trở ngược làm người của ta bị thương.

Đỗ Dự vừa nghe báo cáo xong thì con quái thú đã vọt lên tới mặt đất và xông ngay đến tấn công Đỗ Dự. Đỗ Dự bèn phóng một cú song phi vào mặt con thú.

Cùng lúc con thú lông đỏ cũng trở lên. Hai con vật vô tình đụng nhau và ghì lấy nhau vật lộn.

Đỗ Dự lợi dụng lúc hai con vật đánh nhau, rút vào phòng tượng đá cho lệnh lính lấy dầu cháy quăng vào hai con vật rồi bắn tên lửa vào chúng. Đồng thời Đỗ Dự ra lệnh xô tượng đá đóng cửa phòng quan tài và tất cả chuyển lên mặt đất, lúc đó trời đã tối mịt. Đỗ Dự cho lính canh miệng hầm và mọi người lấy lương khô ra ăn.

Ăn lương khô xong Đỗ Dự sắp sửa định đi ngủ, nhưng tinh thần căng thẳng quá bèn tản bộ cho đỡ căng. Ngay lúc đó một bóng đen tay cầm gươm nhảy ra chặn đường Đỗ Dự.

- Mi là ai mi muốn gì.

Bóng đen chưa đáp thì Đỗ Dự lại lên tiếng tiếp.

- À mi là hiệp sĩ áo đen phải không, mi đã giúp bọn ta đánh cóc quái vật chứ gì.

Bóng đen trả lời giọng nghệt mũi :

- Đúng tướng quân nhớ giỏi lắm. Hôm trước ta cứu người ta tưởng người ăn trở về với vua nào ngờ người cứng đầu nhất định phá mã tiền nhân. Hôm nay ta đến đây cảnh cáo người lần chót, nếu người còn bướng bỉnh thì chớ tránh ta nặng tay.

- Đường ta ta cứ đi, người không thể lay chuyển được ta đâu... Người nói nhiều vô ích. Việc ta cứ làm... có thể thôi.

- Người háo thắng lắm, nhưng đụng tới lăng tẩm Khổng Minh thì người sẽ toi mạng thôi, nghe chưa.

- Mi là ai mà lúc nào cũng bảo vệ mồ mả Khổng Minh. Ta nói thật mi là người quen mới phải bịt mặt... Ta nghi mi cũng đào mồ mả Khổng Minh nhưng thấy bọn ta làm sợ bị hót tay trên nên can chứ gì.

- Người nói toàn giọng bắt lương không thôi. Người sẽ bị trừng phạt đích đáng.

Đỗ Dự không nói gì cầm gươm xông vào chém người mặc đồ đen. Bóng người mặc đồ đen chỉ tránh chứ không đánh lại. Nhưng Đỗ Dự giở những tuyệt chiêu ra bóng đen đành phải giao đầu...

Ngay khi khai chiến Đỗ Dự đã dùng toàn những tuyệt chiêu, bí chiêu cốt làm sao hạ được người mặc đồ đen cho thật nhanh thật lẹ. Hình như người mặc đồ đen nắm bắt được ý đồ của Đỗ Dự nên cứ né tránh chọc tức Đỗ Dự hơn là giao đấu làm cho Đỗ Dự càng đấu càng đuối sức. Giữa lúc đó người mặc đồ đen vọt lên ngọn cây làm cho Đỗ Dự lại phải dùng sức vọt theo lên ngọn cây như một cây pháo thăng thiên. Lên tới cây Đỗ Dự đã phóng gươm chém ngang bụng bóng đen nhưng bóng đen lẹ làng phóng sang cánh cây khác

làm Đỗ Dự chém hụt tức tối lia gươm chém luôn cành cây hiệp sĩ áo đen đang đứng. Cành cây gãy, hiệp sĩ áo đen té theo. Nhưng cái té lẹ làng và bay bướm như một con chim lượn. Hiệp sĩ áo đen vừa đặt chân đến đất là Đỗ Dự đã nhảy từ trên cao chém xuống đầu hiệp sĩ áo đen, đường gươm dữ dằn và ác liệt. Nào ngờ hiệp sĩ áo đen hụp xuống lăn mình đi lười gươm chém vào đá tóe lửa, làm tay Đỗ Dự ê ẩm.

Nhanh như chớp lúc Đỗ Dự đang tê tay hiệp sĩ áo đen nhào tới móc hai trái đấm vào hàm Đỗ Dự, nhưng Đỗ Dự nào phải tay vừa, chấp hai tay xĩa lên làm cho hiệp sĩ áo đen phải lùi về ngay lúc đó Đỗ Dự tung quyền đánh vào mặt hiệp sĩ áo đen, nhưng hiệp sĩ áo đen chao mình nhảy tới đánh vào sườn đối phương Đỗ Dự tránh được đòn này, nhưng ngay đó hiệp sĩ áo đen tung cú đá song phi vào đùi Đỗ Dự trúng đòn bắn ra xa mấy thước.

Bóng đen không đánh nữa mà chỉ nói :

- Tạm thời ta tha mạng cho ngươi nhưng nhớ đừng có ngoan cố nữa mà đụng tới mồ mả tiền nhân, ta sẽ nặng tay.

Đỗ Dự lồm cồm ngồi lên phóng theo hiệp sĩ áo đen.

- Ngươi hãy ngừng lại đấu với ta vài hiệp nữa. Mi đi là mi sợ ta lột mặt nạ chứ gì. Có ngon cỏi đồ bịt mặt ra giao đấu...

Hiệp sĩ áo đen quay ngoắt trở lại và từ từ bước đến trước mặt Đỗ Dự. Lúc đó lính canh cũng kéo tới tăng cường rất đông nhưng hiệp sĩ áo đen vẫn không nao núng.

- Ngươi tức vì ta bịt mặt phải không. Nếu ta dỡ đồ bịt mặt ra ngươi có chịu rút lui, không phá mồ mả tiền nhân không. Nếu ngươi không hứa ta mở đồ bịt mặt cho ngươi coi mặt. Chúng mình sông phẳng với nhau mà.

Đỗ Dự gật đầu.

- Ta sẽ để ngươi tự do lần này

- Ta cần gì thứ tự do của người. Ta cần người chấm dứt trò đào mồ mả tiền nhân và hồi triều. Ta cũng chẳng chấp kẻ ngoan cố thôi ngươi thích chết ta cho chết. Ta chỉ sợ người nhìn mặt ta rồi ngươi an không ngon, ngủ không yên thôi. Chứ ta đâu có hẹp hòi với người... Thôi nhìn cho kỹ đi...

Nói dứt lời hiệp sĩ áo đen giở bịt mặt ra.

Mọi người mở mắt thố lộ ra dưới ánh đuốc và kinh ngạc.

- Mặt kẻ cùi lở loét ghê tởm quá.

Đúng một bộ mặt cùi lở lói, môi sứt lộ hàm răng cái còn cái mất, mắt mất mí lộ ra ngoài hai cục, chân mày cũng chẳng còn, mũi rụng mất chỉ còn cái lỗ sâu hoắm tai còn mỗi một cái...

- Cút ngay thằng cùi mày làm tao phát tởm.

Hiệp sĩ quần áo đen cười khanh khách và giễu cợt.

- Mi là kẻ chịu ơn cứu tử của tên cùi. Ta cùi nhưng ta không đi đào mồ mả tiền nhân, ăn ở có trước sau. Ta cùi ta không tham lam đi tìm kho tàng... Ta cùi ta không bán mạng sống cầu chữ công danh... Người khôn hồn về triều đi. Người cãi lời thằng cùi sẽ mất xác đó.

- Tại sao mi cứ ngăn trở việc làm của ta và hăm dọa ta mãi thế.

- Ta là người bảo vệ tiền nhân, ta vì nhân đạo khuyên bảo người chứ một khi tiền nhân nổi giận thì người khó toàn thân... Thôi người không chịu nghe lời, người khó có lòng, thì ráng chịu. Ta đi đây...

Dứt lời hiệp sĩ áo đen dậm chân phi thân lên ngọn cây mất dạng trong chớp mắt.

Đỗ Dự lẩm bẩm :

- Tên cùi này lợi hại lắm, khinh công tuyệt vời, phải đương đầu với hắn không phải chuyện chơi. Bọn chúng lại còn lợi dụng cơ quan huyền bí trong mộ Khổng Minh để giữ kho tàng nữa. Khó khăn thật. Nhưng không còn cách nào khác là đương đầu...

- Quân bay nhớ canh gác cẩn mật gặp kẻ lạ mặt cứ bắt cho ta.

Bọn lính dạ vâng. Bỗng một tràng cười khanh khách nổi lên cùng với một giọng nói ồm ồm vang dội :

- Tội ngoan cố của người phải trả giá đắt lắm đó nhé...

Đỗ Dự lên cơn tức giận định về chỗ ngủ thì lính canh miệng hầm tới báo.

- Thưa tướng quân có người tới cứu đám dã nhân bị thương.

Đỗ Dự vội vã chạy tới miệng hầm, nhìn xuống thấy người mặc đồ đen đang dùng một chiếc khăn to dập lửa trên mình dã nhân và dìu lại miệng hầm quan tài mới được mở lại.

Hiệp sĩ áo đen vuốt ve hai con dã nhân và bôi thuốc cho nó.

- Các con chịu đau về động với ta rồi sẽ cho các con đi trả thù kẻ ám hại các con...

Hai con thú như biết nghe tiếng người trong chớp mắt biến xuống hầm...

Hiệp sĩ áo đen xoa tay và đi về phòng có pho tượng. Liền đó bốn chiếc quan tài đây kín miệng hầm.

Đỗ Dự ra lệnh cho các xạ thủ nạp tên thuốc độc chờ khi hiệp sĩ áo đen trở ra là bắn... Nhưng chờ lâu không thấy hiệp sĩ áo đen ra, Đỗ Dự định lại xuống hầm.

- Tướng quân coi chừng ta xuống rơi vào bẫy của tên cùi.

- Ta đã có cách.

Nói dứt lời Đỗ Dự ra lệnh làm máng đổ dầu xuống hầm hỏa thiêu hầm luôn.

Đỗ Dự tin rằng lửa cháy sẽ làm tên cùi chết thiêu.

Dầu được đổ xuống tràn ngập hầm và cửa được tung xuống bốc cháy nghi ngút.

Lửa cháy tới sáng cũng vẫn không thấy bóng dáng tên cùi.

- Các người xuống hầm có thấy ngách nào không?

- Thưa tướng quân không...

- Ta nhớ rồi lúc chúng ta dưới hầm rõ ràng có bàn tay tung lửa đốt cháy máu có dầu chắc phòng pho tượng có cửa ngách, tên cùi đã thoát bằng cửa này. Nó thông thạo đường trong hầm lắm lắm, rất có thể nó đã ra ngoài rừng rồi.

Bỗng nhiên tiếng cười khiêu khích của hiệp sĩ áo đen nổi lên.

- Ta nó có sai đâu nó thoát rồi.

Đỗ Dự hét lớn.

- Tên cùi khôn kiếp ta thách mi chơi tay đôi với ta đó...

Lời Đỗ Dự vang đi nhưng chỉ có tiếng cười khiêu khích đáp lại.

Đỗ Dự mệt quá về chỗ ngủ vừa nằm xuống thiu thiu ngủ thì nghe lính kêu thất thanh.

6. Chương 6: Hồi 6

Đỗ Dự vừa nhồm dậy thì một tên lính canh chạy lại miệng bấp bấp :

- Thưa tướng công có ma quỷ hiện hình.

- Ở đâu, chỗ nào, nói mau.

Đỗ Dự nắm vai tên lính lúc lắc hỏi. Tên lính líu lưỡi tay chỉ về phía nhà mồ rồi đáp :

- Thưa ma... ở dưới đó.

Đỗ Dự xô ngã tên lính rút gươm ra cầm tay phóng nhanh lại nhà mồ mà ngó xuống hầm, trong khi binh sĩ gác kể đó đứng chết lặng.

Dưới nhà mồ ánh sáng của những ngọn đuốc đã tắt ngấm, thay vào đó một thứ ánh sáng mờ ảo, những chiếc đầu lâu tóc xỏa đang lơ lửng nhún nhảy trong không khí. Thỉnh thoảng những cái đầu lâu này lại chụm lại với nhau ré lên cười hoặc khóc. Những cái đầu lâu này nhún nhảy theo điệu nhạc phát từ một đàn độc huyền, thỉnh thoảng chúng kêu rú lên khóc hoặc ré lên cười.

Đỗ Dự nhìn những chiếc đầu lâu còn hơi phân vân nhưng chỉ một lát liền quyết định :

- Quân bay lấy đuốc mồi lửa quăng xuống hầm.

Lính còn đang lấy đuốc sắp mang lại thì có tiếng kêu lên :

- Thưa tướng quân ma dưới nhà mồ đã biến hết cả rồi.

Đỗ Dự nhìn xuống phòng ngừa quan tài quả thực chẳng còn ma quỷ gì nữa thì miệng lẩm bẩm :

- Nhất định có bàn tay ma quái dàn cảnh vụ này, hiệp sĩ áo đen hay lão già áo trắng, chẳng lẽ lũ dã nhân. Phải hành động gấp.

- Quân sĩ chúng ta xuống nhà mồ liền, chờ đến sáng lâu lắm, chúng có thể còn nhiều mưu mô. Mang khí giới lương thực ăn hai ngày và thật nhiều đuốc.

Đỗ Dự mang theo hai mươi dũng sĩ. Bước xuống hầm lòng có hoang mang, nhưng tin tưởng đi lần này gay go mà có kết quả. Khi ra đi, Đỗ Dự dặn ở trên phải luôn trực chiến sẵn sàng tiếp ứng khi cần.

Bước xuống nhà mồ nhìn những chiếc quan tài Đỗ Dự ra lệnh.

- Một nửa canh quan tài, còn một nửa theo ta vào phòng tượng đá.

Đỗ Dự vừa vào tới phòng tượng đá nghe có tiếng rờ rờ như cơ quan chuyển động. Đỗ Dự khựng lại nhìn bốn chiếc quan tài chứa xương khô vẫn thấy nằm im, nhưng thật lạ chiếc quan tài thứ năm chứa máu lại chuyển động

- Coi chừng chiếc quan tài thứ năm, chiếc quan tài chứa máu...

Lính canh phòng quan tài múa mã tấu xô đến quanh chiếc quan tài máu. Bọn lính vừa tới là bị hai bóng đen to lớn vạm vỡ nhảy từ quan tài ra tấn công tới tấp. Đỗ Dự toan lại cứu viện cho những tên lính canh phòng quan tài nhưng ngay lúc đó thì chính Đỗ Dự cũng bị một bầy dã nhân từ phòng tượng đá xông ra xông ra tấn công.

Những con dã nhân này hình như chỉ cốt đánh đuổi chứ không làm dữ, chứ nếu chúng có ý tàn sát thì lính của Đỗ Dự bị thương bọn.

Đỗ Dự vừa đánh nhau với dã nhân vừa để ý xem người điều khiển dã nhân ở đâu. Phải hạ kẻ điều khiển dã nhân mới giải quyết được chiến trường.

- Bố thắng cừu dơ dáy mày hãy ra mặt, chứ đừng nấp sau lưng mấy con dã nhân hèn lấm.

Đáp lại Đỗ Dự là tiếng cười ma quái từ tượng đá

- Hèn lấm cùi ời, có ngon ra mặt.

- Cùi không hèn xin lĩnh giáo tướng quân.

Hiệp sĩ mặc đồ đen nhảy từ tượng đá ra, vừa đặt chân xuống đất đá, Đỗ Dự tấn công liền. Nhưng hiệp sĩ né tránh rất nhanh, Đỗ Dự xuất chiêu đầu vô hiệu liền vọt lên cao rồi nhảy xuống chêm bổ vào đầu hiệp sĩ quần áo đen. Nhưng hiệp sĩ áo đen nhún chân lộn mèo về phía sau tránh khỏi đường gươm ác liệt và lượm xác một tên lính bị dã nhân hạ đưa lên đầu. Bỗng nghe phập một cái, xác tên lính bị chêm làm đôi.

- Chính người chêm làm đôi xác lính của người đấy nhé.

Đỗ Dự như điên lên vì bị khiêu khích lại lăn xả vào chén hiệp sĩ quần áo đen.

Đến lúc này hiệp sĩ quần áo đen mới rút chùy ở lưng ra đỡ.

Bất ngờ Đỗ Dự chém trúng trái chùy của hiệp sĩ quần áo đen, hai tay thốn tới óc. Nhưng hiệp sĩ quần áo đen bình thản như không.

Bọn lính bị bọn dã nhân tấn công dữ quá bèn giật dây kêu cứu. Lính ở trên kéo xuống tăng cường, nhưng xuống tên nào bị dã nhân ném lên tên đó.

Từ khi hiệp sĩ quần áo đen rút chùy ra thì Đỗ Dự mất hết nhuệ khí chỉ còn đỡ chứ không thể nào hạ được Đỗ Dự và Dự mang hết tuyệt chiêu ra đỡ. Thấy lạ đối phương không nổi hiệp sĩ quần áo đen lui về phía tượng đá rồi nhảy tốt lên đầu tượng.

Đỗ Dự thấy hiệp sĩ áo đen lui về tượng đá thì tưởng hiệp sĩ áo đen thua nên vội phóng theo vút mình lên cao tung gươm chém xuống đầu hiệp sĩ áo đen, như đoán được đòn của Đỗ Dự hiệp sĩ quần áo đen chờ cho lưỡi gươm gần kề, hiệp sĩ quần áo đen lặn sâu xuống đá. Gươm Đỗ Dự chém vào đầu tượng đá làm hai tay Đỗ Dự tê thốn và toàn thân bất ổn. Ngay lúc đó Đỗ Dự tránh khỏi và vung gươm chém về phía sau. Gươm lại đụng tượng đá đến keng một cái làm Đỗ Dự đau tay thêm.

Tức vì chém hụt hai lần đau tay Đỗ Dự đâm khùng giở tuyệt chiêu phóng mình lên trên cao nhằm chặt đầu hiệp sĩ áo đen.

Lần này lưỡi gươm đi ngọt sót và hiệp sĩ áo đen ngã ngựa xuống chân tượng.

Tưởng mình đã hạ được hiệp sĩ áo đen, Đỗ Dự phóng mình xuống chém bồi thêm, nhưng Đỗ Dự mất bẫy, Đỗ Dự chém vút vào khoảng không và lộn đầu xuống một cửa hầm đã mở sẵn từ trước.

Đỗ Dự rơi xuống hầm sâu đầy nước. Đỗ Dự có cảm giác mình đang ngụp lặn trong nước giá băng. May Đỗ Dự biết bơi chứ không chết đuối rồi. Đỗ Dự nhìn lên thấy lấp lánh có ánh đuốc và bóng người Đỗ Dự kêu cứu.

Một giọng nói chế nhạo vang lên.

- Người kêu cứu à, vô ích, nơi người rớt xuống là dòng sông máu ở đáy địa ngục đó. Người không còn một chút hy vọng nào nữa, cái chết sẽ đến với người êm ru...

Sau câu nói là một tràng cười và những vô vuông trên đầu Đỗ Dự cũng đóng kín luôn, chung quanh tối đen, Đỗ Dự mò mẫm dưới nước thấy có một vật tròn tròn trôi lại liền quơ lấy, nhưng sờ kỹ mới biết đó là cái đầu lâu liền hét lên :

- Trời ơi đầu lâu...

Hét lên rồi Đỗ Dự tiếp tục lội trên dòng nước thỉnh thoảng lại gặp một xác chết cái thì không đầu, cái thì không chân tay. Cứ mỗi lần gặp xác chết là Đỗ Dự lại thêm mất tinh thần. Đỗ Dự lội mãi, lội hoài mà không biết đi về đâu vì chung quanh tối mò. Càng bơi lội, Đỗ Dự càng ngán ngấm vì gặp xác chết và đầu lâu. Đỗ Dự bơi rất từ từ để giữ sức, cái Đỗ Dự lo nhất nhà đuối sức chìm luôn xuống đáy nước. Khi gần đuối sức, bỗng Đỗ Dự vớ được một chùm rong dài. Đỗ Dự bám chùm rong dài này trườn đi. Đỗ Dự có cảm giác rong mọc bên bờ, Đỗ Dự ráng hết sức trườn theo đám rong và khi Đỗ Dự có cảm giác mình leo được một nửa người lên bờ thì đuối sức mất đi luôn.

Trong khi đó Tần Võ Đế tới kinh đô thì nằm mê man vì đau đầu. Quang Long Sàng, Hoàng hậu, Công chúa, Hoàng tử cháu chắt cùng các lương y. Thầy thuốc riêng của Tần Võ Đế được gọi đến chẩn mạch xong lắc đầu cho biết bệnh Tần Võ Đế vô cùng nguy kịch, kinh mạch rối loạn...

Hoàng hậu tới hỏi tại sao vua đau, mọi người nói là chỉ có Gia Sủng mới biết thôi.

Kiểm mãi mới được Gia Sủng, Gia Sủng thuật lại tất cả mọi chuyện cho hoàng cung nghe.

Mọi người nhìn Tần Võ Đế nằm mê man thì tìm đủ mọi cách thức tỉnh, nhưng không được. Chợt Gia Sủng bước vô thì Tần Võ Đế bừng tỉnh dậy, nhìn Gia Sủng la lớn "Trời ơi, Khổng Minh mi ám hại ta". Gia Sủng vội vàng nấp sau bức rèm. Mọi người thấy thái độ của Gia Sủng và vua khác lạ thì ngơ ngác. Gia Sủng bèn lên tiếng :

- Muôn tâu Thái hậu, hạ thần rất thối tiếc là từ khi Thánh thượng lai kinh, lại đau nặng, trước khi về cung Thánh thượng cũng đau nhưng Khiết Đan chữa hết và có trao Thánh thượng bức cẩm nang và hẹn ba ngày sau khi lai lịch chữa tuyệt bệnh luôn. Bây giờ tốt hơn hết là đem cẩm nang ra đọc sẽ rõ.

Thái hậu nghe Gia Sủng tâu liền ra lệnh Thái tử lục áo cẩm bào vua lấy cẩm nang ra đọc.

Thái tử đem cẩm nang ra dâng Thái hậu, Thái hậu ra lệnh cho Thái tử đọc to cẩm nang lên :

- “Kính thưa Thánh thượng.

Thánh thượng hồi loan sẽ lâm trọng bệnh. Ba hôm nữa bần tăng sẽ về kinh chữa hết bệnh cho Thánh thượng rồi thuật cùng Thánh thượng một số chuyện cơ mật để giúp Thánh thượng phá tan trạng thái bất an hiện nay. Cầu khẩn.

Khiết Đan”.

- Bệnh tình Thánh thượng nguy kịch mà tại sao ba hôm nữa Khiết Đan mới tới.

Hoàng hậu lên tiếng ngay khi Thái tử vừa đọc xong bức cẩm nang.

- Muôn tâu Hoàng hậu tại Khiết Đan còn đi kiểm thuốc và hơn thế nữa Đỗ Dự còn ở lại chắc Khiết Đan chưa lai kinh được.

- Tại sao vậy?

- Khiết Đan không muốn ai quật mồi Khổng Minh.

- Triệu Đỗ Dự về.

- Đỗ Dự vừa rơi xuống hầm bí mật.

- Sao khanh biết?

- Quân lính thoát về vừa cho thần biết. Có lẽ Khiết Đan sắp tới.

- Chắc chắn không. Hay cứ cho ngự y cắt thuốc cho Thánh thượng.

- Muôn tâu thần nghĩ không nên vì Khiết Đan đã nói rõ trong cẩm nang.

- “Đói ăn rau đau uống thuốc”, ngự y làm việc cho ta.

Một lát sau thuốc được sắc bưng lên Thái hậu và Hoàng hậu đỡ vua ngồi dậy uống thuốc. Tấn Vô Đế uống thuốc xong bỗng nhiên hết to rồi mắt thất thần và á khẩu luôn.

Thái hậu, Hoàng hậu, Thái tử, Công chúa thấy vua như vậy khóc lóc thảm thiết. Còn các quan đứng nhìn nhau ngơ ngác.

Thái hậu lau nước mắt và lệnh :

- Thứ nhất các người phải kiếm cho được ngay Khiết Đan. Thứ hai gọi Đỗ Dự về cấm xâm phạm tới lăng Khổng Minh. Ai trái lệnh này sẽ bị chém đầu. Thừa tướng Gia Sủng lo thi hành lệnh này.

* * * * *

Đỗ Dự sực tỉnh ngồi lên và nhìn ra quanh thấy vật mình ngồi êm như nệm, nhưng sờ thì thấy như cỏ và có mùi tanh của máu. Đỗ Dự đứng lên tìm hiểu thì thấy ánh lửa lơ lửng đằng xa. Đỗ Dự thấy mình nằm quanh mình là nước và mình ngồi trên một vật nổi. Bỗng Đỗ Dự thấy mê mông quanh mình là nước và mình ngồi trên một vật nổi. Bỗng Đỗ Dự thấy có tiếng tấp phập phập cạnh mình. Đỗ Dự sờ gươm thấy còn bên mình thì yên tâm mở to mắt quan sát. Bỗng Đỗ Dự lão đảo suýt ngã khi nhận ra mình đứng trên mình một xác dã nhân và cá sấu đang tấp xác dã nhân. Đỗ Dự kinh hoàng khi thấy một con cá sấu bị leo lên mình dã nhân tiến lại gần cận Đỗ Dự.

Con cá sấu tiến mãi tới, trong khi Đỗ Dự gươm lăm lăm trên tay không còn cách nào khác là chém cá sấu...

Cá sấu bị chém phóng lên tấn công tiếp nhưng Đỗ Dự né được. Con sấu nhào xuống nước làm xác dã nhân chao đảo. Lũ cá sấu đang xé mồi vội ngậm chặt xác dã nhân lôi đi.

Xác dã nhân trôi đến cửa sắt ngăn giữa sông thì ngừng lại và lũ cá sấu bỏ đi luôn.

Bỗng Đỗ Dự nghe tiếng một con thú rú lên kinh rợn và một vật tròn như cái lu với hai mắt to như hai cái tô nhô lên khỏi mặt nước ở sau lưng Đỗ Dự. Nhìn cái miệng thú với hàm răng nhọn lều lều Đỗ Dự kinh hoàng. Con vật còn cách Đỗ Dự khoảng chừng hai chục thước cái đầu nhô lên cao với cái cổ vừa to vừa dài, dài hơn mười thước. Đỗ Dự tưởng đó là con rắn nhưng không phải, mình nó lại là mình chim có cánh như đại bàng. Nó nhô lên khỏi mặt nước phun khói đen phù phù...

Con quái vật khổng lồ bơi bằng hai chân trước ngực đằng sau có hai chân thật dài. Chân con quái vật giống chân vịt nhưng lại có móng vuốt như chân điều hâu.

Con quái vật cúi xuống xác con dã nhân. Đỗ Dự ước lượng con vật có thể nuốt Đỗ Dự nhưng nó chưa nuốt mà ngửi xác dã nhân.

Đỗ Dự quan sát thực địa thấy leo lên chiếc cửa sắt chắn ngang thì cao quá leo không nổi, chỉ còn cách nhảy xuống dòng sông máu may ra thoát con vật khổng lồ này. Trong khi Đỗ Dự đang tính toán thì con quái vật đã há miệng ra thè chiếc lưỡi đỏ lỏm liếm mép chứng tỏ nó đang thèm mồi. Đỗ Dự múa gươm làm hoa mắt quái vật, nhưng có vấn đề công Đỗ Dự làm cho xác dã nhân chìm xuống và Đỗ Dự lặn xuống nước nằm dưới con dã nhân, và khi trôi lên vướng xác dã nhân đành phải lặn xuống nữa. Lặn một hơi dài Đỗ Dự trôi lên thấy ánh sáng lơ mơ đánh liều rút gươm buông trôi thân xác để quan sát. Đỗ Dự giật mình thấy quái vật còn ở sau lưng, nhưng nhìn kỹ thấy mình đã ngăn cách với quái vật bằng cái cửa sắt khổng lồ.

Con quái vật nhìn thấy Đỗ Dự thì lao lại nhưng đụng cửa sắt khổng lồ nó không làm gì được Đỗ Dự.

Đỗ Dự căng mắt quan sát thấy xa xa thấy một trụ đá hình vuông trên có ánh sáng của một khối lửa, Đỗ Dự liền bơi lại trụ đá. Đến trụ đá, Đỗ Dự thấy trên ngọn trụ đá là một cửa hang và ngoài cửa hang có bó đuốc nhựa cây. Đang phân vân bỗng Đỗ Dự thấy một mũi tên bay lại cắm phập vào bó đuốc nhựa cây.

Đằng sau mũi tên có một tờ giấy

“Tên tướng tham lam và tàn ác, mi đã tổn chưa. Nếu tổn rồi thì phải hối hận bỏ lòng tham, đi theo ánh đuốc dẫn đường sẽ lên mặt đất. Ngược lại thì muôn đời ở nơi tăm tối.

Tạm biệt”

Giữa cái sống và cái chết Đỗ Dự đành phải chọn làm theo lời dặn trong thư theo ánh đuốc đi. Ánh đuốc chớp chồn trước mặt chứng tỏ người cầm đuốc rất giỏi phi thân trong hang hẹp. Đỗ Dự triển khai khinh công với hy vọng đuổi kịp người cầm đuốc dẫn đường. Nhưng Đỗ Dự càng đi mau bao nhiêu thì người dẫn đường đi mau bấy nhiêu. Bỗng nhiên hang ngập nước rồi hụp sâu xuống ánh đuốc trước mặt mất hút.

Đỗ Dự cố vùng vẫy bơi trong hang nước, về phía trước. Chừng một khắc thì thấy ánh sáng.

Đỗ Dự bơi về phía ánh sáng thì thấy bó đuốc không người cầm. Cắm trên một nhũ đá trước mặt. Đỗ Dự mừng rỡ lại gần chỗ cắm bó đuốc hơ chân tay lên lửa đuốc cho đỡ lạnh đang mê man với ngọn lửa ấm thì phập một mũi tên bắn lại. Mũi tên kèm một mảnh giấy có hàng chữ

“Tiếp tục lên đường, ở đây lâu nguy hiểm lắm. Coi chừng”.

Vừa đọc xong tờ giấy thì bỗng Đỗ Dự nghe tiếng “è è è” vang lên rồi trong chớp mắt một con chim đại bàng khổng lồ vút tới xót ngọn đuốc mang đi bay rất chậm. Đỗ Dự hiểu ý bơi theo đại bàng. Bơi được một khúc Đỗ Dự suy nghĩ đại bàng vào ra được hang này thì nhất định hang có đường ra ngoài trời chẳng phải quan sát kỹ để có lần trở lại phá sào huyệt của những kẻ chơi chằng.

Đột nhiên đại bàng thả ngọn đuốc xuống nước và bay trở lại. Thấy không khí đột nhiên tối đen, Đỗ Dự ngừng bơi. Bỗng Đỗ Dự thấy có những vuốt sắc bầu vào lưng chằng và chằng bị nhấc bổng lên không sao cựa quậy được. Đỗ Dự thấy gió vi vút bên tai, biết mình đang bị chim mang đi, chằng muốn quơ gươm chém chim nhưng nghĩ chém nó rớt xuống đất tan xác và hơn thế nữa không hiểu sao chân tay chằng tê cứng như bị điểm huyệt.

Đỗ Dự như mê đi trong tiếng gió vi vu. Trong lúc chằng sắp ngất thì đại bàng bỗng đỗ lại và nhả vuốt ra, lưng Đỗ Dự đâm máu nhưng chằng cảm thấy nhẹ nhàng, Đỗ Dự lặn đi mấy vòng dưới đất, trong khi chim kêu “è, è, è” và có tiếng hú đáp lại. Đỗ Dự thấy ánh đuốc sáng lên trước mặt, chằng nhận ra mình đang

nằm trước một cửa hang, một đạo sĩ râu tóc bạc phơ tay chống gậy trầm từ trong hang bước ra đi bên cạnh có hai tiểu đồng cầm cung tên và đằng sau có một con dã nhân to lớn khác thường lông đỏ rực. Con dã nhân tay cầm đuốc nhựa soi đường cho đạo sĩ và tiểu đồng.

Đỗ Dự nằm mê man giả vờ để quan sát sự việc, thấy lão đạo sĩ đưa tay ra hiệu cho hai chú tiểu đồng ngừng lại và ông tiến tới gần con đại bàng vuốt đầu nó rồi nói :

- Phi Bằng Sơn con giỏi lắm, thôi về ở nghỉ đi, chừng nào cần thầy sẽ ra lệnh gọi nghe chưa.

Con đại bàng như hiểu ý đạo sĩ từ từ bước vào một góc tối. Lão đạo sĩ bước tới bên Đỗ Dự nói với hai tiểu đồng.

- Lấy thuốc đổ cho kẻ này và săn sóc vết thương cho hắn rồi đưa vào động đá.

Hai tiểu đồng răm rắp làm theo lời thầy xong thì con dã nhân vác Đỗ Dự lên vai đem vô động đá.

Được đổ thuốc băng bó vết thương xong, Đỗ Dự mới giả vờ mở mắt và giả vờ ngơ ngác hỏi hai tiểu đồng.

- Thưa đây là đâu vậy...

Hai tiểu đồng không trả lời mà kêu lão đạo sĩ vô.

- Ngài muốn biết đây là đâu. Người phải cho ta biết người là ai mà lại sa xuống nơi địa ngục đó.

- Thưa lão đạo sĩ kẻ hèn này là tướng triều đình vâng lệnh vua đi thám hiểm mộ Khổng Minh bị mắc nạn.

- Thám hiểm mộ Khổng Minh làm gì, nguy hiểm lắm. Không có Phi Bằng Sơn chắc người toi mạng rồi

- Ôn này, kẻ hèn này không bao giờ dám quên. Khi nào khám phá xong kho tàng kẻ hèn này sẽ đền ơn.

- Kho tàng nào vậy.

- Kho tàng Khổng Minh.

- Ở đâu vậy.

- Định Quân sơn...

- Gần lăng Khổng Minh mà làm gì có kho tàng nào.

- Vậy đây là đâu, và đạo sĩ là ai.

- Đây là vùng Chấn thủy giang và ta là Bạt Sơn Nhân, người có muốn hỏi triều không?

- Dạ muốn, nhưng trước hết về Định Quân sơn.

- Lại quật mộ Khổng Minh phải không?

- Dạ... Dạ, chắc là không làm nữa.

- Vậy tốt, đừng ham danh lợi sẽ khổ thân thôi...

Nhờ thuốc của Bạt Sơn Nhân, Đỗ Dự lành vết thương rất mau. Bạt Sơn Nhân thấy Đỗ Dự lành bệnh thì ra lệnh cho con dã nhân gọi con Phi Bằng Sơn. Con dã nhân hút gió một hồi Phi Bằng Sơn bay tới đậu trước phiến đá ngoài cửa hang xòe hai cánh chào đạo sĩ.

Bạt Sơn Nhân cầm gậy trầm gõ lên đầu con đại bàng :

- Hôm nay con có cái gì vui phải không?

Con đại bàng gật đầu bay đi một hồi tha về nửa con nai.

Bạt Sơn Nhân nhìn con đại bàng và nói :

- Con sẽ còn có dịp săn nhiều nai, núi Định Quân nai mênh mông lắm. Con đưa ông khách này về núi Định Quân, sau đó đi săn nai nhé.

Con đại bàng gật đầu lia lịa nằm bẹp xuống đất. Bạt Sơn Nhân quay lại nói với Đỗ Dự :

- Người hay ngồi lên lưng đại bàng nó sẽ đưa người về núi Định Quân. Nhớ đừng quá ham danh lợi nhé, khổ lệnh cho con dã nhân lấy dây cột Đỗ Dự cẩn thận và dẫn Đỗ Dự tới nơi lấy gươm cắt dây...

Đỗ Dự cười chim thấy cuộc đời bay bổng phơi phới, thiên nhiên thật đẹp, thật hào phóng.

Chim bay đến gần lừng Không Minh thì từ từ hạ xuống. Bỗng có tiếng reo :

- Quái vật, lấy tên bắn!

Mặc dầu tên bắn lên con đại bàng vẫn lao xuống, Đỗ Dự hét lớn :

- Chim chở ta, Đỗ Dự không được bắn.

Mặc dù Đỗ Dự đã hô như vậy nhưng khi chim xuống đất tên lửa vẫn lao vào người nó bốc cháy, làm chim nổi sùng mỗ chết mấy tên lính.

- Phi Bằng Sơn đứng im. Chúng không biết nên chọc giận mi đó. Ta bảo đảm chúng sẽ phải nghe lệnh ta...

Con chim nghe Đỗ Dự nói liền lùi lại lấy mỏ dụi tắt lửa và đứng im nhìn bọn lính ngơ ngác trước chủ tướng. Bọn lính không ngờ chủ tướng chúng tưởng chết rồi lại hiện lên.

- Các người đã nhân ra ta rồi phải không?... Ta còn sống chứ không phải hồn ma đâu cứ yên trí.

Bọn lính bàng hoàng tiến lại gần chủ tướng...

- Tại sao bọn bây tới lừng hết mà không ở nhà mồ...

- Bẩm tướng quân, Thừa tướng Gia Sủng đã tuân lệnh Thái hậu tới đây ra lệnh rút quân về triều. Thừa tướng thấy chim nên hoảng sợ rút vô lừng...

Đỗ Dự ra lệnh cho lính đi mời Gia Sủng tới...

Trong khi lính đi mời Gia Sủng thì Đỗ Dự lại vỗ vỗ đại bàng và nói :

- Phi Bằng Sơn giúp ta, ta sẽ đãi thịt dã nhân và thịt cóc thần.

Chim đứng im do dự, Đỗ Dự vuốt đầu chim nói thêm :

- Súc mi dư sức hạ nhưng loài thú đó mà, giúp ta đi.

Dứt lời Đỗ Dự bước đi, chim bước theo. Đỗ Dự mừng rỡ đi về phía nhà mồ.

Gia Sủng từ lừng đi ra, thấy Đỗ Dự đi về phía nhà mồ cũng đi theo luôn.

Đến trước nhà mồ chim đứng im, Đỗ Dự hô lính :

- Bay xuống nhà mồ chọc cho lũ dã nhân lên đây, chim sẽ hạ chúng.

Đến trước nhà mồ chim đứng im. Đỗ Dự hô lính :

- Bay xuống nhà mồ cho lũ dã nhân lên đây, chim sẽ hạ chúng.

Gia Sủng đi theo thấy Đỗ Dự hô lính xuống hầm quan tài thì nấp sau một góc cây. Sau khi hô lính xuống hầm quan tài đích thân Đỗ Dự phóng ngay lại xô tượng đá. Nhưng tiếng rầm rầm vang lên cửa hầm của bốn quan tài mở ra nhưng chẳng thấy gì xuất hiện, Đỗ Dự hét to :

- Thằng cùi đầu rồi có giỏi ra đây... Hay sợ chết nhất rồi!

Hồ hét một hồi không có kết quả, Đỗ Dự hạ lệnh đem củi và dầu xuống chất đốt bốn hầm quan tài.

- Chúng bây không ra thì sẽ chết ngộp vì khói lửa.

Lửa vừa cháy thì bốn cái quan tài chuyển động và cái lửa bắn tung vào đám lính đứng gần khiến cả bọn phải rút vào phòng tượng đá lo dập tắt lửa trên người. Trong khi đó hiệp sĩ áo đen đứng trên tượng đá điều khiển quan tài quay và bấm nút cơ quan gì đó. Phũ xong lửa thì Đỗ Dự khám phá sự hiện diện của hiệp sĩ áo đen liền tung gươm tấn công, hiệp sĩ áo đen cũng rút chùy chống đỡ.

Ngay khi đó dã nhân xuất hiện và một cửa hầm dưới sà phòng chứa tượng đá cũng mở ra.

Đám lính bị dã nhân tấn công tháo chạy lên mặt đất. Hai con dã nhân hung hăng rượt theo lên mặt đất chúng không quen ánh sáng còn ngỡ ngác, nhưng nhìn thấy đại bàng thì tiến lại. Ngay khi đó đại bàng bay lên tấn công hai con dã nhân liền, nó mổ vào đầu dã nhân và cào vô mặt. Cả hai dã nhân đều bị thương máu tươi đầy mặt nhưng chúng thêm hung hãn nhào vào tấn công đại bàng theo thể gọng kìm. Đại bàng tỏ ra không ngần ngại thủ đứng im chờ đợi. Con dã nhân tấn công mặt trước vừa tới bị đại bàng dùng cánh vật ngã. Thấy bạn lâm nguy, con đại bàng phóng mình lên cao tránh và tung bộ chân quật lấy đầu dã nhân rồi dùng mỏ mổ vào mắt. Con dã nhân bị té thấy bạn lâm nguy liền phóng lại vọt lên ôm cổ đại bàng như muốn bẻ gãy cổ chim.

Đại bàng bèn vụt cất cánh mang theo luôn dã nhân lên trời. Lên cao cỡ ngọn cây đại bàng quay mỏ lại mổ tới tấp vào mặt dã nhân, khiến dã nhân đui cả hai mắt. Dã nhân chịu đau không thấu buông cổ con đại bàng rơi xuống đất chết tươi. Con dã nhân ở dưới đất thấy xác bạn thì chạy lại miệng gầm gừ như tiếc thương, như kêu than, như nguyện rửa.

Đại bàng từ trên trời sà xuống mổ con dã nhân thứ hai, nó ráng chịu đau giơ tay toan chụp chân đại bàng, nhưng chụp hụt. Đại bàng và dã nhân rình nhau đánh đòn quyết liệt. Trong khi đó dưới hầm mồ Đỗ Dự cố hạ hiệp sĩ áo đen nhưng hạ mãi chưa được thì lại có bốn con dã nhân xuất hiện tấn công Đỗ Dự.

Thấy thêm bốn con dã nhân, Đỗ Dự liền chém bậy một gươm rồi phóng lên mặt đất, lũ dã nhân liền phóng theo đâu có biết Đỗ Dự có ý đồ dụ địch. Hiệp sĩ quần áo đến hốt hoảng gọi lũ dã nhân nhưng không kịp...

Bốn con dã nhân lên mặt đất đứng ngỡ ngác nhìn con dã nhân bị chết, và bọn chúng đang gầm gừ với con đại bàng thì chạy lại yểm trợ bạn. Gia Sủng thấy Đỗ Dự lên thì ngoắc lại, nhưng Đỗ Dự đang mãi nhìn lũ dã nhân và con đại bàng có vẻ đặc ý nên không lại.

- Phi Bằng Sơn hãy hạ hết lũ dã nhân cho ta.

Ra lệnh cho đại bàng rồi Đỗ Dự ra lệnh cho lính lấy tên lửa bắn dã nhân. Lũ dã nhân nổi nóng rượt theo đám lính tấn công tới tấp...

Gia Sủng thấy ngoắt Đỗ Dự không lại thì bèn đến gần Đỗ Dự cho Dự biết Thái hậu có lệnh gọi Dự về triều và chấm dứt ngay việc thám hiểm lăng Khổng Minh.

Đỗ Dự gật đầu tỏ ý tuân lệnh Thái hậu nhưng nói nhỏ với Gia Sủn.

- Chờ màn chót hạ chúng ta hồi triều... Màn này sắp hạ rồi Thừa tướng ơi.

Gia Sủng không nói gì thì vừa lúc đó Khiết Đan tới :

- Kính chào lão tăng, tôi tuân lệnh Thái hậu đến mời lão tăng về triều gặp chữa bệnh cho vua.

- Bần tăng lúc nào cũng nhớ lời hứa với vua, đúng hẹn bần tăng sẽ có mặt, hôm nay mới là ngày thứ hai...

- Bệnh tình Thánh thượng nguy ngập lắm, xin lão tăng về triều sớm.

- Bần tăng biết rõ bệnh Thánh thượng, không có gì nguy đâu. Bần tăng cần phải đi kiểm thuốc mới về triều được... Xin Thừa tướng tạm lại dùm đúng hẹn sẽ có mặt bần tăng.

Gia Sủng liền quay sang phía Đỗ Dự nói lại lệnh của Thái hậu. Đỗ Dự trả lời.

- Xin Thừa tướng tạm lại với Thái hậu dùm, tôi cần ở lại đây diệt lũ dã thú và lũ ma quái rồi sẽ hồi triều.

Gia Sủng im lặng quay đi tỏ vẻ giận dữ tốt bụng, trong khi Khiết Đan hỏi khéo Đỗ Dự :

- Tướng quân tin tài tướng quân dẹp được dã thú và ma quái ở đây sao... Tôi không tin.

- Tôi sẽ cố và muốn nhờ lão tăng giúp một tay.

- Bần tăng không tiếc công đâu... Nhưng những chuyện liên quan tới lăng Khổng Minh bần tăng không làm.

- Sao vậy lão tăng...?

- Luật nhà Phật cấm sát sanh và tham lam. Bần tăng ra đây là cốt cản tướng quân làm những chuyện điên rồ.

- Sao lão tăng lại có ác ý với tôi vậy?
- Bần tăng không có ác ý với ai cả. Bần tăng chỉ muốn không khí ở đây an tịnh...
- Phải chăng lão tăng muốn bảo vệ tài sản của Khổng Minh cho riêng mình?
- Kẻ tu hành phải diệt tham sân si... Bần tăng đâu có ý chiếm đoạt cái gì làm của riêng đâu. Hãy để cho tiền nhân ngậm cười nơi chín suối...
- Đạo đức giả.
- Xin tướng quân chớ nên hồ đồ hối không kịp...
- Lão tăng giữ Thánh thư của Khổng Minh phải không?
- Bần tăng giữ thứ đó làm gì?

Giữa lúc đó dã nhân và đại bàng ác chiến. Hai con dã nhân túm được cánh đại bàng đang quay tròn.

Đại bàng tưởng thất thế nhưng đã lừa được thế tung cánh lên cao làm cho hai dã nhân lẫn cù. Vừa lúc đó tên lửa tới tấp bắn vào dã nhân, lũ dã nhân vội kéo nhau chạy xuống nhà mồ. Một dã nhân bị lửa cháy ôm riết lấy đại bàng. Đỗ Dự hô lính đi theo mình xuống nhà mồ. Xuống nhà mồ lũ dã nhân trở nên hung hãn hơn bao giờ hết, khi Đỗ Dự bịt kín cửa lui của chúng. Trước sự phản công quyết liệt của dã nhân Đỗ Dự xoay tượng liên miên theo hiệp sĩ áo đen với ý đồ gạt lũ dã nhân té nhưng lũ dã nhân lẩn tránh rất tài trong khi quan tài xoay tròn.

Lũ dã nhân điên lên xông vào phòng tượng đá tấn công Đỗ Dự, bỗng Đỗ Dự thấy cửa trên vách phòng bung ra và xác con dã nhân bị chết cháy trên đất lăn xuống.

- Rút mau theo cửa này, ta đoạn hậu cho ta.

Lính vội vã theo cửa vào mở leo lên cầu thang được thiết kế theo hình xoay tròn ốc.

Bọn lính mừng rỡ thấy cầu thang này dẫn họ lên mặt đất. Nhưng chỉ lên tới một phòng rộng rồi hết lối lên...

Đỗ Dự ngừng đầu lên quan sát thấy lên đầu mình là mái nhà mồ... Và có tiếng ré của chim đại bàng vang lên...

Đỗ Dự đang xanh mặt khi thấy qua lỗ hổng của cửa chính trên mái nhà mồ con chim đại bàng đang nghi ngút cháy trụi hết lông quạu trong lửa. Thì ra đại bàng bị con dã nhân trúng tên lửa ôm chặt bay lên cao nhưng tới mái nhà mồ một quá đậu xuống lửa cháy dã nhân chết lăn xuống nhà mồ...

Bỗng ầm một cái nguyên xác con chim đại bàng lẳng xuống nhà mồ. Đám dã nhân đuổi theo Đỗ Dự bị tàn lửa của con chim đại bàng làm phải đội lên. Bọn lính dồn về góc phòng leo cầu thang lên mặt đất. Nhưng tất cả khựng lại vì trên cầu thang có cóc khổng lồ chồm chệ ngồi.

- Hãy bịt mắt mặt mũi lại mau kéo nguy với cóc quái vật.

Đỗ Dự vừa nói dứt lời thì cóc quái vật đã tấn công Đỗ Dự, nhưng đã bịt mắt Đỗ Dự đâu có sợ cóc. Đỗ Dự vùng gươm chém vào hai chân sau cóc không cho cóc nhảy. Mặc dù da cóc dày nhưng gươm của Đỗ Dự là gươm quý, chém sắt như chém bùn nên thế chém của Đỗ Dự đã gây thương tích cho cóc quái vật.

Cóc lùi vào hang gần cầu thang và cố thủ ở đây. Đỗ Dự phóng kiếm tiếp tục tấn công, cóc bị thương đâm ra nổi khùng dùng hai chân tránh được. Cóc quay lại tấn công lần thứ hai Đỗ Dự vẫn né được. Nhưng tới lần thứ ba thì cả cóc lẫn Đỗ Dự bị rút vô hãm sâu mới mở cửa.

Tùy tướng của Đỗ Dự lấy dây thả đuốc xuống, dây tới hai mươi thước mà vẫn chưa đụng đất.

Một tên lính mọp xuống quan sát dây và đuốc nói lớn :

- Bên dưới có nước chảy có xác chim đại bàng cạnh con cóc nổi lều bều, nhưng không thấy tướng quân đâu. À có bóng người đang lội từ xa tới... Không biết ai, thả dây xuống nữa đi. Chắc tướng quân của chúng ta...
- Kéo dây xuống đi...

Mọi người xúm vào kéo dây, mười người kéo không nổi hai chục người kéo cũng không nhúc nhích.

- Chà nặng quá chắc vướng cái gì...

- Cứ kéo đi khắc biết.

Sợi dây căng ra mà hai chục người kéo vẫn không nổi, bỗng hai con dã nhân phụ kéo, sợi dây chạy phăng phăng lên, nhờ sức kéo của dã nhân ở giữa hầm.

- Thả đuốc xuống cho dã nhân mãi nhìn đuốc không nhìn lên.

Đuốc được thả xuống mọi người sững sờ ở đầu dây xuất hiện con dã nhân thứ ba lông đỏ như huyết.

Đám lính định tấn công đám dã nhân, nhưng bỗng một tiếng nói vang lên :

- Đứng im kéo mất mạng.

Con dã nhân lông đỏ như máu tiến tới và cúi đầu trước đạo sĩ chống gậy trầm thi lễ.

Lão đạo sĩ khẽ gõ gậy trầm lên đầu con dã nhân rồi nói :

- Các người kéo chủ tướng của các người lên.

Đám lính xúm lại kéo dây lên thấy Đỗ Dự tồn ten đầu dây mình mẩy ướt nhem. Lão đạo sĩ lấy một viên thuốc màu đỏ nhai nhỏ rồi lấy hồ lô ra uống một ngụm nước và phun vào mặt Đỗ Dự.

Đỗ Dự tỉnh táo liền vòng tay thi lễ :

- Kẻ hèn này có lỗi với đạo sĩ.

- Người biết vật ta tha thứ, người đã làm chết đại bàng của ta đáng lẽ ta trị tội người không thôi bỏ qua, bây giờ việc trước mắt người hãy về triều đi, ta rộng lượng với người lần chót đó...

- Thưa đạo sĩ kẻ hèn này đã cưới vợ không thể xuống được... Xin đạo sĩ cho biết tại sao kẻ hèn này lại phải về triều...

- Đây là vùng nhiều dã thú và thủy quái người ở đây tính mạng không an toàn đâu...

- Đạo sĩ đã hiểu vùng này xin cho biết về nhà mồ và sông máu cùng tên cùi.

- Về tên cùi ta không thể tiết lộ được, con sông máu không phải sông máu mà là sông chảy qua một vùng có thứ lá tiết ra màu đỏ hôi tanh rụng xuống, còn nhà mồ là nơi người ta thiết kế với dụng ý ai đến đó sẽ chết... nên gọi là nhà mồ.

- Tại sao dưới sông máu có đầu lâu và xác chết.

- Quân của tướng quân bị chết, rồi bị người ta chém đầu quăng xuống đó chứ có gì lạ đâu.

- Còn những cơ quan bí mật dưới nhà mồ.

- Cái đó do ngựa thần của Khổng Minh chế tạo và ở dưới nhà mồ có đường thông qua lăng của Khổng Minh.

- Còn chiếc quan tài máu.

- Quan tài thông qua sông và dưới quan tài có mạch dầu lửa...

- Xin đạo sĩ cho biết về bức cấm nang Thánh thư.

- Ta có nghe nhưng muốn có được nó không phải dễ vì là tất cả suy nghĩ và tri thức của cả đời Khổng Minh.

- Đạo sĩ giúp tôi kiếm Thánh thư cấm nang.

- Người không đủ sức đâu việc này phải vua Tấn Võ Đế mới làm nổi. Người biết nhiều về Thánh thư này Khiết Đan hòa thượng.

- Xin đạo sĩ cho kẻ hèn này mượn con dã nhân lông đỏ.

- Điều đó thì không được... Thôi ta đi.

Đạo sĩ và con dã nhân lông đỏ đi loáng một cái mất mạng. Đỗ Dự hạ lệnh cho quân lính vô hang cóc sang lăng Khổng Minh.

Mọi người đi trong không khí ngọt ngào mùi hôi thối của hang cóc.

Mọi người đang đi bỗng có bóng đen chập chờn bằng cái chiếu vù vù xô tới lên đầu. Đỗ Dự quan sát thấy trước mắt mình hai con dơi khổng lồ đang bay lượn sửa soạn tấn công. Đỗ Dự phóng kiếm lên chém dơi. Dơi bị trúng gươm Đỗ Dự bỏ đi tấn công đám lính, đám lính la oai oái.

- Lấp tên lửa bắn dơi...

Hàng loạt tên lửa lao vào dơi nhưng dơi vẫn còn hung hãn nhào xuống mổ và cắn đám lính.

Giữa lúc đó từ xa những tia lửa chớp tắt từ đằng xa phóng tới. Khi nhìn rõ những tia lửa chớp tắt thì họ mới rõ là những đầu lâu lấp lánh lân tinh.

- Hãy lấy mã tấu chém những chiếc đầu lâu.

Tức thời những lưỡi mã tấu khua lên, nhưng những chiếc đầu lâu hình như được một bàn tay bí mật điều khiển né tránh rất tài tình. Đỗ Dự rất hoang mang khi thỉnh thoảng lại thấy tên lính bị trọng thương kêu ối lên một tiếng.

- Bọn bây muốn sống hãy lên mặt đất còn ở đây còn chết...

- Quân ma quái giỏi đừng hòng dọa ta, ta sẽ chẻ đầu tụi bây ra cho coi.

- Xin mời tướng quân thử làm đi...

Nghe tiếng nói Đỗ Dự hét lên :

- Tên cùi quái quỷ mi đừng hòng dọa ta...

Đỗ Dự múa gươm tiến tới chém lung tung... Nhưng càng đánh Đỗ Dự càng mệt mà không làm gì được đám đầu lâu. Trong khi đó lính của Đỗ Dự bị tiêu hao. Đỗ Dự bèn rút tên và dương cung bắn một cái đầu lâu, bỗng nghe phập và tiếng kêu ối. Đỗ Dự thấy tính toán của mình đúng bèn hô to.

- Đốt đuốc lên!

Đốt đuốc lên Đỗ Dự thấy rõ những bóng đen đang đội đầu lâu trắng, chàng hô to dùng cung tên bắn phía dưới đầu lâu.

Cung tên được sử dụng nhưng hết công hiệu vì những người mặc đồ đen đội đầu lâu tỏ ra võ nghệ rất khá gạt tên rơi lả tả. Nhưng lính của Đỗ Dự đã nhận ra những đầu lâu chỉ là đầu lâu rơm thì phấn khởi chiến đấu.

Bỗng nhiên một bóng đen to lớn xuất hiện hét to :

- Lần này thì chúng bay tự dẫn xác vô chỗ chết...

Bóng đen vung chùy đập đám lính bị thương tới tấp. Đỗ Dự nhân ra gã cùi liền phóng tới.

Đỗ Dự và tên cùi giao đấu kịch liệt. Nhưng càng đánh Đỗ Dự càng yếu thế hơn tên cùi.

Chùy của tên cùi quá nặng nên kiếm đụng vô là mẻ kiếm. Đỗ Dự bèn nhằm một tên mang đầu lâu tấn công và bắt sống kẹp vào nách, làm cho tên cùi khó đánh vì sợ làm thương người mình... tên cùi bèn hú lên một hồi tắt cả những tên mang đầu lâu đều ngừng tấn công và rút lui tên cùi cũng thoát biến mất luôn.

Đỗ Dự mang tên bị bắt ra khám xét thì ra chúng đội đầu lâu giả quét lân tinh...

- Bọn mi là ai?

Tên đội đầu lâu giả mấp máy môi vừa nói.

- Tên cùi chính là...

Thì một mũi phi tiêu tới kết liễu đời tên đội đầu lâu giả...

Đỗ Dự thấy rõ tên cùi không phải xa lạ nên mới phải giấu tung tích. Đỗ Dự phấn khởi ra lệnh cho lính tiến về lãng Khổng Minh.

Đoàn người vào hang sâu đường đi trơn trượt không khí tức thở, bỗng nghe có tiếng nước chảy... Đỗ Dự vừa ngưng lại nghe ngóng thì một hồi từ và nổi lên.

- Tất cả nằm mọp xuống đề phòng địch tấn công bất ngờ.

Ra lệnh xong Đỗ Dự căng mắt quan sát chàng thấy rõ trước mặt lù lù một con quái thú... đầu dài như đầu rắn có chân gần đầu, thân hình dị hợm, hai chân như đang cào cào tìm cái gì, gần quái thú có tiếng nước chảy. Chờ một hồi không thấy thú di động, Đỗ Dự định tiếng lên thì bỗng thấy con vật rú lên ghê rợn rồi mổ vào mấy tên lính cầm đuốc đi đầu. Đỗ Dự bỗng nhận ra con vật này chính là con vật chàng đã gặp ở sông máu nhưng lần này nó kẹt trong hang không di chuyển được vì bản thân hình quá to lớn. Đỗ Dự hạ lệnh cho lính lấy cung tên bắn quái vật. Nhưng tên bắn nó chẳng ăn nhằm gì. Đỗ Dự hạ lệnh lấy tên lửa bắn vào miệng quái vật. Chúng tên lửa vào miệng, con quái vật rút vô hàng... Đỗ Dự hô quân lính tiến lên đi qua hang quái vật. Vừa qua hang quái vật là Đỗ Dự thấy quái vật ngoi lên... Thì ra quái vật xuống nước dập tắt tên lửa và quay lên phục thù. Đỗ Dự hô lính chạy thật nhanh còn chàng ném đuốc xuống đầu quái vật rồi chạy theo. Đúng lúc đó quái vật tung hang đá đổ ầm ầm vào nhào lên đuổi theo Đỗ Dự, nhưng trước mắt bỗng có con dơi khổng lồ bay lại.

Dơi không tấn công mà bay về phía quái vật.

- Đốt đuốc lên mau.

Đốt cháy rực Đỗ Dự thấy mình đang ở hang dơi, trên đầu lúc nhúc những dơi con, nhưng con nào cũng to bằng cái nia thì khoảng hôn kêu mọi người ra khỏi đây ngay.

- Dơi và quái vật giao chiến rồi chủ tướng ơi!

Quả nhiên lời báo cáo của tên lính con dơi đã tấn công quái vật. Nhưng dơi không phải địch thủ của quái vật trong chớp mắt đã bị quái vật hạ...

Hạ xong dơi quái vật tiến về phía Đỗ Dự và rượt theo tấn công những hang chật lại quái vật không di chuyển được.

Nhờ khúc hang chật hẹp Đỗ Dự và quân lính thoát nạn mừng húm. Đi qua khúc hang hẹp tới khúc hang rộng, bỗng Đỗ Dự ngửi mùi tanh hôi. Đỗ Dự cầm gươm thủ thế và nhìn thấy đôi mắt xanh lè nhìn mình, chàng bèn nép vào cửa hang sửa soạn chiến đấu. Nhưng con vật lại nhảy qua đầu chàng tấn công đám lính đi sau.

Đỗ Dự nhận ra đó là con cọp khổng lồ. Con cọp đã hạ một tên lính và đang hạ tiếp. Đỗ Dự quay lại dùng gươm chém cọp, nhưng da cọp quá dày gươm chém không lủng.

Con cọp bị tấn công quay lại như một tấm lưới chụp lấy Đỗ Dự, nhưng chàng đã thủ thế đưa gươm lên chống thế chụp nào ngờ, bàn chân cọp tạt ngang sống gươm làm tay Đỗ Dự tê điếng.

Tuy bị đau tay nhưng Đỗ Dự vẫn không ngừng tấn công cọp. Chàng nhằm cổ cọp đâm. Lần này Đỗ Dự đã đâm trúng cọp. Cọp bị thương rống lên say máu tấn công tới tấp.

- Coi chừng tướng quân, quái thú lên tới.

Đỗ Dự quay lại thấy con quái thú dưới sông máu lừng lững sau lưng liền đánh qua bên, ngay lúc đó cọp nhảy vào quái thú. Cọp bị thương vô luôn cổ quái thú. Quái thú cũng chẳng vừa đớp cọp. Thành ra cả cọp và quái thú đều bị thương. Máu từ cổ quái thú chảy ra chan hòa. Cọp bị quái thú làm gãy lưng nhưng răng cọp lút sâu vào cổ quái thú vẫn không rời xa. Đỗ Dự thấy tình thế có lợi ình liền hô lính xúm vào hạ cả quái thú lẫn cọp.

7. Chương 7: Hồi Kết

Đoàn người qua một khúc quanh tay áo thì bỗng thấy nóc hầm trống trải, Đỗ Dự nhìn lên thấy trời.

- Ở đây có lối thoát ra ngoài hèn chi loài thú ẩn trong này sống được lâu dài.

Đỗ Dự dùng khinh công vọt lên lỗ hồng quan sát và rồi lại xuống cho bọn lính biết sắp tới làng Khổng Minh rồi.

Đoàn người lại tiếp tục lên đường, hầm bồng thấp hẳn và đi xuống. Bỗng tên lính đi đầu khua đuốc báo động. Đỗ Dự phóng lên.

- Cái gì vậy?

- Bẩm tướng công có người đứng trước mặt.

Nhìn tay chỉ của tên lính. Đỗ Dự thấy một người mặc toàn đồ trắng đứng sừng sững hai tay vung ra phía trước, như muốn bắt ai. Đỗ Dự rút tên dương cung bắn. Tên trúng ngực người mặc đồ trắng đội lại.

- Tiến tới, đó chỉ là tượng đá mặc đồ trắng.

Đỗ Dự sai đốt thêm đuốc và thân chính đi đầu tiến về phía tượng đá. Pho tượng đứng chập chờn hang mặt mũi dữ tợn. Đỗ Dự tới gần pho tượng quan sát thấy có thể chui qua háng pho tượng đi được bèn chui trước rồi ra lệnh cho lính chui sau. Đi chừng hai khắc Đỗ Dự tới một gian hầm rộng thênh thang, cuối hầm có pho tượng thứ hai y như pho tượng vừa chui qua. Đỗ Dự sai lính đi quan sát pho tượng thứ hai. Lính đi quan sát về nói rằng pho tượng này bên cạnh có một gian phòng và phòng có ba lỗ hở trên cao chúng đã công kênh nhau lên xem thấy trong buồng có cửa thông với pho tượng.

Đỗ Dự sai lính công kênh lên quan sát gian phòng cạnh pho tượng và công nhận lính nói đúng, và thấy thêm giữa phòng có trụ đá chạm trổ toàn thân một con rồng, đầu rồng chạm trổ tinh vi.

- Làm sao vào phòng này?

- Xin tướng quân cho phá cửa...

Lính được sai lấy vũ khí phá cửa buồng nhưng đập phá vô ích vừa buồng vẫn vững vàng hết biết.

Thấy lạ Đỗ Dự sai lính đi mò chốt cơ quan mở cửa phòng. Riêng Đỗ Dự rờ tìm trên pho tượng.

Đỗ Dự nghi đầu gối pho tượng có cơ quan nhưng rờ không tới. Đỗ Dự đứng lên mu bàn chân với tay sờ đầu gối pho tượng. Bỗng dưng nghe rầm rầm. Hai cánh cửa sập xuống háng pho tượng nhốt mọi người trong hầm kín luôn. Bọn lính hoảng hốt chạy lại rung hai cánh cửa sắt nhưng chẳng ăn thua gì. Trong khi đó Đỗ Dự sờ mó mân mê đầu gối pho tượng hy vọng mở cửa sắt, nhưng cửa vẫn đóng kín.

Đỗ Dự bước xuống nhìn đám lính miệng lẩm bẩm :

- Rờ không thấy gì mà cửa sập sập. Chắc có kẻ nào điều khiển cơ quan bí mật... Sập cửa.

Đỗ Dự đi đi lại lại trước phòng bỗng ngạc nhiên cửa phòng mở lúc nào không biết. Lính lao mình định vào, Đỗ Dự lại hiệu từ từ, Đỗ Dự thấy cây đá trổ con rồng bỗng lay động, và vụt một cái lưỡi dao từ trần gian nhào xuống ngay cửa, rồi thoáng một cái dao có cột dây sắt lại được kéo lên. Sau đó một phút dao lại phóng xuống khi con rồng trên cột đá chuyển động.

- Nghe lệnh đây, khi lưỡi dao vừa rút lên ta lao vào ngay phòng, rồi tụt bay lần lượt vào, nhớ chỉ vào năm đũa tròn ở lại canh gác đề phòng.

Vào phòng rồi Đỗ Dự cùng một tên lính tới cửa đến pho tượng bước lên tam cấp thấy sườn pho tượng trống rỗng.

- Đi vào trong pho tượng xem sao, nhớ đưa gương lên trước nhé.

Tên lính lao vào pho tượng.

- Thấy gì trong pho tượng nói mau?

- Dạ thấy lạnh nơi sống lưng và trong tối thui á á chết con rồi...

Cả thân hình tên lính như bị tống ra ngoài bởi một bàn tay bí mật. Đỗ Dự bước lại đỡ tên lính thấy mặt dập nát và đã chết queo. Đỗ Dự ra lệnh cho lính lấy cây siêu đao dài hai thước và nó lẩm bẩm :

- Trong tượng có cơ quan giết người. Rõ ràng ta thấy tên lính bước vào bậc tam cấp thứ hai thì bị nạn.

Đỗ Dự cầm cây siêu đao đứng ở ngoài động thật mạnh cây siêu đao vào bậc đá thứ hai thì thấy một cây sắt đầu có bọc một cục gang bị thọc đến vù ra rồi lại rút về trong chớp mắt.

Đỗ Dự thấy bài toán đã có lời giải bèn kêu một tên lính lấy đuốc lên và nói :

- Tất cả cơ quan nằm trong pho tượng và ở bậc thứ hai tam cấp đụng tới là bị cục sắt đập vỡ mặt. Vậy bây giờ một là không đụng tới bậc tam cấp thứ hai, hoặc bước lên đó rồi sụp xuống rồi bước lên bậc thứ ba là an toàn.

Một tên lính tình nguyện nhận xét của Đỗ Dự thì quả như rằng nó bước lên bậc tam cấp thứ hai vừa ngồi thụp xuống thì quả đám sắt tung ra liên tiếp ba cú nó nhào lên bậc thứ ba an toàn soi đuốc sáng trưng ruột pho tượng thấy máy móc cơ quan chằng chịt...

- Bước lên bậc cuối cùng kéo các sợi dây lò tới cơ quan xem có biến gì không?

Tên lính vừa làm theo lời chủ tướng thì nghe gian phòng ngoài chuyển động ầm ầm và tiếng rên khóc vang lên.

Biết có biến, Đỗ Dự ra lệnh tên lính ngừng tay và nhìn ra phòng ngoài thấy đám lính phòng ngoài canh hai cửa sắt bị tay tượng đá đập đưa vỡ đầu đưa lợi tay, đưa quèn trán.

- Thôi ngừng hết chó có sờ mó gì nữa nguy hiểm lắm.

- Bẩm chủ tướng cửa trên trần hầm mở toang.

- Thôi ta theo cửa này và rút cho êm, mình không đủ khả năng thám hiểm tiếp.

Đỗ Dự vừa nói dứt bỗng có tiếng cười vang lên như chọc tức Đỗ Dự.

- Tên hèn nhát, mày đã gây nên cảnh tang tóc còn cười có ngon ra mặt

- Mi không nhận ra tại sao hơi tên Đỗ Dự tham lam tàn bạo mà lại bắt tài kia. Mi làm sao đủ tài và đủ sức khám phá mộ Khổng Minh chỉ có vua ngươi là Tần Võ Đế mới làm nổi việc này. Ai đã đến đây là phải bỏ xác, nếu mi bớt sắc lão ta sẽ chỉ cho đường ra... Vì chỉ có một con đường sống, còn tất cả đều là đường chết.

- Vì sao vậy. Mi có ngon cứ ra mặt đi.

- Rồi mi sẽ gặp ta trước khi chết nếu mi không nghe lời ta.

- Hãy bước ra hơi tên đánh lén khôn nạn, mi có phải thằng cui tham lam muốn độc chiếm kho tàng Khổng Minh phải không?

- Ta là thằng cui đây.

- Nếu vậy ta quyết sống chết với mi một phen.

- Được ta chịu mi.

Tên cui ung dung từ vách đá bước ra.

- Hà hà bọn này muốn thưởng thức phi tiêu của ta phải không, phi tiêu này có thuốc độc sứt da là chết tốt đó...

Đỗ Dự hô lính vây tên cui, lính vừa vây tên cui thì một đám quần áo đen ào vào tấn công lính do đó chỉ còn có Đỗ Dự và tên cui là chưa giao chiến.

- Ta muốn vào phòng bọn mi vừa đi ra.

- Phòng đó tới nơi chôn Thánh thư của Khổng Minh đấy.

Bỗng nhiên bóng trắng xuất hiện tấn công thằng cui. Nhìn thấy bóng trắng tấn công thằng cui, thì Đỗ Dự phấn khởi nhảy ra trợ chiến. Nhưng thằng cui hú lên một tiếng và rút lui luôn cùng đám người áo đen.

Ngay lúc đó Đỗ Dự lại đạp lên ngón chân cái pho tượng cho cửa sắt sụp xuống...

Bóng trắng vút lên vút lên pho tượng, Đỗ Dự vào phòng pho tượng điều khiển cơ quan tin rằng sẽ hạ được bóng trắng khi pho tượng giơ tay đập. Nhưng kỳ lạ nhanh như chớp bóng trắng ngồi trên vai pho tượng và cười khanh khách.

- Đỗ Dự chính người đã hại người rồi đó...

Dứt lời bóng trắng thò tay kéo lưỡi pho tượng, nền hầm tự nhiên rung chuyển ầm ầm. Đỗ Dự hô lính tập trung lại giữa phòng và Đỗ Dự cũng vọt đến đó và rớt xuống hầm. Đỗ Dự hô lính dốt đuốc lên thấy mình và đám lính bị nhốt trong gian phòng bằng đá kín bưng.

- Rán nằm dưới đó đi, sám hối về lòng tham, và sự ngu dốt liều lĩnh. Chúng mày sẽ được chết mát mẻ lắm, nước sẽ ngập phòng...

Quả như là nước từ từ vào phòng. Khi nước tới ngực thì bọn lính điên loạn.

Nước ngập tới đầu thì Đỗ Dự bơi và bám lấy cái chuông sắt trên nắp hầm. Bỗng Đỗ Dự có cảm giác nắp hầm được mở ra vì dưới chân chàng không còn đập vào nước, nhưng Đỗ Dự tuột tay lại té xuống nước, nhiều tiếng la ó vang lên vì Đỗ Dự đè lên đám lính.

Đỗ Dự từ từ leo lên mặt hầm và kéo đám lính còn sống sót lên, vừa lên tới mặt đất thì Đỗ Dự nghe tiếng võ khí chạm vào nhau chàn mở mắt to ra nhìn thấy bóng trắng đang đánh bóng đen.

- Ta sẽ lột cái mặt nạ cùi của mi ra xem mi là ai mà tàn bạo dự vậy.

- Chính mày mới tàn ác, Khổng Minh tái thế gì mày...

- Ta không giết ai bao giờ ta chỉ ngăn những kẻ đến quấy phá chốn tôn nghiêm. Chứng cứ chính ra mở hầm giải thoát cho bọn Đỗ Dự khỏi chết đuối mà...

- Ta không muốn Đỗ Dự sống nên mới trở lại giao tranh với người...

- Người ác quá...

- Ta phải ủng hộ bóng trắng...

Nói dứt lời Đỗ Dự và đám lính xông vào tấn công bóng đen. Bị tấn công thành linh bóng đen lúi về phía hầm chông, chỉ chờ có thể Đỗ Dự phóng lên pho tượng đẩy lưỡi pho tượng lại cơ quan chuyển động ầm ầm. Lính reo hò bóng đen kẹt chân dưới miệng hầm.

- Cái mặt cùi là mặt giả hãy lột mặt nạ nó ra xem nó là ai...

Đỗ Dự phóng tới định lột mặt nạ tên cùi. Nhưng bóng đen dù kẹt chân vẫn quơ chùy lên quyết chiến với ai lại gần.

- Đứa nào ngon lại đây.

Đỗ Dự xông lại chém loạn lên nhưng gươm bị chùy gạt ra.

- Thôi các người ngừng chém giết tên cùi sẽ mang tật ở chân suốt đời vậy là nó sẽ tự lột mặt nạ được rồi.

Nói dứt lời bóng trắng nhảy lên tượng đá mở nắp hầm.

Ngay lúc đó có chục bóng đen đến bảo vệ tên cùi đánh Đỗ Dự ôm tên cùi mang đi Đám Đỗ Dự cố vây chặt đám bóng đen và tên cùi. Hai bên hỗn chiến ác liệt.

Bóng trắng nhìn cảnh tượng này cười nhạt ném một trái nổ xuống rồi bỏ đi. Trái nổ làm mọi người trong phòng ngộp thở ngất xỉu hết.

Cả triều vua Tần Võ Đế hôm nay nhộn nhịp hơn ngày tết vì triều đình tổ chức lễ hội mừng vua lành bệnh, nhờ thuốc của Khiết Đan hòa thượng.

Khiết Đan đã y hẹn trong bức cấm nang hồi triều đúng ngày thứ ba với những thang thuốc quý. Uống thang thuốc đầu vua cảm khẫu, uống thang thứ hai vua mê man bất tỉnh, cả triều đình náo loạn, Thái hậu đòi bắt giam Khiết Đan, nhưng Khiết Đan quả quyết uống thang thứ ba hết bệnh. Quả như rằng, uống thang thứ ba vua đi cầu ra huyết đen và hết bệnh luôn.

Khởi bệnh vua hỏi Khiết Đan :

- Tại sao trên núi Định Quân, hòa thượng không chữa cho trầm lạnh bệnh ngay?
- Muôn tâu bần tăng bẩm độn biết phải ba ngày sau bệ hạ mới hết bệnh được nên không dám cãi số trời. Hơn nữa ba ngày qua ở núi Định Quân có nhiều chuyện động trời.
- Chuyện gì mà động trời, lại chuyện lăng Khổng Minh chứ gì?
- Tất cả mọi chuyện bần tăng biết được là do tướng Đỗ Dự bị nạn về chùa kể cho nghe. Xin bệ hạ hỏi Đỗ Dự sẽ rõ.
- Lại quá trầm cho người đi gọi thần bốc Quân Bất về dự lễ mừng sao giờ này chưa thấy Quân Bất tới.

Thừa tướng Gia Sủng vội tâu :

- Muôn tâu Quân Bất về núi mất tích luôn, kiếm không ra nữa...

Đỗ Dự chen vô :

- Thần nghi Quân Bất là bóng đen thẳng cùi quá.
- Khanh có bằng cứ gì.
- Thần không có bằng cứ nhưng nghi lắm.
- Nhưng Quân Bất đâu có vô nghệ đương đầu nổi với khanh.
- Muôn tâu có thể Quân Bất giấu nghề vô.

Khiết Đan chêm vô :

- Bần tăng cũng có ý nghi như tướng quân Đỗ Dự.
- Thế theo hòa thượng bóng trắng là ai?
- Điều đó bần tăng không đoán nổi.
- Muôn tâu thần bốc Quân Bất đã tới.

Gia Sủng tâu thêm :

- Muôn tâu về núi thần bốc Quân Bất ốm liệt luôn nên bây giờ chỉ ngồi chứ không đi được. Nghe tin Thánh thượng kêu Quân Bất đã đi cẳng đến đây và xin cáo lỗi không thể tung hô được.
- Được trầm miễn lễ cho thần bốc, khah cho Quân Bất vô chầu.

Quân Bất được hai người dìu vô và quì xuống nói với Tấn Vô Đế.

- Hạ thần còn nhớ khi được Thánh thượng cho về núi dưỡng bệnh Thánh thượng có dặn khi cần sẽ gọi. Vì vậy nghe lệnh gọi dù đau tê liệt không đi được thần cũng hồi triều. Vậy xin bệ hạ dạy bảo điều gì cho thần biết để rồi thần còn về núi dưỡng bệnh...
- Thần bốc nói đúng, nhưng hãy ăn tiệc mừng trầm hết bệnh cái đã rồi trầm sẽ có chuyện bàn với khanh.

Trong bàn tiệc Quân Bất được xếp ngồi cạnh Khiết Đan, Đỗ Dự và Gia Sủng. Suốt bữa tiệc vua hết lời ca ngợi Khiết Đan là thánh y, Khiết Đan thì một mực nói vua khởi bệnh là nhờ đức vua lớn của vua.

Đỗ Dự hết nhìn Quân Bất lại nhìn Khiết Đan. Tiệc đang dở dang Đỗ Dự xin phép ra ngoài nói để kiểm sát việc canh gác.

Đỗ Dự vừa ra khỏi bàn tiệc thì có hai bóng đen theo dõi. Đỗ Dự quay lại rượt bóng đen thì mất dấu nơi vườn thượng uyển, nhưng lại thấy bóng trắng chấp chờn nẻo xa thì phóng lại.

- Hãy cố đuổi bắt bọn Quân Bất, chớ có giết Quân Bất nhé. Ta khuyên người nên bớt nhúng tay vào máu, oán trả oán đó.
- Người là ai mà dạy đời vậy?

- Người muốn biết ta là ai để làm gì? Ta có bao giờ hại người đâu. Hãy theo bọn Quân Bật đi. Hắn ở ngôi đền thờ thần ở hướng Bắc, cần cứ đến đây sẽ gặp hắn.

Nói dứt lời bóng trắng phóng đi mất.

Đỗ Dự huy động ngay binh mã tới ngôi đình thần phía bắc kinh thành vây chặt vòng trong vòng ngoài, rồi thân chinh Đỗ Dự lên mái ngói dỡ ngói nhìn vô thấy thấp thoáng vó ánh đèn và bóng người ở sau dinh liền truyền tới và vô cùng ngạc nhiên thấy tên cùi núi Định Quân đang ngồi với đồng bọn.

Đỗ Dự giật mình tại sao tên cùi đến đây và Quân Bật lại ở trong cung ăn tiệc.

Đỗ Dự đang suy nghĩ bỗng có tiếng nói :

- Hình như có nhiều người đi bên ngoài.

- Chuẩn bị chiến đấu.

Đám người của tên cùi tản ra tứ phía. Đỗ Dự phóng xuống chém luôn tên cùi.

- Choeng.

Gươm Đỗ Dự đụng gươm của hai vệ sĩ bảo vệ tên cùi. Khi Đỗ Dự vừa đứng vững thì bị hai tên này vây đánh liền.

Đỗ Dự đánh với hai vệ sĩ của tên cùi thấy nhức tay, kiếm pháp của hai tên này quá lợi hại không áp đảo được mà tên cùi cứ ngồi cười nhạt. Đỗ Dự bèn nghĩ tới đòn hiểm quơ tay ném năm ngon phi tiêu có tẩm thuốc độc vào ngực tên cùi.

Tên cùi vừa trúng phi tiêu thì Đỗ Dự cũng ôm mặt té và bị hai tên vệ sĩ của tên cùi chém chết luôn. Thì ra tên cùi trúng phi tiêu đã phóng dao vào mặt Đỗ Dự.

Chớp nhoáng quân lính ào vào trả thù cho chủ tướng chém chết hai vệ sĩ của tên cùi.

- Không nên đổ máu nữa. Ta đã ngăn mà vẫn không được, đúng số trời đáng tiếc.

Tay chân tên cùi và lính tráng nghe bóng trắng nói đều bỏ vũ khí đứng nhìn nhau.

Bóng trắng đến bên tên cùi.

- Chúng ta đau có xa lạ gì nhau phải không bạn... Bạn nhớ lại tôi có bao giờ hạ bạn, thế mà bạn theo tôi 'quật'hoài. Tại sao bạn lại như vậy...?

- Ta dự biết ta sẽ chết thảm, nhưng ta phải trả thù cho tổ tiên ta...

- Người là ai phải Quân Bật không?

Tên cùi không đáp thở phều phào và ra dấu bảo bóng trắng đừng nói nữa.

Nhưng bóng trắng đã đưa tay giật lớp mặt nạ cùi ra, và gương mặt Quân Bật hiển hiện rõ ràng.

- Thần bocc Quân Bật.

- Đúng ta là Thần bocc Quân Bật đây, các người ngạc nhiên là phải lắm. Ta là bocc sư mà chết vì gươm dao chỉ vì ta cãi sổ trời. Ta không hối hận. Ta chỉ tiếc chưa giết được Tấn Võ Đế.

- Tại sao thế? Đức vua đâu có thù oán gì với người.

- Có chứ, dòng họ Tư Mã có thù với họ Quân. Gia phả nhà ta ghi rõ ràng chuyện này.

- Tại sao người không chường mặt ra giết vua?

- Vì ta bói thấy Tấn Võ Đế mạng lớn quá. Ta mới dựa hơi Khổng Minh để giết Tấn Võ Đế vì họ Tư Mã và họ Gia Cát cùng có thù lớn. Ta biết lằng Khổng Minh có nhiều cạm bẫy nên đẩy Tấn Võ Đế xuống đó chết vì cạm bẫy Khổng Minh. Nhân đó ta đi tìm kho tàng Khổng Minh và quyển Thánh thư. Nhưng mạng Tấn Võ Đế lớn quá ta phải cáo bệnh thay hình đổi dạng để giết Tấn Võ Đế nhưng hắn đâu về triều và tên chó chết Đỗ Dự phá ta, ta không về triều giết Tấn Võ Đế được. Cả người nữa, người cũng cản ta. Hôm nay

ta định giết Tần Võ Đế nhưng bị người chỉ cho Đỗ Dự đem quân tới tấn công ta. Người không phải Khổng Minh mà cũng là kẻ có tham vọng như ta mà thôi.

- Ta không ngăn mi nghĩ về ta thế nào, nhưng ta biết người thông minh và dự biết ta là ai.

- Thôi đừng lên mặt đạo đức giả với kẻ sắp chết. Rồi người cũng sẽ rút mặt nạ thôi. Lẽ đời là thế. Ráng mà tu hành...

- Ta làm gì có mặt nạ mà rút... ta chỉ đóng vai hòa giải thôi...

Bỗng nhiên một bóng trắng nữa xuất hiện.

- Mi là Khổng Minh Gia Cát Lượng rởm phải không...

Bóng trắng thứ hai tung cây gậy trầm ra tấn công bóng trắng thứ nhất.

Bỗng Quấn Bật hét lên rồi chết.

- Thầy hãy trả thù cho đệ tử...

- Đệ tử yên chí...

Lúc ấy quân triều đình đã kéo đến đông như kiến và có cả sự hiện diện của Tần Võ Đế. Tần Võ Đế hô :

- Hãy bắt cho ta cả hai bóng trắng xem ai là Khổng Minh thật.

Quân lính siết chặt vòng vây. Trong chớp mắt bóng trắng thứ nhất nhảy ra khỏi vòng vây chỉ còn lại bóng trắng thứ hai cầm cây gậy trầm bị kẹt trong vòng vây. Bóng trắng thứ hai võ nghệ có giỏi nhưng một mình làm sao địch được cả ngàn quân lính triều đình trong đó có nhiều tướng tài võ nghệ cao thành ra cuối cùng bị bắt trời :

- Khổng Minh sao mi không dám ngược nhìn lên.

Bóng trắng thứ nhất ở trên ngọn cây cười giễu bóng trắng thứ hai.

Bóng trắng thứ hai cười.

- Mi hơn thua với ta thì chính mi hủy diệt những gì mi bảo vệ ở núi Định Quân.

Nói dứt lời bóng trắng thứ hai tung tù tay ra một vật tròn nhỏ màu sẫm, một tiếng nổ bùng vang lên và bao nhiêu dây trời trên người bóng trắng thứ hai đứt tung, quân lính triều đình và bóng trắng thứ nhất đều hốt hoảng tìm nơi ẩn náu.

Khói tan bóng trắng thứ không thấy nữa.

Bóng trắng thứ nhất trên cây nói vọng xuống với Tần Võ Đế

- Phải về ngay núi Định Quân kéo trẻ mất...

Tần Võ Đế nghe bóng trắng thứ nhất nói thì lạnh bầm :

- Hai bóng trắng ai là Khổng Minh. Phải nhờ Khiết Đan giải quyết chuyện này...

Dứt lời Tần Võ Đế ra lệnh cho quân lính chuyển ngay tới núi Định Quân.

Ngay khi tới Định Quân, Tần Võ Đế vào chùa gặp Khiết Đan hòa thượng và ngỏ ý nhờ Khiết Đan hòa thượng giúp một tay thám hiểm lăng Khổng Minh.

- Muôn tâu bây giờ thì bàn tăng sẽ yểm trợ quân triều đình vì có kẻ xưng Khổng Minh muốn “quậy” ở đây...

- Hòa thượng không tin Khổng Minh còn sống sao?

- Bàn tăng vẫn tin Khổng Minh hiển thánh, nhưng không tin Khổng Minh nhúng tay vào máu.

- Thế những đường hầm và thú dưới lăng có phải của Khổng Minh không?

- Bàn tăng tin rằng những thứ đó của những kẻ lợi dụng danh nghĩa Khổng Minh.

- Tại sao hòa thượng lại nghĩ vậy?

- Sự thật sẽ chứng minh suy nghĩ của bản tăng. Bây giờ xin Thánh thượng cho quân sĩ vây vùng Định Quân này, và phục kích các ngã đường tới núi. Mọi việc để bản tăng lo.

Nói dứt lời Khiết Đan già từ Tấn Vô Đế ra đi... Tấn Vô Đế vừa định ra lệnh cho quân lính hành quân thì một tùy tướng đã chạy tới báo :

- Muôn tâu bóng trắng đã xuất hiện...

- Vây bắt nó ngay.

Quân lính rượt theo vây bóng trắng nhưng bóng trắng khi ẩn khi hiện và thoát đã xuống nhà mồ.

- Bọn này có mắt mà không người ta là Khổng Minh.

- Láo khoét mi lợi dụng danh nghĩa Khổng Minh. Ta sẽ lột mặt nạ mi...

Bóng trắng thứ nhất cười khanh khách.

- Có ngon thì cứ làm...

Bóng trắng thứ hai giơ cây phát trần lên tấn công bóng trắng thứ nhất và bóng trắng thứ nhất đưa cây gậy gỗ trầm hương ra đỡ. Hai bóng trắng quần lấy nhau giao tranh quyết liệt.

Tấn Vô Đế đứng ngoài nháy mắt tùy tướng ra lệnh lấy cung tên nhắm vào bóng trắng mang gậy trầm hương mà trước đây quân triều đình đã từng bắt trời được...

Bóng trắng mang gậy trầm hương mãi giao tranh không để ý đến những tay xạ thủ dùng tên sắt đang nhắm vào mình. Vì thế đã trúng tên sắt. Trúng thương vì ba mũi tên sắt có tẩm thuốc độc, bóng trắng cầm gậy trầm hương lao về phía nhà mồ.

- Bọn khiếp nhược bắn tên chúng bay sẽ bị tai nạn khủng khiếp cho coi.

Ngày lúc đó hai đứa bé tóc để trái đào cầm trường thương nhào từ trên cây xuống tấn công Tấn Vô Đế và bóng trắng cầm phát trần. Hỗ trợ còn có con đuôi ươi lông đỏ.

- Choai Choai con ra quyết định mấy thằng trẻ ranh cho thầy.

Nói dứt lời bóng trắng cầm phát trần vọt lên bóng trắng cầm gậy trầm, và sau đó một cậu bé mặc đồ da beo bịt kín nhào vô đánh hai đứa trẻ tóc để trái đào.

Hai đứa trẻ bị cậu bé mặc đồ da beo cản để bóng trắng cầm phát trần nhào xuống nhà mồ.

Tấn Vô Đế gọi tướng thay Đỗ Dự lại ra lệnh.

- Khanh xuống ngay nhà mồ tiếp tay bóng trắng cầm phát trần...

Tùy tướng của Tấn Vô Đế xuống nhà hầm được quân lính cho biết. Bóng trắng cầm gậy trầm hương đã rút vô phòng kín bên ngoài có con dã nhân lông đỏ ngồi canh. Tùy tướng của Tấn Vô Đế ra lệnh cho lính tấn công con dã nhân...

Lính dùng tên lửa và đuốc lao vào con dã nhân bị dã nhân gạt hết tên lửa và lượm đuốc ném trả lính triều đình. Đột nhiên bóng trắng cầm phát trần xuất hiện ra hiệu cho lính ngưng tấn công dã nhân và xông vào dã nhân như muốn xua nó đi chứ không đánh. Nhưng con dã nhân không chịu, tùy tướng của Tấn Vô Đế thấy vậy bèn giương cung bắn vào mắt dã nhân. Ngay lúc dã nhân trúng tên vào mắt, bóng trắng cầm gậy trầm hương từ trong phòng vọt ra tung hai trái nổ và nói lớn

- Tụi này hạ thú cưng của ta thì phải trả mạng...

Trái nổ làm hầm sạt lính bị thương và tùy tướng của Tấn Vô Đế ngộp thở...

Sau khi khói tan, không thấy hai bóng trắng đâu nữa, tùy tướng của Tấn Vô Đế cho đi lùng sục tìm kiếm thì thấy bóng trắng cầm phát trần ngực đầm máu từ dưới lòng hang bước lên. Tùy tướng của Tấn Vô Đế giơ tay toan đỡ, bóng trắng xua tay và thêu thào nói :

- Hãy vào hang ngầm bắt tên Khổng Minh giả, để mặc ta.

Tùy tướng của Tấn Võ Đế vào hang ngầm và ra lệnh cho quân lính theo bóng trắng cầm phát trần.

Trong hang ngầm bóng trắng cầm gậy trầm hương nằm chết trên tấm da beo cùng với con dã nhân nằm cạnh, ngực có ghim mũi phi tiêu “Người thần tiên mà chết cũng tầm thường”.

Tùy tướng của Tấn Võ Đế lại lột râu là Bạt Sơn Nhân, trước đây đã cứu tướng quân Đỗ Dự và cho tướng quân Đỗ Dự mượn chim đại bàng...

- Đây là thầy Quản Bật...

- Bẩm tướng quân có hàng chữ lạ trên phiến đá Bạt Sơn Nhân nằm chết...

Tùy tướng của Tấn Võ Đế lại đọc thì hoảng hốt run sợ liền ra lệnh cấp tốc lui quân.

Hàng chữ khắc trên đá như sau: “Những kẻ tham lam vào đây sẽ chết bỏ xác tại nơi này.

Gia Cát Lượng Khổng Minh”.

- Bọn bay hãy theo đường bóng trắng cầm phát trần rút lên mau.

Đoàn quân chuyển rần rần, bỗng có tiếng la khóc.

- Bẩm tướng quân toàn đi đầu bị đất sụp chết nhiều lắm.

Nghe lính báo cáo như vậy tùy tướng của Tấn Võ Đế ra lệnh liền :

- Đào ngay đất sụp mà đi theo bóng trắng cầm phát trần là thoát.

Quả nhiên đoàn quân tới đường hầm rộng. Bỗng nhiên đoàn quân bị bóng người nhảy ra chặn lại :

- Muốn chết hay sao mà đi qua đây.

- Thôi con, Choai Choai cho tướng của họ vào gặp thầy.

Tướng của Tấn Võ Đế và mộ tham mưu được mời vào phòng đá thấy bóng trắng cầm phát trần nằm thoi thóp trên sập đá vào cậu bé mặc đồ da beo đứng cạnh :

- Các người nghe đây, hầm này nằm dưới nền chùa Bảo Thiên... Muốn lên phải xê dịch tượng Di Lặc rất nặng, nhưng Choai Choai làm được. Tuy nhiên ta muốn “hóa” tại đây... Ta “hóa” sớm vì không nghe lời thầy dạy cố bảo vệ lăng Khổng Minh.

- Lão không phải Khổng Minh sao?

- Ta đâu dám sánh với Khổng Minh tiên thánh... Ta chỉ là Khiết Đan... Cách đây đúng 70 năm sư phụ ta lúc đó trăm tuổi, người dẫn ta tới lăng Khổng Minh. Sư phụ ta dùng gươm cạo hết chữ trên bia lăng mộ để không ai nhận ra đây là lăng Khổng Minh. Ta hỏi sư phụ tại sao làm thế. Sư phụ nói vì người không muốn chúng sinh chết vì xâm phạm mộ Khổng Minh và sư phụ, là cháu sáu đời của Khổng Minh nên có gia phả ghi rõ thâm thù giữa bọn Từ Mã và họ Gia Cát... mà lăng Khổng Minh được họ Gia Cát bố trí nhiều cơ quan giết người nên sư phụ ta muốn xóa thù xưa... Sau khi xóa chữ trên bia, sư phụ ta đốt luôn cuốn Thánh thư của Khổng Minh vì cho rằng Thánh thư này còn thì giới giang hồ còn tranh đoạt và đổ máu... Trước khi viên tịch sư phụ ta dặn ta rằng không nên để ý đến lăng và ai làm gì mặc kệ họ... Bần tăng cãi lời sư phụ nên thế này, âu là số trời cả.

Nói dứt lời Khiết Đan hết thở, Choai Choai cúi mặt nạ ra hiện nguyên hình là chú tiểu mười hai tuổi của chùa Bảo Thiên...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-mo-khong-minh>